Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei

(23 februarie)

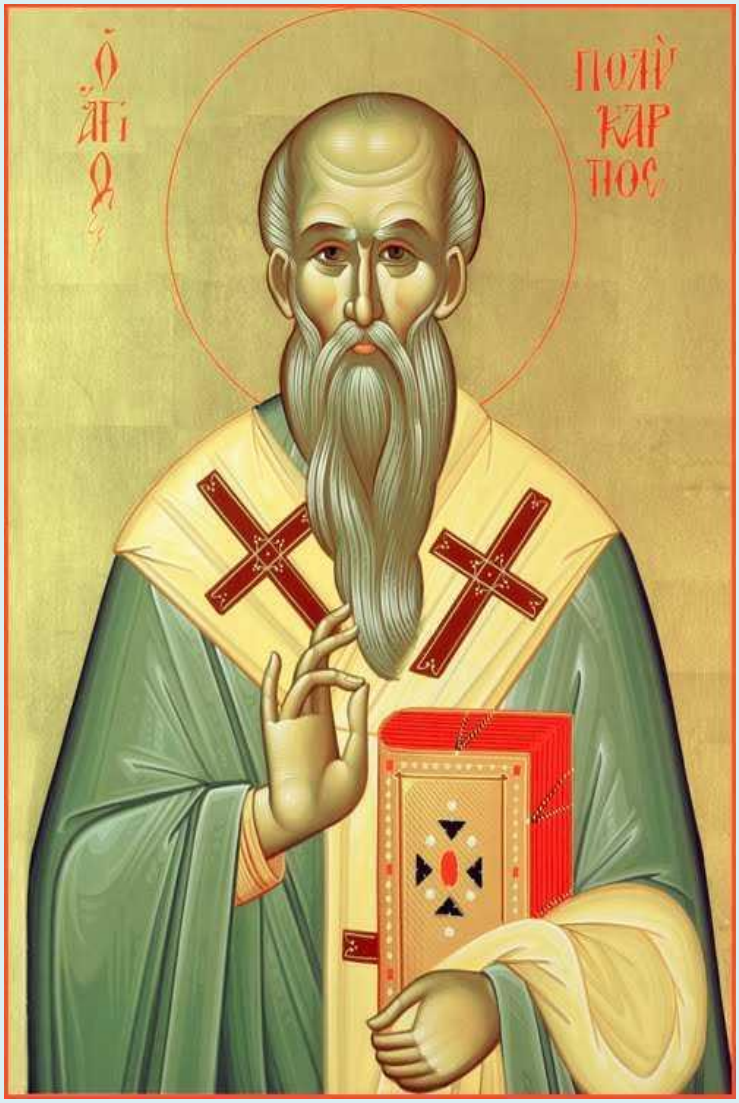

Sfântul, slăvitul şi sfinţitul mucenic Policarp a fost episcop al Smirnei şi unul din Părinţii apostolici. S-a născut în preajma anului 70 d.Hr. şi a primit cunună de mucenic în anul 156. L-a cunoscut personal pe Sfântul apostol şi evanghelist Ioan şi pe Sfântul Ignatie al Antiohiei.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Sfântul sfinţit mucenic Policarp al Smirnei - Epistola către Filipeni 7
În această lună, ziua a douăzeci şi treia - Sfântul sfinţitul mucenic Policarp, episcopul Smirnei (Minei) 14

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei ..27
Acatistul Sfântului sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei.....36
Rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei 46
Paraclisul Sfântului mucenic Policarp,episcopul Smirnei 48
Imnografie 61
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului sfinţitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei 63
Sfântul sfințit mucenic Policarp - drumul spre sfințenie 78
Sinaxar - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei ..80
Sinaxar - Sfântul sfințit mucenic Policarp, episcopul Smirnei - 23 februarie.....83
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei 85
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei; Sfânta cuvioasă Gorgonia 87
Proloage - Pomenirea Sfântului, sfințitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei († 156) 91
Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei 95
Cântare de laudă la Sfântul Policarp.....97
Cugetare 98
Exemplul mucenicului 100
Epistola Sfântului Ignatie al Antiohiei către Policarp 101
Sfântul Policarp al Smirnei - Epistola către Filipeni - Introducere.....105
Martiriul Sfântului Policarp, episcopul Smirnei 110
Moaştele Sfântului mucenic Policarp 120
Mucenicia Sfântului Policarp, cel ars de iubirea curată pentru Hristos - Ucenicul „apostolului Iubirii”, Sfântul Policarp, episcopul Smirnei (†23 februarie) 122
Silviu-Andrei Vlădăreanu - Sfântul Policarp, episcopul Smirnei 127
Alexandru Chituţă - Martir şi episcop al Romei - Sfântul Policarp, ucenicul Sfântului Ioan evanghelistul.....133
Pr. Ioniță Apostolache - Sfântul ierarh Policarp, episcopul mucenic al Smirnei 137
Valentin Cocan - Policarp, un sfânt cu numele primit după filantropia sa.....140
Alexandru Briciu - Sfântul Policarp, „aurul ars în cuptor“ - „De optzeci şi şase de ani Îi servesc şi nici un rău nu mi-a făcut...“.....144
Mihai Parfeni - Contribuţia Sfântului Policarp al Smirnei la dezvoltarea teologiei creştine din primele secole 148
Dragoş Mîrşanu - Sfântul Policarp al Smirnei, portret aghiografic şi patristic...152

Pr. Ioan Valentin Istrati - Sfântul ierarh Policarp, prescură a iubirii lui Hristos. 155
Radu Alexandru - Locuri biblice - Smirna 161
Pr. Silviu Cluci - Moaștele Sfântului Policarp al Smirnei de la Mănăstirea Ambelakiotissa 168
Biserica Sfântul Policarp (Saint Polycarp Church Izmir) 170
Icoane 175

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

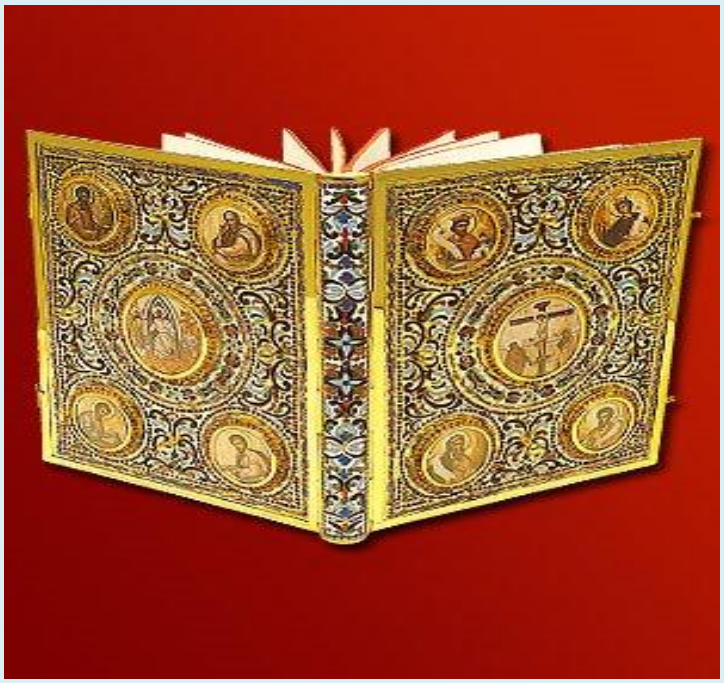

Ev. Ioan 12, 24-26; 35-36

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:
24.Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.

25.Cel ce îşi iubeşte sufletul îl va pierde; iar cel ce îşi urăşte sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viaţa veşnică.
26.Dacă-Mi slujeşte cineva, să-Mi urmeze şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă-Mi slujeşte cineva, Tatăl Meu îl va cinsti.

35.Deci le-a zis Iisus: Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge.
36.Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii.

Apostol

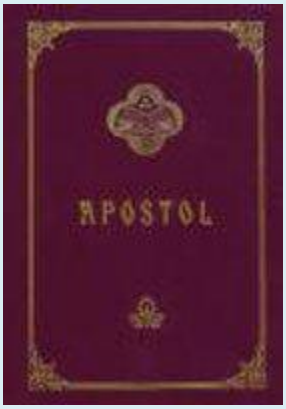

Epistola către Timotei a Sfântului apostol Pavel

Ap. II Timotei 1, 3-9

Fiule Timotei,
3.Mulţumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc din strămoşi, cu cuget curat, că te pomenesc neîncetat, zi şi noapte, în rugăciunile mele.
4.Şi pentru că îmi aduc aminte de lacrimile tale, doresc mult să te văd, ca să mă umplu de bucurie;
5.Îmi aduc iarăşi aminte de credinţa ta neprefăcută, care precum s-a sălăşluit întâi în bunica ta Loida şi în mama Eunichi, tot aşa, sunt încredinţat, că şi întru tine.
6.Din această pricină, îţi amintesc să aprinzi şi mai mult din nou harul lui Dumnezeu, care este în tine, prin punerea mâinilor mele.
7.Căci Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci al puterii şi al dragostei şi al înţelepciunii.

8.Deci, nu te ruşina de a mărturisi pe Domnul nostru, nici de mine, cel pus în lanţuri pentru El, ci pătimeşte împreună cu mine pentru Evanghelie după puterea de la Dumnezeu.
9.El ne-a mântuit şi ne-a chemat cu chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci după a Sa hotărâre şi după harul ce ne-a fost dat în Hristos Iisus, mai înainte de începutul veacurilor.

Sfântul sfinţit mucenic Policarp al Smirnei - Epistola către Filipeni

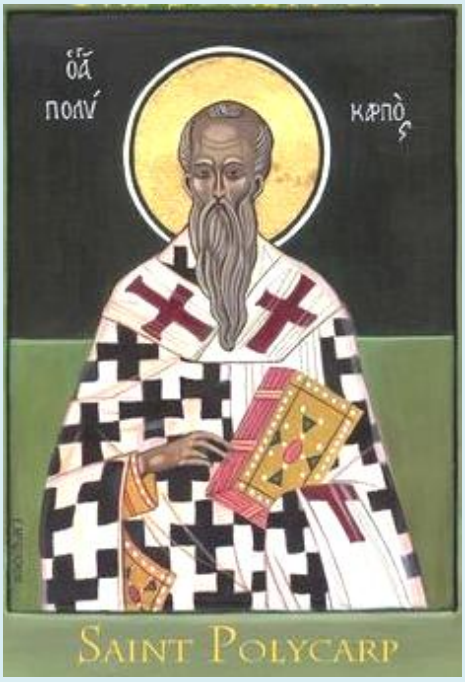

Policarp şi preoţii cei dimpreună cu el către Biserica lui Dumnezeu care locuieşte vremelnic în Filipi, mila şi pacea să vi se înmulţească vouă de la atotputernicul Dumnezeu şi Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

Capitolul I

1.M-am bucurat mult împreună cu voi, în Domnul nostru Iisus Hristos că aţi primit pe următorii dragostei celei adevărate şi aţi însoţit cum se şi cădea vouă pe cei încărcaţi cu lanţuri vrednice de sfinţi, care sunt diademe ale celor ce au fost cu adevărat aleşi de Dumnezeu şi de Domnul nostru.

2.M-am bucurat şi că rădăcina trainică a credinţei voastre, vestită din timpuri vechi, dăinuieşte până acum şi rodeşte în Domnul nostru Iisus Hristos, Care a suferit pentru păcatele noastre, mergând până la moarte «pe Care L-a Înviat Dumnezeu, dezlegând durerile iadului.

3.În Care credeţi, fără să-L fi văzut, cu bucurie negrăită şi prea slăvită la care mulţi doresc să ajungă, ştiind «că veţi fi mântuiţi prin har, nu din fapte», ci din voinţa lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos.

Capitolul II

1. «Pentru aceea încingându-vă coapsele voastre, slujiţi lui Dumnezeu cu frică» şi cu adevăr, că părăsind vorbăria cea deşartă şi rătăcirea celor mulţi «aţi crezut în Cel ce a înviat pe Domnul nostru Iisus Hristos din morţi şi I-a dat Lui slavă» şi tron de-a dreapta Lui, Căruia I-au fost supuse toate cele cereşti şi cele pământeşti, Căruia îi slujeşte toată suflarea, Cel ce vine «judecător al viilor şi al morţilor», al Cărui sânge îl va cere Dumnezeu de la cei ce nu-L ascultă.

2. «Iar Cei care L-a înviat pe El din morţi ne va învia şi pe noi», dacă facem voia Lui şi mergem în poruncile Lui şi iubim ceea ce a iubit El, depărtându-ne de orice nedreptate, lăcomie, iubire de argint, vorbire de rău, mărturie mincinoasă, «nerăsplătind răul cu rău sau ocara cu ocară» , lovitura cu lovitură sau blestemul cu blestem;

3. Aducându-ne aminte de cele ce-a spus Domnul, învăţând: «Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi; iertaţi şi vi se va ierta vouă; miluiţi, ca să fiţi miluiţi; cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura» şi: «Fericiţi cei săraci şi prigoniţi pentru dreptate că a lor este împărăţia lui Dumnezeu».

Capitolul III

1. Vă scriu aceasta despre dreptate, fraţilor, nu pentru că mi-am îngăduit-o singur, ci pentru că voi m-aţi rugat mai întâi.

2. Că nici eu, nici altul asemenea mie, nu poate să calce pe urmele înţelepciunii fericitului şi slăvitului Pavel, care fiind la voi a învăţat precis şi sigur, pe oamenii de atunci faţă către faţă cuvântul adevărului, care după ce a plecat de la voi v-a scris epistole, pe care dacă le citiţi cu atenţie veţi putea să vă zidiţi în credinţa dată vouă.

3. ***Credinţa este mama noastră a tuturora, când îi urmează nădejdea şi-i premerge dragostea de Dumnezeu şi de Hristos şi dragostea de aproapele. Dacă este cineva înăuntrul acestor virtuţi, a împlinit porunca dreptăţii. Că cel care are dragoste, este departe de orice păcat.***

Capitolul IV

I.« Începutul tuturor relelor este iubirea de argint». Ştiind dar «că nimic n-am adus pe lume, nici nu putem scoate ceva» să ne înarmăm «cu armele dreptăţii» şi mai întâi să ne învăţăm să umblăm în porunca Domnului;

2. Apoi să învăţăm şi pe femeile noastre să umble în credinţa dată lor, în dragoste şi în curăţie, să-şi iubească bărbaţii lor cu credinţă, să iubească pe toţi deopotrivă cu toată înfrânarea şi să-şi crească copiii, învăţându-i frica de Dumnezeu.

3.Văduvele să se poarte cu cuminţenie în credinţa Domnului, să se roage necontenit pentru toţi, să se depărteze de orice defăimare, de vorbire de rău, de mărturie mincinoasă, de iubire de argint şi de orice lucru rău, să ştie că sunt altare ale lui Dumnezeu, că sunt cercetate cu de-amănuntul toate şi că lui Dumnezeu nu-I este ascuns nimic nici din gândurile noastre, nici din simţămintele noastre şi nici ceva «din cele ascunse ale inimii».

Capitolul V

1.Ştiind, dar «că Dumnezeu nu se lasă batjocorit», trebuie să umblăm în chip vrednic de porunca şi slava Lui.

2. De asemenea, diaconii să fie fără prihană înaintea dreptăţii Lui ca diaconi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi nu ai oamenilor, să nu calomnieze, «să nu vorbească în două feluri» să nu fie iubitori de argint, să fie înfrânaţi în toate, milostivi, sârguincioşi, umblând potrivit adevărului Domnului, Care a fost diaconul tuturora. Dacă Îi vom plăcea în veacul de acum, vom primi şi pe cel ce va să fie, precum ne-a făgăduit, că ne va scula din morţi, iar dacă vom vieţui în chip vrednic de El şi vom crede, vom şi împărăţi împreună cu El .

3. La fel şi tinerii să fie fără prihană în toate, înainte de orice îngrijindu-se de curăţia lor şi înfrânându-se de la orice lucru rău. Este bine să se abţină de la poftele cele din lume, că «orice poftă luptă împotriva duhului» şi că «nici desfrânaţii, nici muieraticii, nici sodomiţii nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu» nici cei ce fac lucruri nesocotite. De aceea, tinerii trebuie să se îndepărteze de toate acestea, supunându-se preoţilor şi diaconilor ca lui Dumnezeu şi lui Hristos. Fecioarele să vieţuiască fără de prihană şi cu conştiinţa curată.

Capitolul VI

1.Preoţii să fie miloşi şi milostivi cu toţi, să întoarcă pe cei rătăciţi, să cerceteze pe toţi bolnavii, să nu treacă cu vederea pe văduvă sau pe orfan sau pe sărac, ci «să se gândească pururea la ceea ce este bun înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor» să se ferească de orice mânie, de părtinire, de judecată nedreaptă, să se depărteze de orice iubire de argint, să nu dea repede crezare celui care vorbeşte împotriva cuiva, să nu fie aspri în judecată, ştiind că toţi suntem supuşi păcatului.

2. Dacă ne rugăm Domnului să ne ierte, suntem datori şi noi să iertăm că suntem înaintea ochilor Domnului şi ai lui Dumnezeu şi «toţi trebuie să ne înfăţişăm la scaunul de judecată al lui Hristos» şi fiecare are să dea cuvânt pentru el.

3. Astfel, dar să slujim Lui cu frică şi cu toată evlavia precum însuşi a poruncit şi ne-au binevestit Apostolii şi profeţii, cei care au predicat mai dinainte venirea Domnului nostru. Fiţi râvnitori spre bine, fugind de sminteli, de fraţii falşi, de cei care poartă cu făţărie numele Domnului şi care amăgesc pe oamenii uşori la minte.

Capitolul VII

1. Oricine nu mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup, este antihrist , cel care nu mărturiseşte mărturia crucii, este de la diavol, iar cel care întoarce cuvintele Domnului spre poftele sale şi spune că nu-i nici înviere, nici judecată, acela este primul născut al lui satana.

2.De aceea părăsind deşertăciunea celor mulţi şi învăţăturile false, să ne întoarcem la cuvântul care ni s-a predat dintru început, «priveghind în rugăciune» , stăruind în posturi, cerând în rugăciunile noastre către Dumnezeu Cel ce vede toate: «să nu ne ducă în ispită», că a zis Domnul: «Duhul este osârduitor, iar trupul neputincios».

Capitolul VIII

1. Să stăruim, dar necontenit în nădejdea noastră şi în arvuna dreptăţii noastre, care este Hristos Iisus, «Care a purtat pe lemn păcatele noastre în trupul Său», «Care păcat n-a făcut, nici nu s-a aflat vicleşug în gura Lui» , ci a suferit toate pentru noi, ca să trăim în El.

2.Să fim dar, următori ai răbdării Lui, iar dacă suferim pentru numele Lui, să-L slăvim pe El. Prin El însuşi ne-a dat această pildă şi noi pe aceasta am crezut-o.

Capitolul IX

1. Vă rog, dar, pe toţi să vă supuneţi cuvântului dreptăţii şi să stăruiţi în răbdarea pe care aţi şi văzut-o cu ochii nu numai la fericiţii Ignatie, Zosima şi Rufu, ci şi la alţii dintre voi, şi la însuşi Pavel şi la ceilalţi Apostoli.

2. Fiind încredinţaţi că toţi aceştia n-au alergat în zadar, ci în credinţă şi în dreptate şi că sunt în locul cuvenit lor, lângă Domnul, împreună cu Care au şi pătimit. Că

«n-au iubit veacul de acum», ci pe Cel care a murit pentru noi şi pe Care Dumnezeu L-a înviat pentru noi.

Capitolul X

1. Rămâneţi, dar în acestea şi urmaţi pilda Domnului, «tari în credinţă şi nemişcaţi, iubitori de fraţi, iubindu-vă unul pe altul», uniţi în adevăr, aşteptându-vă unul pe altul în bunătatea Domnului, nedispreţuind pe nimeni.

2. Când puteţi face bine, nu amânaţi, «pentru că milostenia scapă de moarte». «Supuneţi-vă unii altora , duceţi o viaţă fără prihană printre păgâni, pentru ca din faptele voastre» să primiţi laudă şi Domnul să nu fie hulit din pricina voastră.

3. «Vai, însă de acela prin care este hulit numele Domnului». Învăţaţi, deci pe toţi curăţia, în care şi voi trăiţi.

Capitolul XI

1. M-am întristat mult pentru Valens, care a fost făcut cândva preot la voi şi nu cunoaşte locul ce i s-a dat. Vă sfătuiesc, deci să vă feriţi de lăcomie şi să fiţi curaţi sufleteşte şi trupeşte şi iubitori de adevăr. Feriţi-vă de orice rău.

2. Cine nu poate, însă să se chivernisească pe sine, cum va putea sfătui pe alţii? Dacă cineva nu se abţine de la lăcomie, dar se întinează cu închinarea la idoli, va fi judecat, ca şi cum ar fi între păgâni, «care nu cunosc judecata Domnului». «Sau nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea?»după cum învaţă Pavel.

3. Eu, însă n-am observat şi nici n-am auzit de aşa ceva la voi, printre care a lucrat fericitul Pavel, voi care sunteţi la începutul epistolei sale. Căci cu voi se laudă Pavel în toate Bisericile, singurele care cunoşteau atunci pe Dumnezeu, noi însă nu-L cunoşteam încă.

4. Sunt foarte trist, fraţilor, pentru Valens şi soţia lui, «cărora să le dea Dumnezeu pocăinţă» adevărată. Fiţi, dar şi voi cu măsură în această privinţă; «nu-i socotiţi ca duşmani pe unii ca aceştia» , ci chemaţi-i ca pe nişte mădulare bolnave şi rătăcite, ca să mântuiţi trupul vostru al tuturora. Făcând aşa, vă zidiţi pe voi înşivă.

Capitolul XII

1. Sunt convins că voi cunoaşteţi bine Sfintele Scripturi şi că nimic nu vă e necunoscut; mie însă nu mi-i dat acest lucru. Spun atât numai că în aceste Scripturi se spune: «Mâniaţi-vă şi nu păcătuiţi» şi: «să nu apună soarele peste mânia voastră». Fericit este cel ce-şi aduce aminte de aceste cuvinte şi aceasta o cred despre voi.

2. ***Dar Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos şi «însuşi veşnicul Arhiereu, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu» să vă întărească în credinţă, în adevăr, în toată blândeţea, în lipsă de mânie, în răbdare şi în îndelungă răbdare, în îngăduinţă şi în curăţie trupească şi sufletească. Să vă dea vouă soartă şi parte între sfinţii Săi şi nouă împreună cu voi şi tuturor celor de sub cer, care cred în Domnul nostru Iisus Hristos şi în «Tatăl Lui, care L-a înviat pe El din morţi».***

3. «Rugaţi-vă pentru toţi sfinţii» , «Rugaţi-vă şi pentru împăraţi, pentru dregători» şi pentru conducători, «pentru cei ce vă prigonesc şi vă urăsc pe voi» şi «pentru duşmanii crucii» pentru ca roadele voastre să fie arătate în toţi, ca să fiţi desăvârşiţi în El .

Capitolul XIII

1. Mi-aţi scris şi voi şi Ignatie, că dacă se duce cineva în Siria să ducă şi epistolele, care se găsesc la voi. Lucrul acesta îl voi face, fie eu, dacă voi avea timp potrivit, fie cel pe care îl voi trimite ca delegat şi pentru voi.

2. Epistolele lui Ignatie, pe care ni le-a trimis şi altele pe care le avem la noi, vi le-am trimis, aşa cum aţi cerut ele sunt alăturate acestei epistole, din care veţi putea scoate mari foloase, că ele cuprind credinţă, răbdare şi toată zidirea cuvenită în Domnul nostru. Daţi-ne de ştire, dacă veţi afla ceva de Ignatie şi de cei care sunt cu el.

Capitolul XIV

1. Acestea vi le-am scris prin Crescens, pe care vi l-am recomandat mai înainte şi vi-l recomand şi acum. S-a purtat cu noi foarte bine, cred că se va purta şi cu voi la fel. Vă recomand şi pe sora lui primiţi-o bine când va veni la voi. Fiţi sănătoşi în Domnul Iisus Hristos şi harul Lui cu voi cu toţi. Amin.

(Extras din Scrierile Părinţilor Apostolici (PSB) - vol 1 - Traducere, note şi indice de Pr. Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bise-

ricii Ortodoxe Române, Bucureşti - 1979 - Volumul a fost reeditat de EIBMBOR în anul 1995.)

În această lună, ziua a douăzeci şi treia - Sfântul sfinţitul mucenic Policarp, episcopul Smirnei (Minei)

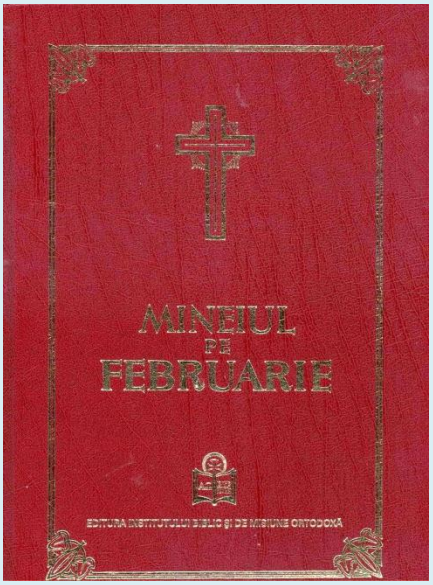

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** Octoihului 3 şi ale sfântului 3, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când a căzut la pământ roada Fecioarei, şi sămânţa cea începătoare de viață, atunci te-a odrăslit pe tine spic cu multă roadă, ca să hrăneşti pe credincioşi cu cuvintele, şi cu dogmele dreptei credinţe şi ale pătimirii, sfinţindu-i pe dânşii cu sângele cel dumnezeiesc, şi curăţindu-i cu mirul preoţiei, Policarpe.

Apus-ai din lume către Dumnezeu, strălucind razele muceniciei tale, încetat-ai a dori ajungând la dorirea cea desăvârşită cuvioase, şi te-ai umplut de fericita strălucire. Căreia acum roagă-te, să se împărtăşească toți, cei ce prăznuiesc cu credinţă prea sfântă pomenirea ta, fericite Policarpe.

Când s-a înălţat pe lemnul Crucii, spânzurându-se Via cea adevărată, atunci te-a întins pe tine viță cu multă roadă, tăiată cu cosorul cinstitei mucenicii, şi călcată în

linurile chinurilor; al cărui pahar de veselie amestecându-l cu credinţă părinte, mărim cinstitele tale lupte.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Bucuria tuturor scârbiţilor, şi apărătoare celor năpăstuiţi, şi hrană săracilor, străinilor mângâiere, celor înviforaţi liman, bolnavilor cercetare, celor îngreuiaţi acoperământ şi sprijineală, şi toiag orbilor, tu eşti prea curată, Maica Dumnezeului celui Preaînalt; grăbeşte rugămu-ne, şi mântuieşte pe robii tăi.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând prea curata pe Făcătorul a toată lumea, că rabdă multe ocări şi pe Cruce înălţat, suspina, zicând: Prea lăudate Doamne, Fiule şi Dumnezeul meu, cum suferi necinste în trup, vrând să cinsteşti zidirea ta, Stăpâne ? Slavă milostivirii tale celei multe, şi pogorârii tale, Iubitorule de oameni.

Tropar, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Policarpe, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

La Utrenie

Canoanele ale Octoihului şi al sfântului pe 4;

Canonul Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1-a

Irmos: Veniți noroadelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea, şi a trecut pe poporul, pe care l-a scăpat din robia egiptenilor, că s-a prea slăvit.

Cu vărsarea luminii lui Hristos luminându-te, şi de lumina lui umplându-te, de Dumnezeu cugetătorule, luminează sufletul meu cel întunecos, prin rugăciunile tale.

Luminarea propovăduirii celei mântuitoare, fulgerând în inima ta cea curată, ca printr-o oglindă neîntinată, a strălucit razele la toţi, părinte.

Slavă...

Făcutu-te-ai stâlp scris al legii celei noi, având în scris părinte, Evanghelia Darului celui dumnezeiesc, nu cu cerneală, ci cu dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe Dumnezeu îl ştim, că s-a întrupat din tine fără de voie trupească. Cel mai-nainte de toată zidirea şi de toţi vecii; mărturisindu-te pe tine cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Ca şi cum am zice din psalmi, măslin roditor te-ai făcut în casa Domnului tău Policarpe, descoperitorule de cele dumnezeieşti, purtând blândeţea propovăduirii.

Îndreptându-ţi cugetul cu bună tocmire către poruncile Mântuitorului, de Dumnezeu fericite, după vrednicie te-ai făcut păstor prea ales bisericii lui.

Slavă...

Cu totul te-ai adus pe sineţi lui Hristos, ca o jertfă vie prin mucenicie, ca unul ce te-ai nevoit mai-nainte prin sihăstrie, prea fericite, cu mărturisirea cunoştinţei.

Şi acum..., a Născătoarei

Scuturat-ai ţărâna omorârii noastre, născând pe nemurirea cea adevărată, şi ne-ai ţesut nouă podoabele nestricăciunii, prin naşterea ta, Fecioară.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru tine, Doamne, cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica ta o sădeşte în inimile noastre, celor ce te lăudăm pe tine.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Lucrând cu adevărat în inima ta, părinte înţelepte, strugurul darului, ca nişte vin ai stors cuvântul credinţei, care veseleşte cugetele tuturor credincioşilor, şi te-ai arătat nemărginit liman al minunilor. Pentru aceasta te-ai şi arătat podoabă mucenicilor, săvârşindu-te prin foc, şi învrednicindu-te luminii celei veşnice, Policarpe. Roagă-le lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli, celor ce prăznuiesc cu dragoste, sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Şi acum..., a Născătoarei

Norule al Soarelui celui înţelegător, sfeşnice luminător de aur al dumnezeieştii lumini, neîntinată, nespurcată prea curată Stăpână, luminează-mi rogu-mă, cu lumina nepătimirii întunecatul meu suflet cel orbit de patimi; şi inima mea cea întinată spală-o cu curgerile lacrimilor, şi cu pocăinţa umilinţei, şi mă curăţeşte de răutatea faptelor mele, ca să-ţi strig ţie cu dragoste: Născătoare de Dumnezeu pururea Fecioară, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, să mi se dea iertare de greşeli; că pe tine te am nădejde, eu nevrednicul robul tău.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua văzând pe Cruce pe Mielul şi Păstorul şi Mântuitorul, se văita lăcrimând, şi cu amar strigând: Lumea se veseleşte luând prin tine mântuire, iar cele dinlăuntru ale mele se ard, văzând răstignirea ta, pe care o suferi pentru milostivirea milei; îndelung-răbdătorule, Doamne, cela ce eşti noianul milei şi izvor nedeşertat, milostiveşte-te şi dăruieşte iertare greşelilor, celor ce cu credinţă laudă dumnezeieştile tale patimi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne auzul rânduielii tale, şi te-am preaslăvit pe tine, unule iubitorule de oameni.

Pom roditor te-ai arătat Stăpânului, aducând multă roadă de bunătăţi, părinte Policarpe.

Ardere de tot, şi jertfă curată te-ai adus Mântuitorului tuturor, părinte Policarpe.

Cu bunăcredinţă povăţuind cuvioase poporul, către lumina cunoştinţei de Dumnezeu, ai gonit întunericul nedumnezeirii.

Slavă...

Lăudăm, mărite, răbdarea cea întărită a sufletului tău, şi nebiruirea luptelor tale.

Şi acum..., a Născătoarei

Luminează-mi, Curată cu lumina ta sufletul meu cel întunecat, ca una ce ai născut lumina cea ipostatnică.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină, şi făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor tale povăţuieşte-ne pe noi, că afară de tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Cu lumina Duhului luminându-te la cuget cuvioase, te-ai învăţat tăinuit prin gândul tău după asemănarea focului ce ţi se aprindea, că prin foc vrei să te săvârşeşti, cugetătorule de Dumnezeu, Policarpe.

Râu de viaţă ai primit ca din pârâul desfătării, făcându-te ucenic ucenicului celui iubit, care a tras adâncimea înţelepciunii, cuvioase.

Slavă...

Avuţie şi slavă luminată, şi prelungire vieţii, şi viaţă nestricată, ţi-a dăruit ţie părinte, Hristos înţelepciunea cea adevărată, pentru că l-ai iubit pe el prea mult.

Şi acum..., a Născătoarei

Cel vechi de zile s-a pogorât în pântecele tău cel sfinţit, Preacurată, ca ploaia pe lână, şi s-a arătat nou Adam, Iubitorul de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Omorându-te de către toată lumea, grăitorule de cele dumnezeieşti, şi numai singur lui Hristos trăind şi vieţuind, acum către dânsul te-ai mutat, câştigând nestricăciunea cea de viaţă.

Cu bună închipuire umblând fericite, şi arătându-te fiu luminii şi păcii, ai cunoscut pe Marchion ca pe un născut întâi al întunericului şi vrăjmaş.

Slavă...

Învăţându-ne părinte cuvintele tale, ne lepădăm de tot eresul spurcat, şi de adunările viclene ale necredincioşilor, care cred două stăpâniri.

Şi acum..., a Născătoarei

Preacurată, ceea ce ai zămislit pe Mielul cel curat, care ridică păcatul lumii, roagă-te să se dea iertare păcatelor robilor tăi.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Roduri cuvântătoare aducând Domnului, Policarpe înţelepte, prin fapte dumnezeieşti, te-ai arătat după vrednicie dumnezeiesc ierarh, fericite. Pentru aceasta astăzi luminându-ne cu cuvintele tale, lăudăm a ta vrednică de laudă pomenire, prea slăvind pe Domnul.

Icos: Primind bunătatea înţelepciunii, dintru aceea părinte ai umplut turma ta de cunoştinţa lui Dumnezeu; şi întreita strălucire a Preasfintei şi negrăitei Dumnezeiri arătând, pentru nenaşterea Tatălui şi naşterea Fiului şi ieşirea Duhului. Pentru o Dumnezeire, şi o slavă luminată ai învăţat, şi nedumnezeirea idolilor din mijloc o ai scos, şi roduri coapte, sufletele credincioşilor ai adus, mărite, la aceasta; întru care ne-am botezat, întru care şi credem, prea slăvind pe Domnul.

Sinaxar

Întru această lună, în 23 de zile, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Policarp episcopul Smirnei.

Stih: Policarp ardere de tot Cuvinte ţie făcându-se.
Multă roadă dă cu străin chip în foc arzându-se.
În a douăzeci şi trei văpaia cu adevărat.
A ars pe Policarp cel lăudat.

Acesta a fost ucenic Sfântului Ioan de Dumnezeu cuvântătorului, şi evanghelistului, împreună cu Ignatie, purtătorul de Dumnezeu. Şi după Sfântul Vucol episcopul Smirnei, fu hirotonit de episcop, cu mai-nainte zis-a Sfântului şi fericitului Vucol. Iar când fu la goana ce se făcu pe vremile lui Deciu, atunci a fost dus înaintea antipatului, şi mărturisind pe Hristos cu îndrăzneală, şi-a săvârşit nevoinţa prin foc.

Şi a luat darul facerii de minuni de la Dumnezeu; că mai-nainte de arhierie prin rugăciunea sa a umplut jitniţele de grâu femeii aceleia ce l-a crescut, pe care le deşertase mai-nainte la trebuinţa fraţilor celor lipsiţi. Şi după ce s-a făcut arhiereu, a oprit pornirea focului ce ardea. Şi prin rugăciune a pogorât ploi pe pământul cel secetos. Şi iar a oprit supărarea ploilor. Şi se face soborul lui în Biserica cea mare.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioşilor părinţilor noştri: Ioan, Moise Antioh, şi Antonin.

Stih: Ceată de cinstiţi bărbaţi cu numărul împătrită.
Se alcătuieşte ţie Cuvinte, şi din viaţă se mută.

Din aceşti patru cuvioşi, Ioan s-a făcut cunoscut, şi ucenic cuviosului Limneu, care sihăstrea la muntele ce este aproape de satul Targala. Deci ducându-se acesta la o culme de deal foarte rece, (căci se afla spre partea crivăţului) acolo a petrecut douăzeci şi cinci de ani, fără de acoperământ. Iar hrana sa era pâine şi sare, haina de păr de capră. Trupul său era înfăşurat cu grele lanţuri, de care fiind îngreuiat, şi arzându-se de razele soarelui, n-a voit niciodată să ia mângâiere despre vreo umbrire la pătimirea sa. Pentru care şi copacul, migdalul, care-l sădise un prieten al său, lângă patul său, şi cu vremea se făcuse copac şi da umbră, şi acela, zic a poruncit de l-a tăiat, ca să nu aibă nici o mângâiere de la umbră. Deci cu asemenea chip cuviosul Ioan nevoindu-se, s-a mutat către Domnul.

Iar fericitul Moise urmând vieţii pomenitului cuvios Ioan, s-a dus la un vârf de munte, ce se afla deasupra satului numit Rama, şi acolo se nevoia cu sihăstreşti lupte.

Iar fericitul Antioh, deşi era bătrân cu vârsta, mari nevoinţe, însă întrebuinţa. Deci de trei ori fericitul Antonie, bătrân fiind, totuşi şi-a făcut un ocol la un loc prea pustiu, şi acolo se nevoia asemenea cu cei tineri; căci asemenea hrană cu a celor tineri, adică pâine şi sare, amândoi aceştia aveau, aceiaşi băutură beau, adică apă, aceiaşi haină de păr, şi aceleaşi privegheri şi rugăciuni, ca şi tinerii făceau amândoi aceştia.

Şi ca să zic cuprinzător, pururea aceşti patru cuvioşi se aflau întru osteneli toată ziua şi toată noaptea, şi n-au împuţinat răbdarea şi bărbăţia lor, nici îndelungata vreme a sihăstriei, nici bătrâneţile, nici neputinţa firii; căci aveau întru inima lor, dumnezeiască dragoste şi osârdie, ca să se ostenească şi să se nevoiască pentru Dumnezeu. Şi dar cu asemenea nevoinţe petrecându-şi viaţa, cu pace şi-au dat sufletele în mâinile lui Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfânta Gorgonia sora Sfântului Grigorie, de Dumnezeu cuvântătorul, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Cu tăcerea cinstesc sfârşitul Gorgoniei.
Lăudându-o pe ea cu cuvintele lui Grigorie.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Clement, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Clement viţa viei cea gânditoare.
Ca nişte must nou sângele îşi varsă prin tăiere.

Tot în această zi, Sfânta muceniţă Tei, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Pe Tei ceea ce-şi bătea joc de idolii înşelăciunii.
O a ucis cu sabia apărătorii minciunii.

Tot în această zi, pomenirea prea cuvioşilor părinţilor noştri Zevina, Polihronie, Moise, şi Damian.

Stih: Dumnezeiescul Zevina ajunge la dumnezeiasca moştenire.
Părăsind dintru oameni a sa vieţuire.
Polihronie şi doi împreună nevoitori fiind.

Câte-şi trei împreună anii vieţii lor sunt săvârşind.

Dintru aceştia dumnezeiescul Zevina şi-a făcut o chilie peste un munte, în care a întrebuinţat sihăstreştile nevoinţe până la bătrâneţe. Dar a covârşit pe toţi cuvioşii acelei vremi, întru răbdarea ce avea la sfânta rugăciune. Căci, fiindcă de bătrâneţe nu putea sta drept la rugăciune, rezemându-se pe toiagul său, stăruia la rugăciune, şi aşa minunat şi cu plăcere de Dumnezeu vieţuind, s-a mutat din aceste de aici.

Iar dumnezeiescul Polihronie, ucenic acestuia fiind, atâta de mult a urmat bunătăţilor învăţătorului său, şi a tipărit întru sine caracterul aceluia, încât nici pecetea inelului pe ceară nu se tipăreşte aşa de curat, căci asemenea necontenită stăruinţă la rugăciune şi acesta avea. Lanţuri însă de fier n-a suferit să poarte, ca nu cumva oarecare neîntăriţi să se vatăme de aceasta. Iar o rădăcină de stejar prea grea purtându-o pe umeri, care nu se putea mişca cu amândouă mâinile, îşi îngreuia trupul şi când venea cineva de bătea în uşă, ascundea rădăcina. Din acest fel de nevoinţă îi înflorea lui şi dumnezeiescul dar. Căci prin rugăciunea sa, a contenit seceta, prin plouare, şi chiupul ce era deşert, cu rugăciune plin de untdelemn l-a făcut. Multe şi alte minuni făcând s-a mutat către Domnul.

Iar ucenicii săi, Moise adică, a rămas în chilia dumnezeiescului Polihronie până la sfârşitul vieţii sale, toată bunătatea aceluia avându-o culeasă.

Iar Damian s-a dus la un sat ce era acolo aproape, numit Niera, şi aflând aproape de sat o chilioară, şi locuind într-însa, întrebuinţa aceeaşi petrecere ca a dascălului său Polihronie; încât cei ce ştiau bine pe amândoi, văzându-l pe acesta, să socotească că vede sufletul marelui Polihronie întru alt trup; căci întru amândoi strălucea asemenea nerăutatea, asemenea blândeţe şi smerenie, îndulcire de cuvânt, trezvie sufletească, cugetare de Dumnezeu, osteneală şi priveghere şi hrană şi neiubirea de agoniseală. Căci nimic alt avea în chilia sa, decât o coşniţă cu linte muiată, ce-i slujea spre hrană. Atâta folos au cules ucenicii aceştia din împreună vieţuirea cu Polihronie.

Tot în această zi, cuviosul noul mucenic Damian, care mai-nainte s-a nevoit în sfânta mânăstire Filoteiu din muntele Atonului, apoi a mărturisit în Larisa la anul o mie cinci sute şaizeci şi opt, şi prin sugrumare s-a săvârşit.

Stih: Rodul Evangheliei fericite ai fost dobândind.
Damian sfârşitul prin sugrumare primind.

Tot în această zi, cuviosul Damian, care a sihăstrit în sfânta mânăstire a Esfigmenului din muntele Atonului, cu pace s-a săvârşit.

Stih: Mormântul lui Damian era a darurilor desfătare.
Livadă dulce suflătoare, o străină bună mirosire.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Chipul cel de aur în câmpul Deira cinstindu-se, cei trei tineri au defăimat porunca cea prea fără de Dumnezeu, şi fiind aruncaţi în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu cuget întărit ai intrat în văpaia ce ardea, mărite, ca cei trei tineri, care au răcorit cuptorul prin foc fără materie, şi în mijlocul focului ai rămas nears, strigând: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Fericit eşti, şi bine îţi va fi, că locuieşti acum, unde sunt locaşurile drepţilor, unde sunt oştile mucenicilor, unde sunt cetele înţelepţilor apostoli, care strigă: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Sufletele cele ce mai-nainte au fost neroditoare, le-ai adus lui Hristos cu multă roadă, îndreptându-le cu lucrarea Duhului, şi punându-le lor sămânţă de spic bun, şi le-ai învăţat a striga: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum..., a Născătoarei

Numai tu te-ai arătat neispitită de bărbat, Maică a lui Dumnezeu, celui ce a zidit lumea cu înţelepciunea, prea curată Fecioară, pentru aceasta cu bună credinţă strigăm ţie, zicând: Binecuvântată eşti Fecioară, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu cel ce s-a pogorât...

Slujind cu sfinţenie întru buna-credinţă lucrarea cea sfântă de taină a lui Hristos, tu te-ai adus lui Dumnezeu jertfă cuvântătoare, jertfă primită, şi bineplăcută, prinos deplin, Policarpe de trei ori fericite.

Întru căruntețe, şi întru adâncime de bătrânețe, ai arătat bărbăţie de tinereţe, cu puterea Crucii ridicându-ţi cugetul tău către lupte dumnezeieşti, lauda sfinţiţilor mucenici ai lui Hristos, de Dumnezeu cugetătorule Policarpe.

Întărindu-te cu Crucea, şi după vrednicie fiind îmbrăcat cu podoaba ierarhiei părinte ai intrat în Biserica lui Dumnezeu, să te arăţi cu sângele tău lui Hristos, cel ce este mai marele păstorilor.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Junghiindu-te pentru Hristos, ca un berbece ales, arătătorule de cele sfinte, te-ai arătat următor patimilor lui, şi te-ai făcut părtaş slavei împreună cu dânsul şi moştenitor, împărăţiei lui.

Şi acum..., a Născătoarei

Fii mie stâlp de foc în chip de lumină, şi nor luminos povăţuindu-mă către moştenirea cea cerească, Născătoare de Dumnezeu Fecioară fără prihană, ca pe unul ce sunt rătăcit în pustia vieţii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu care s-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o au prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-l lucrurile, şi îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Pomenirea ta părinte cea purtătoare de lumină răsărind, luminează sufletele celor ce o săvârşesc pe dânsa cu bună credinţă, dumnezeiescule, şi pe toţi îi faci părtaşi

dumnezeieştii arătări de lumină pe care cu laude, o fericim după vrednicie, cugetătorule de Dumnezeu.

Stând înaintea scaunului Stăpânului împreună cu ceata cea de sus a Sfinţilor îngeri, roagă-l pe dânsul ca să ajungem noi la patima cea mântuitoare, şi învierea lui săvârşindu-o luminat cu multe feluri de bunătăţi.

Priceperea Sfintei Treimi, părinte nu ţi se vede ca mai-nainte prin însemnări, ci de faţă, ca unul ce eşti cu inimă curată, şi scuturat de materie, şi dezlegat de legăturile stricăciunii, fericite Policarpe prea mărite.

Slavă...

Pe tine părinte ca pe unul ce porţi cunună, şi ai primit daruri de biruinţă din dreapta cea dumnezeiască, şi ai săvârşit luptele, şi te-ai umplut de lumină, Policarpe înţelepte, crezând noi, cu osârdie te punem pe tine înainte rugător către Hristos.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca pe o Născătoare de Dumnezeu Fecioară, şi Maica Cuvântului, şi ca pe una ce eşti nouă pricinuitoare de viaţă veşnică, şi dumnezeiască, ca pe ceea ce ne-ai răsărit nouă pe Soarele dreptăţii, noi credincioşii cu un cuget întru cântări toţi te slăvim.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare în stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude îl slăvim.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi glas...

Multe roduri ai adus lui Hristos, înţelepte Policarpe. Pe oamenii care prin tine s-au izbăvit din înşelăciunea dracilor, sfinţite mărite mucenice, care eşti întocmai cu îngerii, şi împreună locuitor cu apostolii, cu care pomeneşte-ne părinte, pe cei ce te cinstim cu dragoste.

A Născătoarei

S-a surpat Maică Fecioară, peretele îngrădirii cel din mijloc, şi noi oamenii cei muritori ne-am împreunat cu îngerii, prin naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu; şi acum întăreşte-ne pe noi să postim, şi să ajungem a ne închina curat învierii celei de a treia zi a Fiului tău.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei

Troparul Sfântului sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge Sfinte mucenice Policarp, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi popoare să cântăm lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a scăpat din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu revărsarea luminii lui Hristos luminându-te şi de lumina Lui umplându-te, părinte, luminează sufletul meu cel întunecat, cu rugăciunile tale, cugetătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminarea propovăduirii celei mântuitoare fulgerând în inima ta cea curată, ca printr-o oglindă neîntinată, a strălucit raze către toţi, părinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcutu-te-ai stâlp scris al Legii celei noi, părinte, având înscrisă Evanghelia harului celui dumnezeiesc, nu cu slove de cerneală, ci cu Duhul cel dumnezeiesc.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ştiind că Dumnezeu, Cel mai înainte de toată zidirea şi de toţi vecii, S-a Întrupat din tine, fără de voie trupească, te mărturisim pe tine, cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Măslin roditor te-ai făcut, precum zice psalmistul, în casa Domnului tău, prea fericite ierarhe Policarp, descoperitorule de cele dumnezeieşti, purtând blândeţea propovăduirii.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptându-ţi cugetul cu grijă către poruncile Mântuitorului, binecuvântatule de Dumnezeu, după vrednicie te-ai făcut păstor prea ales al Bisericii Lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu totul te-ai adus pe tine ca o jertfă vie lui Hristos prin mucenicie, nevoindu-te mai înainte prin sihăstrie, prea fericite, cu cuget de mucenic.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Scuturat-ai ţărâna omorârii noastre, născând Nemurirea cea adevărată şi ne-ai ţesut nouă veşmintele nemuririi prin naşterea ta, Fecioară.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin Lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pom roditor te-ai arătat Stăpânului, aducând multă roadă de fapte bune, sfinţite părinte Policarp.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ardere de tot desăvârşită şi jertfă curată te-ai adus Mântuitorului tuturor, Sfinte părinte Policarp.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dreaptă credinţă propovăduind poporului lumina cunoştinţei de Dumnezeu, cuvioase, ai îndepărtat întunericul închinării la idoli.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lăudăm, mărite, răbdarea cea tare a sufletului tău şi neîmpuţinarea luptelor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Luminează-mi, cu lumina ta, sufletul meu cel întunecat, Preacurată, care ai născut Lumina cea ipostatnică.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi; că afară de Tine alt dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu strălucirea Duhului luminându-ţi cugetul, cuvioase, în chip tainic, cu focul care îţi ardea mintea, ai luat cunoştinţă de săvârşirea ta prin foc, cugetătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apă de viaţă ai primit ca dintr-un izvor al desfătării, cuvioase, fiind ucenic ucenicului celui iubit, care s-a împărtăşit din adâncul Înţelepciunii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Avuţie şi mărire strălucită, lungime de zile şi viaţă nestricată ţi-a dăruit ţie, părinte, Hristos, Înţelepciunea cea adevărată, că L-ai iubit pe El, mai mult decât orice.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel Vechi de zile S-a pogorât în pântecele tău cel sfinţit, ca ploaia pe lână, Preacurată şi nou Adam S-a arătat Iubitorul de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mort fiind pentru toată lumea, grăitorule de cele dumnezeieşti şi numai lui Hristos trăind şi vieţuind, către Hristos te-ai mutat, culegând roadele nestricăciunii cele dătătoare de viaţă.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bun chip umblând, fericite şi arătându-te fiu al luminii şi al păcii, ai cunoscut pe Marcion, pe întâiul-născut al întunericului şi vrăjmaşul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Povăţuiţi fiind, părinte, cu cuvintele tale, ne îndepărtăm de tot eresul cel nelegiuit şi de adunările viclene ale celor necredincioşi, care învaţă că Stăpânirile sunt două.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Preacurată, ceea ce ai zămislit pe Mielul cel prea curat, care ridică păcatul lumii, roagă-te să se dea iertare de păcate robilor tăi.

Irmosul: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule scoate-mă.

Condac, glas 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Roade cuvântătoare aducând Domnului, înţeleptule ierarh Policarp, prin fapte dumnezeieşti, te-ai arătat după vrednicie dumnezeiesc ierarh, fericite. Pentru aceasta astăzi, luminându-ne cu cuvintele tale, lăudăm pomenirea ta cea vrednică de laudă prea slăvind pe Domnul.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri au călcat în picioare porunca cea fără de Dumnezeu de a cinsti chipul cel de aur în câmpul Deira şi aruncaţi fiind în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget întărit ai intrat în văpaia ce ardea, mărite, Sfinte sfinţite mucenice Policarp, ca cei trei tineri, care au răcorit cuptorul prin focul cel fără de materie şi în mijlocul focului ai rămas nears strigând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericit eşti şi bine îţi va fi, că locuieşti acum unde sunt corturile drepţilor, unde sunt oştile mucenicilor, unde sunt cetele înţelepţilor apostoli, care strigă: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletele care mai înainte erau neroditoare le-ai adus lui Hristos, cu multă roadă, îndreptându-le cu lucrarea Duhului şi încărcându-le cu spice frumoase, le-ai învăţat a striga: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai tu te-ai arătat neispitită de bărbat, Maică a lui Dumnezeu, Cel ce a zidit lumea cu înţelepciune, prea curată Maică Fecioară. Pentru aceasta cu dreaptă credinţă strigăm ţie, zicând: Binecuvântată eşti Fecioară, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu Trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săvârşind cu mărire dumnezeiască slujba de Taină a lui Hristos, te-ai adus pe tine jertfă cuvântătoare lui Dumnezeu, jertfă primită şi bine plăcută, prinos deplin, de trei ori fericite Policarp.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La bătrâneţe ai arătat bărbăţie tinerească şi adâncă, cu puterea Crucii ridicându-ţi cugetul tău către lupte dumnezeieşti, lauda sfinţilor mucenici ai lui Hristos, de Dumnezeu înţelepţite Policarp.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-te cu Sfânta Cruce şi după vrednicie îmbrăcat fiind cu podoaba ierarhiei, părinte, ai intrat în Biserica lui Dumnezeu, ca să te arăţi cu sângele tău lui Hristos, mai Marele păstorilor.

Binecuvântam pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Junghiindu-te pentru Hristos, ca un berbece ales, arătătorule de cele sfinte, te-ai arătat următor Patimilor Lui şi te-ai făcut părtaş al Slavei Sale şi împreună moş-tenitor al Împărăţiei Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Fii mie, celui ce sunt rătăcit în pustiul vieţii, Stâlp de foc dătător de lumină şi Nor luminos, povăţuindu-mă către moştenirea cea cerească, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară fără de prihană.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii iudei şi a prefăcut văpaia în rouă, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea ta, părinte, cea purtătoare de lumină răsărind, luminează sufletele celor ce o săvârşesc cu dreaptă credinţă şi tu pe toţi îi faci părtaşi dumnezeieştii Arătări de lumină; pe care cu laude o fericim după vrednicie, înţelepţitule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând înaintea Scaunului Stăpânului împreună cu ceata cea de sus a Sfinţilor îngeri, roagă-L să ajungem şi noi la Patima cea mântuitoare şi să prăznuim în chip luminat Învierea Lui, cu multe feluri de fapte bune.

Stih: ***Sfinte sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelegerea Sfintei Treimi părinte, ţi se arată ţie lămurit nu ca mai înainte prin însemnări, ci ca unuia cu inimă curată şi depărtată de materie şi dezlegat de legăturile stricăciunii, fericite Policarp, prea mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Crezând că tu ai fost încununat cu cunună, părinte şi ai primit daruri de biruinţă din dreapta cea dumnezeiască şi ai săvârşit luptele şi te-ai umplut de Lumină, înţeleptule Policarp, pe tine cu osârdie te punem înainte rugător către Hristos.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca pe o Născătoare de Dumnezeu, Fecioară şi Maică a Cuvântului; ca pe ceea ce eşti nouă pricinuitoare de viaţă veşnică şi dumnezeiască şi ca pe ceea ce ne-ai

răsărit nouă pe Soarele dreptăţii, noi credincioşii, cu un cuget, întru cântări toţi te mărim.

Irmosul: Pe Dumnezeul Cuvântul cel din Dumnezeu, Înţelepciunea cea negrăită, care a venit să înnoiască pe Adam, cel ce căzuse cumplit în nimicirea stricăciunii, care în chip de nespus S-a Întrupat pentru noi din Fecioară, credincioşii, întru O Unire, în cântări Îl slăvim.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înţeleptule părinte, lucrând cu adevărat în sufletul tău strugurele harului, ai stors din el cuvântul credinţei, ca un vin care veseleşte cugetele tuturor credincioşilor şi te-ai arătat nemărginit noian de minuni. Pentru aceasta şi podoabă a mucenicilor te-ai arătat, săvârşindu-te prin foc şi învrednicindu-te de Lumina cea veşnică, prea fericite Policarp. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeli celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumne-zeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Nor al Soarelui celui înţelegător, sfeşnic strălucitor ca aurul al dumnezeieştii Lumini, neîntinată, nespurcată, prea curată Stăpână, te rog luminează cu lumina nepătimirii întunecatul meu suflet, cel orbit de patimi şi spală cu curgerile lacrimilor inima mea cea întinată şi cu pocăinţa umilinţei mă curăţeşte de răutatea faptelor mele, ca să strig ţie cu dragoste: Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, să-mi dea iertare de greşeli; că pe tine te am nădejde eu, nevrednicul robul tău.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica

lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mielul şi Păstorul şi Izbăvitorul, Mieluşeaua văzând pe Cruce, lăcrimând se jelea şi cu amar striga: lumea se bucură primind Izbăvirea, iar cele dinlăuntru ale mele se aprind, văzând Răstignirea, pe care Tu o rabzi din milostivirea milei Tale; Îndelung Răbdătorule, Doamne, cel ce eşti Adâncul milei şi Izvor nedeşertat, milostiveşte-Te şi dăruieşte iertare de greşeli celor ce cu credinţă laudă dumnezeieştile Tale patimi.

Acatistul Sfântului sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei

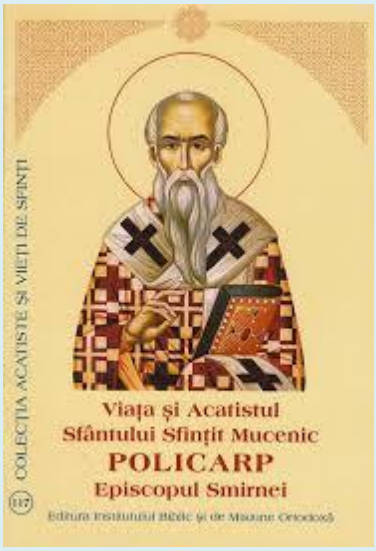

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Lucrând ogorul sufletelor şi aducând belşug pământului, te-ai făcut, sfinte, vas ales şi laudă dreptmăritorilor creştini, care de atunci s-au deprins a-ţi cânta: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!***

Icosul 1

Slujitor credincios Stăpânului, asemenea îngerilor, la desăvârşire îngerească ai ajuns şi primind moartea cea pentru Hristos, viaţa cea veşnică ai primit, pentru aceasta cu vrednicie îţi cântăm:
Bucură-te, vlăstar al Efesului;
Bucură-te, floare înmiresmată a cetăţii Smirnei;
Bucură-te, rod bogat al apostolilor lui Hristos;
Bucură-te, mărgăritar strălucitor în coroana mucenicilor sfinţiţi;
Bucură-te, mare ierarhe, care în smerenie, harul ai împărtăşit;
Bucură-te, turn întărit al mântuitoarei credinţe pe care cu mari minuni o ai mărturisit;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de darul proorociei;
Bucură-le, bucuria celor sărmani;
Bucură-te, al văduvelor ocrotitor şi mult mângâietor;
Bucură-te, grabnic vindecător a felurite boli;
Bucură-te, spaimă şi cutremur diavolilor;
Bucură-te, că în faţa tronului Dumnezeirii, te faci stăruitoare rugăciune pentru cei ce se roagă către tine;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Naşterea ta, sfinte în temniţa cea rece în care era închisă pentru credinţă mama ta, a fost precum, odinioară, a lui Hristos în peşteră încă şi mai mare minune săvâr-

şindu-se, îndată ce te-ai născut, un înger al Domnului s-a pogorât şi luându-te, a zis: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Luminător la vremuri de întuneric, Dumnezeu te-a învrednicit, fiind izbăvit încă de prunc în chip prea minunat, ajută-ne dar să ne curăţim de gândul cel viclean, păzindu-ne ca nişte prunci la cuget, cei care strigăm ţie acum:
Bucură-te, pentru care Domnul pe îngerul său a trimis;
Bucură-te, că în grija unei bune creştine prin rânduire de sus ai fost încredinţat;
Bucură-te, pentru care fericita Teodora lacrimi de maică a vărsat;
Bucură-te, că tatăl tău, Sfântul Pangratie pentru tine îndelung s-a rugat;
Bucură-te, că amândoi părinţii tăi cei după trup cununa muceniciei au primit;
Bucură-te, că de cinstitele lor moaşte fiarele n-au cutezat a se apropia;
Bucură-te, că din copilărie darul săvârşirii minunilor ai avut;
Bucură-te, că vădindu-se marea lucrare a lui Dumnezeu la rugăciunea ta, din Pangratie, Policarp ţi s-a spus;
Bucură-te, că dăruindu-te Dumnezeu cu mulţime de zile, bună virtute a înfrânării ţi-a adăugat dintru-nceput;
Bucură-te, că duhului blândeţii te-ai făcut sălaş;
Bucură-te, cel ce din tinereţe gândul aşezat al celor înaintaţi în vârstă ai dovedit;
Bucură-te, înduhovnicite părinte, căruia la bătrâneţe râvna tinereţii ţi s-a dăruit;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 3-lea

Mare foamete lovind cetatea Efesului, cu toţii la tine au alergat nădăjduind ajutor şi pe nimeni n-ai lăsat apăsat de nevoi, ci pe toţi i-ai miluit, pentru aceasta către Dumnezeu se îndreptau zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Întocmai cum în întreaga-ţi viaţă te-ai milostivit spre cei în lipsuri, îndură-te şi acum spre noi, păcătoşii cei săraci în fapte bune, ca nerămânând precum smochinul cel fără de rod, să ne învrednicim de duhul pocăinţei noi care către tine alergăm acum zicând:
Bucură-te, liman al celor copleşiţi de multele poveri;
Bucură-te, îndulcire pentru cei cuprinşi de amărăciune;
Bucură-te, încurajare a năpăstuiţilor;
Bucură-te, că din fragedă vârstă ai fost mult miluitor;
Bucură-te, izbăvitor al multora de foamea cea trupească;
Bucură-te, hrănitor al tuturor din învăţătura cea dumnezeiască;
Bucură-te, căci cuvintele tale seminţe roditoare s-au făcut;

Bucură-te, că rugăciunea ta hambarele Calistei a umplut;
Bucură-te, că împărţind la cei sărmani, hambarele nu se goleau, ci mai mult se-n-destulau;
Bucură-te, că înălţându-ţi gândul la Dumnezeu, ai pogorât ploaie, scăpându-ţi cetatea de secetă;
Bucură-te, căci cu numele Mântuitorului Hristos, ai înmulţit vinul în casa episcopului Dafnu;
Bucură-te, că pornirile cele rele le veştejeşti;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Primind vestire că al lui Hristos, apostol şi evanghelist Ioan cu glas de tunet propovăduia prin părţile acelea, cu bucurie mare te-ai îmbrăcat de sus şi la acesta ai mers, ca să-i urmezi cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Plecând Sfântul Ioan spre Patmos, în surghiun pe Sfântul Vucol a rânduit la Smirna, lăsându-i-te împreună lucrător şi după cum cuvântătorul de Dumnezeu pentru tine mult s-a rugat, aşa pururea te roagă şi tu pentru sufletele noastre, ca să-ţi cântăm acestea:
Bucură-te, că ucenic alergând la Sfântul evanghelist Ioan, lângă Sfinţii apostoli ai stat;
Bucură-te, că ai cunoscut pe cei ce L-au văzut pe Dumnezeu cel Întrupat;
Bucură-te, că urmând slăvitului apostol, îndelungată vreme cu foamea alături de el te-ai nevoit;
Bucură-te, că şi cu setea ai fost încercat foarte;
Bucură-te, că lipsa hainelor ai îndurat fără cârtire;
Bucură-te, că ai răbdat şi alte multe strâmtorări, întocmai ca sihaştrii;
Bucură-te, că toate cu mare bucurie ai pătimit;
Bucură-te, că împlinind porunca, mai frumos decât crinii câmpului te-ai arătat;
Bucură-te, că talantul care ţi s-a dat, cu râvnă multă l-ai înmulţit;
Bucură-te, că prin însăşi viaţa ta, frumuseţea vieţii în Hristos ai pilduit;
Bucură-te, că pe mai departe prin tine Vestirea cea bună s-a vestit;
Bucură-te, că astfel pe Hristos Domnul ai mărturisit şi pe mulţi ai adus la mântuire;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 5-lea

Luând dreapta ta, dumnezeiescul Vucol pe pieptul său şi-a aşezat-o şi slavă înălţând lui Dumnezeu, a adormit în pace, iar ceilalţi sfinţiţi părinţi şi-ntreg poporul, cutremurându-se, strigat-au: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Îngenunchind pentru a fi sfinţit întru episcop, văzut-ai, sfinte înaintea ta picioarele Mântuitorului Hristos, ce tainic stă de faţă pentru aceasta cu harul tău ne curăţeşte inimile şi-ndepărtează spinii îndoielii, ca să vedem şi noi lucrarea cea sfântă din Biserica lui Dumnezeu, iar ţie pururea să zicem:

Bucură-te, că Sfântul Vucol mult a dorit să-i fii urmaş;
Bucură-te, că la rânduirea ta întru episcop, mare mulţime de ierarhi s-a ostenit cu dragoste a veni;
Bucură-te, că sfinţindu-te, mâinile lor şi-au odihnit atunci pe capul tău;
Bucură-te, că ridicarea ta în treapta arhieriei s-a arătat prilej de semne şi minuni nenumărate;
Bucură-te, că dintru-nceputul slujbei lumină dumnezeiască a luminat biserica;
Bucură-te, că Duhul Sfânt s-a pogorât peste tine în chip de porumbel strălucitor;
Bucură-te, că mulţi te-au văzut atunci îmbrăcat ostaş şi-ncins cu brâu;
Bucură-te, că altora privindu-ţi faţa scăldată în lumină, li se părea că porţi porfiră împărătească;
Bucură-te, că mai târziu Sfântul Ignatie, întreaga Antiohie în grija ta a dat;
Bucură-te, că în rugăciunea pentru pacea Bisericii întotdeauna îndelung ai stăruit;
Bucură-te, bun păstor al turmei lui Hristos;
Bucură-te, întâistătător al întregii Asii;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 6-lea

Cuprinsă fiind de flăcări cetatea ta, oamenii s-au văzut neputincioşi şi chemându-te în ajutor, tu cu rugăciunea vâlvătaia ai liniştit atunci, înţelegând ei minunea cea dumnezeiască, cu toţii au strigat: ***Aliluia!***

Icosul 6-lea

Cel ce cu rugăciune prea puternică ai potolit focul Smirnei, cu mijlocirea ta stinge, sfinte şi focul nebunesc al patimilor noastre ca să îţi cântăm acum acestea:

Bucură-te, că de pârjol cetatea Smirnei ai scăpat;
Bucură-te, că îndată dogoarea rugăciunii tale văpaia a stins;
Bucură-te, că pe vrăjitori, care se osteneau în deşert, i-ai ruşinat;
Bucură-te, lumânare aprinsă din lumina lui Hristos pe care păgânii n-au putut s-o stingă;
Bucură-te, făclie arzând de dragoste pentru Hristos;
Bucură-te, al Bisericii sfeşnic de mare preţ;
Bucură-te, rug nemistuit al slujirii preoţeşti;
Bucură-te, pară de foc pentru adevărul cel biruitor;
Bucură-te, flacără nestinsă a predaniei Sfinţilor apostoli;

Bucură-te, candelă ce ai luminat întreaga lume;
Bucură-te, rugăciune fierbinte la tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te că ardere de tot şi jertfă curată te-ai adus pe tine însuţi, părinte;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 7-lea

Intrând vrăjmaşul într-o slugă a stăpânului cetăţii, pe mulţi a bătut, muşcându-i şi hainele rupându-le şi pe iudeii veniţi ca să-l alunge i-a ucis, dar venind tu, ai alungat pe demon şi săvârşindu-se în faţa tuturor minunea, cu toţii strigat-au: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Întocmai cum pe sluga cea îndrăcită ai vindecat-o, nu zăbovi a ne întări asupra multelor ispite şi alungând înşelăciunea, degrabă porunceşte duhurilor celor necurate să se îndepărteze de la noi ca să-ţi cântăm unele ca acestea:
Bucură-te, muncire a duhurilor răutăţii;
Bucură-te, rană de mult plâns a demonilor;
Bucură-te, tulburare a iadului;
Bucură-te, că de pomenirea numelui tău vrăjmaşul mult s-a spăimântat;
Bucură-te, că venind tu pe cale, mare tremur a cuprins pe cel potrivnic;
Bucură-te, că numai ajungând lângă el, acesta a fugit de îndată;
Bucură-te, că prin numele lui Hristos Iisus izgonindu-l, ai ruşinat pe cei rău credincioşi;
Bucură-te, că punerea mâinilor tale, celor în suferinţă a adus alinare;
Bucură-te, că leac tuturor bolilor cei ce veneau la tine te-au aflat;
Bucură-te, că rănile sufletului cu duhovnicesc sfat ai închis;
Bucură-te, că şi de idoleasca închinare pe mulţi păgâni ai vindecat;
Bucură-te, ajutor neîntârziat al celor ce cheamă sfânt numele tău;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 8-lea

Harul luminării prin propovăduirea cea mântuitoare strălucindu-te de sus, ca dintr-o oglindă din inima ta cea curată, scânteia în sumedenie de raze către cei ce te ascultau şi primind aceştia învăţătura cea drept măritoare, cântau: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cel ce sub revărsarea neînseratei străluciri a lui Hristos te-ai adumbrit, ca să se odihnească mintea noastră de multele griji ale acestei lumi întru smerită cugetare ca, spre cinstirea ta acum să zicem:
Bucură-te, că din fragedă copilărie adâncă înţelepciune ai primit;
Bucură-te, că întreaga rânduială a slujbelor cu uşurinţă ai deprins;

Bucură-te, că şi la învăţătură de carte te-ai arătat neîntrecut;
Bucură-te, că mai târziu Sfinţii apostoli ţi-au fost dascăli;
Bucură-te, că în toată vremea cu ascultarea celor de folos sufletului ţi-a plăcut a tendeletnici;
Bucură-te, că în tot ceasul în adâncul gândirii la cele veşnice te-ai cufundat;
Bucură-te, că la Sfintele Scripturi ai cugetat neîncetat;
Bucură-te, gură a apostolilor care spre părăsirea vorbirii în deşert pe toţi ai îndemnat;
Bucură-te, că pentru a învăţa pe alţii, pe tine pildă te-ai făcut;
Bucură-te, că deşi cunoscător fiind a multe, în duhul smereniei întreaga viaţă ai trăit;
Bucură-te, că ascuţimea minţii tu nu ţi-ai pus spre grai cu vicleşug;
Bucură-te, că dumnezeiasca înţelepciune prea înţelept în faţa tuturor te-a arătat;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 9-lea

Mergând către sfinţitul Anicet care păstorea atunci în Roma, ca prăznuirea Învierii să o statorniceşti deodată pentru toţi creştinii, mulţi amăgiţi de erezii au auzit adevărul din sfântă gura ta şi întorcându-se, grăit-au: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

De vorbele ademenitoare ale ereticului Valentin nu te-ai lăsat ispitit, iar pe Marcion, care te îmbia să îi cunoşti ritoricească învăţătură, l-ai înfruntat ca pe un rătăcit, aşa şi pe noi ne întăreşte, cunoscătorule al gândului lui Dumnezeu, întru credinţa cea adevărată, ca după vrednicie să-ţi strigăm:
Bucură-te, stâncă neclintită de valurile eresurilor;
Bucură-te, apărător al Adevărului celui nepieritor;
Bucură-te, străjuitor neobosit al dogmelor celor dintru-nceput;
Bucură-te, vădire a mincinoaselor învăţături;
Bucură-te, destrămare a urzelilor diavolului;
Bucură-te, zădărnicire a uneltirilor lui;
Bucură-te, râvnitorule pentru liniştea Bisericii;
Bucură-te, căci ascultând cuvântul dumnezeiescului Pavel, în Hristos ai vieţuit;
Bucură-te, că elinii şi iudeii învăţător a toată Asia te-au socotit;
Bucură-te, surpătorule al deşertăciunii idoleşti;
Bucură-te, că tată al creştinilor păgânii te-au numit;
Bucură-te, că ai înfruntat pe cei rău credincioşi;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 10-lea

Precum Domnul prin Iona pieirea cetăţii Ninive a vestit şi pe Lot din Sodoma cu mână tare l-a scos, asemenea trimis-a pe îngerul Său ca în trei rânduri, să îţi vestească surparea casei unde înnoptai, iar căzând casa şi scăpând nevătămat, ai dat slavă, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Arătându-şi dragostea nemărginită pentru oameni, s-a îngrijit din nou de tine Cel ce veghează veşnic. la fel şi tu mijloceşte pentru noi, sfinte şi domolind urgia vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi, ne dăruieşte biruinţă-ntru iubire, ca iarăşi să-ţi cântăm:
Bucură-te, că pe Ziditor mai presus de întreaga Sa zidire ai slăvit;
Bucură-te, că de aproapele tău nicicând nu ai uitat;
Bucură-te, că ucenic al ucenicului iubit fiind, fiu al iubirii te-ai făcut;
Bucură-te, că la dragoste cu şi mai mare dragoste ai răspuns;
Bucură-te, că şi pe cei ce la moarte veniseră a te duce ca pe prieteni de-o viaţă i-ai primit;
Bucură-te, căci cugetul tău ura nu a cunoscut;
Bucură-te, că prin purtarea ta, de răutate ai fost străin;
Bucură-te, că Sfântul Irineu de tine mult s-a legat sufleteşte;
Bucură-te, că de orice cinstire toată viaţa ai fugit;
Bucură-te, că toate cele trecătoare ale lumii ai dispreţuit;
Bucură-te, că socotindu-te nevrednic, nici harul preoţiei nu voiai ca să-l primeşti;
Bucură-te, că totdeauna toate cu smerenie şi mare dragoste ai făcut;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 11-lea

Mulţi dintre cei care te-au auzit, în diferite locuri pe pământ, mărturisind Cuvântul, L-au cunoscut pe Domnul Iisus Hristos, cel înviat din morţi ca Dumnezeu adevărat şi deşteptându-se la viaţă, strigat-au: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Aducând mare binecuvântare tuturor locurilor pe unde ai trecut, te-ai făcut nesecat izvor de adevăr şi milă şi însuţi mult călătorind în drumurile noastre ne însoţeşte şi ne păzeşte ca să cântăm ţie:
Bucură-te, revărsare de har la ţărmurile Orientului;
Bucură-te, că Efesul ţi-a fost leagăn al prunciei;
Bucură-te, că din Asia ţi-ai făcut loc de mărturisire a credinţei celei sfinte;
Bucură-te, că în Teos şi nenumărate alte locuri ai săvârşit minuni;
Bucură-te, că din ostrovul Patmos necontenită rugăciune pentru tine s-a înălţat;
Bucură-te, că Sfântul Irineu din depărtata Galie te pomenea mereu;
Bucură-te, că marea cetate a Romei ai văzut;

Bucură-te, că întreaga Antiohie cu evlavie ţi-a rostit numele mereu;
Bucură-te, că celor din Filippi epistolă de mult folos duhovnicesc ai scris;
Bucură-te, că în Smirna, cetatea sufletului tău, mucenicească moarte ai primit;
Bucură-te, că lumea toată cinstirea cuvenită sfinţilor lui Dumnezeu îţi dă acum;
Bucură-te, că şi tu pentru întreaga lume înalţi cu mare râvnă rugăciuni;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 12-lea
Ca şi Mântuitorul Hristos care intră-n Ierusalimul patimilor Sale pe asin, ai fost adus mucenice spre a fi ars pe rug în Smirna şi până în clipa morţii prea mărind pe Împăratul tuturor, ai trecut sfinte, către Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
În ceasul săvârşirii tale, Domnul Hristos ţie şi multora făcându-se auzit, cu glas tare ţi-a grăit zicând: „Fii tare şi-ndrăzneşte, Policarp!” ajută-ne dar sfinte şi nouă să nu uităm de ceasul când vom părăsi această lume, cei care îţi cântăm acum:
Bucură-te, că înainte cu trei zile sfârşitul acestei vieţi ţi s-a vestit;
Bucură-te, că cerând ceas de rugăciune mai înainte de a fi dus la moarte mulţumită ai adus lui Dumnezeu pentru toate;
Bucură-te, că surd ai rămas la cuvintele meşteşugite ale celor ce voiau de Hristos să te lepezi;
Bucură-te, că rug ţi s-a ridicat în zi de sâmbătă de cei ce ţineau sâmbăta;
Bucură-te, că stând de bunăvoie a fi ars, înălţai slavă unuia Dumnezeu, cel în Trei-me închinat;
Bucură-te, că flacăra te-a-nvăluit cu totul fără a te atinge;
Bucură-te, că mireasmă neasemuită toţi cei de faţă cu mirare au simţit atunci;
Bucură-te, că nevătămându-te focul, te-au împuns cu pumnalul, iar sângele tău s-a revărsat ca un râu stingând rugul;
Bucură-te, că numai după moartea ta, trupul tău s-a supus focului;
Bucură-te, că osemintele-ţi ca pe odoare de mult preţ, creştinii luându-le în ascuns le-au păstrat;
Bucură-te, că focul ce se stinge nu te-a făcut să uiţi de focul veşnic;
Bucură-te, că acum înalţi neobosită rugăciune ca şi pe noi de focul iadului să ne păzeşti;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfinţite mucenice Policarp, de Dumnezeu fericite, care în credinţă tare şi ne-contenită rugăciune petrecând, minuni ai săvârşit şi biruinţă asupra necuratului vrăjmaş ai dobândit, mijloceşte şi pentru noi, ca să cântăm cu bucurie: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi:

Icosul 1

Slujitor credincios Stăpânului, asemenea îngerilor, la desăvârşire îngerească ai ajuns şi primind moartea cea pentru Hristos, viaţa cea veşnică ai primit, pentru aceasta cu vrednicie îţi cântăm:
Bucură-te, vlăstar al Efesului;
Bucură-te, floare înmiresmată a cetăţii Smirnei;
Bucură-te, rod bogat al apostolilor lui Hristos;
Bucură-te, mărgăritar strălucitor în coroana mucenicilor sfinţiţi;
Bucură-te, mare ierarhe, care în smerenie, harul ai împărtăşit;
Bucură-te, turn întărit al mântuitoarei credinţe pe care cu mari minuni o ai mărturisit;
Bucură-te, că te-ai învrednicit de darul proorociei;
Bucură-le, bucuria celor sărmani;
Bucură-te, al văduvelor ocrotitor şi mult mângâietor;
Bucură-te, grabnic vindecător a felurite boli;
Bucură-te, spaimă şi cutremur diavolilor;
Bucură-te, că în faţa tronului Dumnezeirii, te faci stăruitoare rugăciune pentru cei ce se roagă către tine;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!

Condacul 1

Lucrând ogorul sufletelor şi aducând belşug pământului, te-ai făcut, sfinte, vas ales şi laudă dreptmăritorilor creştini, care de atunci s-au deprins a-ţi cânta: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Policarp, mucenice al lui Hristos!***

Şi această:

Rugăciune către Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei

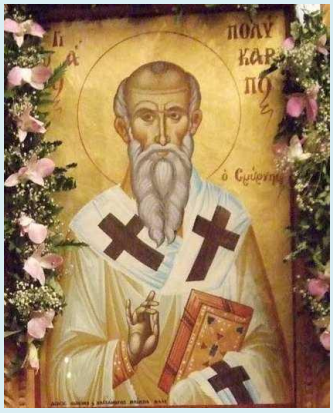

Sfinte de Dumnezeu fericite, Policarp în rugăciunile tale cele de-a pururea pomeneşte-ne ca revărsându-se milostivirea lui Dumnezeu peste noi, să ne învrednicim, mult roditorule, de cele spre viaţă ale Duhului roade: în inimă, dragostea; cu ochii privind către Dumnezeu; în cuget bucuria cea duhovnicească; mintea umplând-o cu neîncetată rugăciune; pacea în sufletul nostru; în piept aşezând suspinarea pentru păcate; în toate îndelunga răbdare; chipului celui dinlăuntru, bunătatea; în mâini facerea de bine; în urechi punând ascultarea Sfintelor Scripturi; iar pe limbă mărturisirea adevărului, neclintiţi întru dreapta credinţă; glasului, blândeţea; pântecele pecetluit cu înfrânarea şi în tot trupul curăţia. Ca să ne învrednicim a fi moştenitori ai bucuriei celei veşnice şi părtaşi ai Împărăţiei Cerurilor. Amin.

(Textul Acatistului a fost alcătuit de Silviu-Andrei Vlădăreanu, inspector in cadrul Sfintei Arhiepiscopii a Bucureştilor, diortosit în cadrul şedinţei Sinodului Mitropolitan al Munteniei şi Dobrogei din 9 februarie 2004, definitivat de Comisia sinodală pentru canonizarea Sfinţilor Români la 11 februarie 2004 şi aprobat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române prin hotărârea nr. 688 luată în şedinţa din 11 februarie 2004)

Paraclisul Sfântului mucenic Policarp,episcopul Smirnei

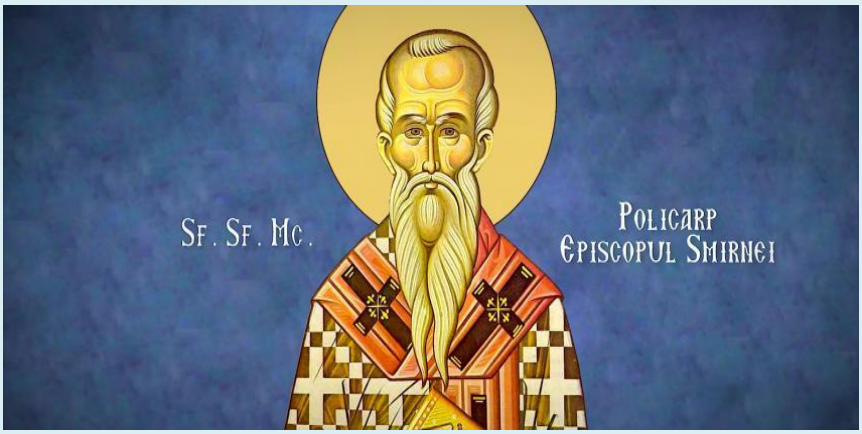

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.

12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ţie Dumnezeule! (de 3 ori)

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Apoi: **tropar** glas 4: Multe roade ai adus lui Hristos înţeleptule Policarp: pe oamenii care prin tine s-au mântuit din înşelăciunea demonilor, sfinţite mărite mucenice, care eşti asemenea cu îngerii şi împreună locuitor cu apostolii, cu care pomeneşte-ne pe noi cei aflaţi în suferinţe şi necazuri părinte, nu trece cu vederea pe cei ce te cinstim cu dragoste.

Slavă… Şi acum...

Nu vom tăcea, Născătoare de Dumnezeu, pururea a spune puterile tale noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte, rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe mine din atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi **Psalmul 50**

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.

12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul

Cântarea 1, glasul al 2-lea

Irmos: Veniţi popoare să cântăm lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a scăpat din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu revărsarea luminii lui Hristos luminându-te, şi de lumina Lui umplându-te, părinte, luminează sufletul meu cel întunecat, cu rugăciunile tale, cugetătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminarea propovăduirii celei mântuitoare fulgerând în inima ta cea curată, ca printr-o oglindă neîntinată, a strălucit razele către toţi, părinte.

Slavă ...

Făcutu-te-ai stâlp scris al Legii celei noi, părinte, având înscrisă Evanghelia harului celui dumnezeiesc, nu cu slove de cerneală, ci cu Duh dumnezeiesc.

Şi acum …, a Născătoarei

Ştiind că Dumnezeu, cel mai înainte de toată zidirea şi de toţi vecii, S-a întrupat din tine, fără de voie trupească, te mărturisim pe tine, cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Măslin roditor te-ai făcut, precum zice psalmistul, în casa Domnului tău, fericite Policarp, descoperitorule de cele dumnezeieşti, purtând blândeţea propovăduirii.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndreptându-ţi cugetul cu grijă către poruncile Mântuitorului, binecuvântatule de Dumnezeu, după vrednicie te-ai făcut păstor prea ales al Bisericii Lui.

Slavă ...

Cu totul te-ai adus pe tine ca o jertfă vie lui Hristos prin mucenicie, nevoindu-te mai înainte prin sihăstrie, prea fericite, cu cuget de mucenic.

Şi acum... a Născătoarei

Scuturat-ai ţărâna omorârii noastre, născând Nemurirea cea adevărată; şi ne-ai ţesut nouă veşmintele nemuririi prin naşterea ta, Fecioară.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin lemn ai omorât păcatul şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înţeleptule părinte, lucrând cu adevărat în sufletul tău strugurele harului, ai stors din el cuvântul credinţei, ca un vin care veseleşte cugetele tuturor credincioşilor şi te-ai arătat nemărginit noian de minuni. Pentru aceasta şi podoabă a mucenicilor te-ai arătat, săvârşindu-te prin foc şi învrednicindu-te de lumina cea veşnică, fericite Policarp. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greşeale celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, glasul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pom roditor te-ai arătat Stăpânului, aducând multă roadă de fapte bune, părinte Policarp.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ardere de tot desăvârşită şi jertfă curată te-ai adus Mântuitorului tuturor, părinte Policarp. Cu dreapta credinţă propovăduind poporului lumina cunoştinţei de Dumnezeu, cuvioase, ai îndepărtat întunericul închinării la idoli.

Slavă ...

Lăudăm, mărite, răbdarea cea tare a sufletului tău, şi neîmpuţinarea luptelor tale.

Şi acum... a Născătoarei

Luminează-mi, cu lumina ta, sufletul meu cel întunecat, curată, care ai născut Lumina cea ipostatică.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorul veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi; că afară de Tine alt Dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu strălucirea Duhului luminându-ţi cugetul, cuvioase, în chip tainic, cu focul care îţi ardea mintea, ai luat cunoştinţă de săvârşirea ta, prin foc, cugetătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Apă de viaţă ai primit ca dintr-un izvor al desfătării, cuvioase, fiind ucenic ucenicului celui iubit, care s-a împărtăşit din adâncul înţelepciunii.

Slavă ...

Avuţie şi mărire strălucită, lungime de zile şi viaţă nestricată ţi-a dăruit ţie, părinte, Hristos, Înţelepciunea cea adevărată, că L-ai iubit pe EI, mai mult decât orice.

Şi acum... a Născătoarei

Cel vechi de zile S-a pogorât în pântecele tău cel sfinţit, ca ploaia pe lână, Preacurată, şi nou Adam S-a arătat Iubitorul de oameni.

Cântarea a 6-a

Irmos: Din adâncul greşelilor ...

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mort fiind pentru toată lumea, grăitorule de cele dumnezeieşti, şi numai lui Hristos trăind şi vieţuind, către Hristos te-ai mutat, culegând roadele nestricăciunii dătătoare de viaţă.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu bun chip umblând, fericite şi arătându-te fiu al luminii şi al păcii, ai cunoscut pe Marcion, pe întâiul născut al întunericului şi vrăjmaşul.

Slavă ...

Povăţuiţi fiind, părinte, cu cuvintele tale, ne depărtăm de tot eresul cel nelegiuit şi de adunările viclene ale celor necredincioşi, care învaţă că stăpânirile sunt două.

Şi acum... a Născătoarei

Preacurată, ceea ce ai zămislit pe Mielul cel curat, care ridică păcatul lumii, roagă-te să se dea iertare de păcate robilor tăi.

Condacul, glas 1:

Podobie: Ceata îngerească ...

Roade cuvântătoare aducând Domnului, înţeleptule Policarp, prin fapte dumnezeieşti, te-ai arătat după vrednicie dumnezeiesc ierarh, fericite. Pentru aceasta astăzi, luminându-ne cu cuvintele tale, lăudăm pomenirea ta cea vrednică de laudă prea slăvind pe Domnul.

Prochimen glasul al 7-lea: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuvioşilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Apostol

II Timotei: I; 3-9

Fiule Timotei
3. Mulţumesc lui Dumnezeu, căruia Îi slujesc din strămoşi, cu cuget curat, că te pomenesc neîncetat, zi şi noapte, în rugăciunile mele.
4. Şi pentru că îmi aduc aminte de lacrimile tale, doresc mult să te văd, ca să mă umplu de bucurie;
5. Îmi aduc iarăşi aminte de credinţa ta neprefăcută, care, precum s-a sălăşluit întâi în bunica ta Loida şi în mama Eunichi, tot aşa, sunt încredinţat, că şi întru tine.
6. Din această pricină, îţi amintesc să aprinzi şi mai mult din nou harul lui Dumnezeu, care este în tine, prin punerea mâinilor mele.
7. Căci Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci al puterii şi al dragostei şi al înţelepciunii.
8. Deci, nu te ruşina de a mărturisi pe Domnul nostru, nici de mine, cel pus în lanţuri pentru El, ci pătimeşte împreună cu mine pentru Evanghelie după puterea de la Dumnezeu.
9. El ne-a mântuit şi ne-a chemat cu chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci după a Sa hotărâre şi după harul ce ne-a fost dat în Hristos Iisus, mai înainte de începutul veacurilor,

Evanghelia după Ioan

Ioan XII; 24-26, 35-36

Zis-a Domnul către ucenicii Săi:
24. Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.
25. Cel ce îşi iubeşte sufletul îl va pierde; iar cel ce îşi urăşte sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viaţa veşnică.
26. Dacă-Mi slujeşte cineva, să-Mi urmeze, şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă-Mi slujeşte cineva, Tatăl Meu îl va cinsti.
35. Deci le-a zis Iisus: Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge.
36. Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii.

Slavă ... glas 2

Părinte, Cuvinte şi Duhule Sfinte, Treime Sfântă, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum ...

Pentru rugăciunile Sfântului sfinţitului mucenic Policarp, Milostive curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Stihira glas al 2-lea: Apus-ai din lume către Dumnezeu strălucind de razele muceniciei tale. Încetat-ai a mai dori ceva, ca unul ce ai ajuns la dorirea cea desăvârşită, cuvioase, şi te-ai umplut de fericită strălucire. De care roagă-te acum să se împărtăşească toţi cei ce prăznuiesc cu credinţă sfântă pomenirea ta, fericite Policarp.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cei trei tineri au călcat în picioare porunca cea fără de Dumnezeu de a cinsti chipul cel de aur în câmpul Deira; şi aruncaţi fiind în mijlocul focului, răcorindu-se au cântat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget întărit ai intrat în văpaia ce ardea, mărite, ca cei trei tineri, care au răcorit cuptorul prin foc fără materie, şi în mijlocul focului ai rămas nears strigând: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericit eşti şi bine îţi va fi, că locuieşti acum unde sunt corturile drepţilor, unde sunt oştile mucenicilor, unde sunt cetele înţelepţilor apostoli, care strigă: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă ...

Sufletele care mai înainte erau neroditoare le-ai adus lui Hristos, cu multă roadă, îndreptându-le cu lucrarea Duhului; şi încărcându-le cu spice frumoase, le-ai învăţat a striga: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Şi acum... a Născătoarei

Numai tu te-ai arătat neispitită de bărbat, Maică a lui Dumnezeu, Cel ce a zidit lumea cu înţelepciune, prea curată Maică Fecioară. Pentru aceasta cu dreaptă credinţă strigăm ţie, zicând: bine eşti cuvântată Fecioară, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât.

Săvârşind cu mărire dumnezeiasca slujbă de taină a lui Hristos, te-ai adus pe tine jertfă cuvântătoare lui Dumnezeu, jertfă primită şi bine plăcută, prinos deplin, de trei ori fericite Policarp.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La bătrâneţe ai arătat bărbăţie tinerească şi adâncă, cu puterea crucii ridicându-ţi cugetul tău către lupte dumnezeieşti, lauda sfinţilor mucenici ai lui Hristos, de Dumnezeu înţelepţite Policarp.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întărindu-te cu crucea şi după vrednicie îmbrăcat fiind cu podoaba ierarhiei, părinte, ai intrat în biserica lui Dumnezeu, ca să te arăţi cu sângele tău lui Hristos, mai-marele păstorilor.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Junghiindu-te pentru Hristos, ca un berbece ales, arătătorule de cele sfinte te-ai arătat următor patimilor Lui şi te-ai făcut părtaş al slavei Sale şi împreună moştenitor al împărăţiei Lui, sfinţite Policarp.

Şi acum... a Născătoarei

Fii mie, celui ce sunt rătăcit în pustiul vieţii, stâlp de foc dătător de lumină şi nor luminos, povăţuindu-mă către moştenirea cea cerească, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară fără prihană.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii iudei şi a prefăcut văpaia în rouă, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul ...

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pomenirea ta, părinte, cea purtătoare de lumină răsărind, luminează sufletele celor ce o săvârşesc cu dreapta credinţă; şi tu pe toţi îi faci părtaşi dumnezeieştii arătări de lumină; pe care cu laude o fericim după vrednicie înţelepţitule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stând înaintea scaunului Stăpânului împreună cu ceata de sus a sfinţilor îngeri, roagă-L să ajungem şi noi la patima cea mântuitoare şi să prăznuim în chip luminat învierea Lui, cu multe feluri de fapte bune.

Stih: ***Sfinte, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelegerea Sfintei Treimi părinte, ţi se arată ţie lămurit nu ca mai înainte prin însemnări, ci ca unuia cu inima curată şi depărtată de materie şi dezlegat de legă-turile stricăciunii, fericite Policarp, prea mărite.

Slavă ...

Crezând că tu ai fost încununat cu cunună, părinte, şi ai primit daruri de biruinţă din dreapta cea dumnezeiască şi ai săvârşit luptele şi te-ai umplut de lumină, înţeleptule Policarp, pe tine cu osârdie te punem înainte rugător către Hristos.

Şi acum... a Născătoarei

Ca pe o Născătoare de Dumnezeu, Fecioară şi Maică a Cuvântului; ca pe ceea ce eşti nouă pricinuitoare de viaţa veşnică şi dumnezeiască şi ca pe ceea ce ne-ai răsărit nouă Soarele dreptăţii, noi credincioşii, cu un cuget, întru cântări toţi te mărim.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stihirile, glas 2:

Când a căzut în pământ roada Fecioarei şi sămânţa cea începătoare de viaţă, atunci te-a odrăslit pe tine spic cu multă roadă, ca să hrăneşti pe credincioşi cu cuvintele şi cu dogmele bunei credinţe şi ale pătimirii, sfinţindu-i pe dânşii cu sângele cel dumnezeiesc şi curăţindu-i cu mirul preoţiei, slăvite Policarp.

Când s-a înălţat, spânzurată pe lemnul crucii Via cea adevărată, atunci te-a întins pe tine, viţa cea cu mult rod, tăiată cu secera cinstitei mucenicii şi călcată în linurile chinurilor; al cărei pahar de veselie amestecându-l cu credinţă, părinte, mărim cinstitele tale lupte.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

S-a surpat, Maică Fecioară, peretele cel din mijloc al vrajbei şi noi cei muritori ne-am împreunat cu îngerii, prin naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu. Şi acum întăreşte-ne pe noi să postim şi să ajungem a ne închina, plini de curăţie, învierii celei de a treia zi a Fiului tău.

Troparul Sfântului Policarp, glasul al 4-lea: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, Sfinte mucenice Policarp roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul Lui Dumnezeu, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi.

(sursă: CreştinOrtodox.ro)

Imnografie

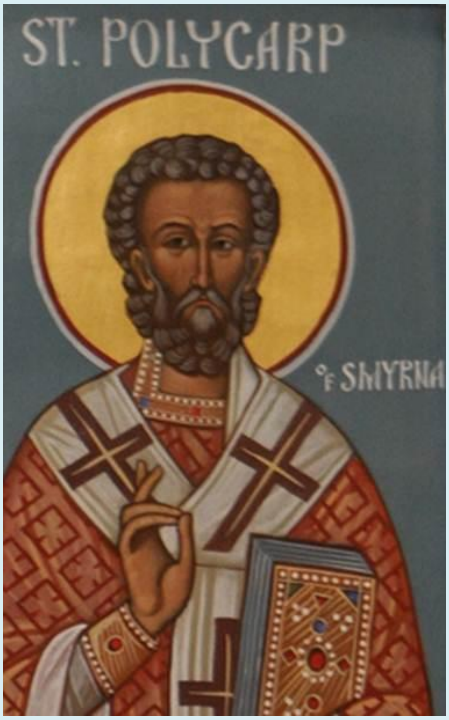

Troparul: Îmbelşugând rodirea Smirnei prin rugul cel mucenicesc, nemistuită mlădiţă în văpaie te-ai arătat. Cortul tău s-a adus jertfă, dospind către Dumnezeu, neamurilor hrană sfinţită, ierarhe Policarp. Slavă milostivirii lui Hristos, celei arătate în tine cu lucrarea de mari minuni căreia ne învredniceşte a fi părtaşi prin rugăciunea ta.

Tropar: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţă răbdând până la sânge, sfinţite mucenice Policarp, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Condac: Roduri cuvântătoare aducând Domnului, Policarpe înţelepte, prin fapte dumnezeieşti te-ai arătat după vrednicie dumnezeiesc ierarh, fericite pentru aceasta astăzi luminându-ne cu cuvintele tale, lăudăm a ta vrednică de laudă pomenire, prea mărind pe Dumnezeu.

Icos: Adăpându-te cu bunătatea înţelepciunii, ai umplut din ea turma ta de cunoştinţa lui Dumnezeu şi ai făcut să strălucească întreita lumină a Dumnezeirii, învăţând că Tatăl este nenăscut, că Fiul este născut şi că Duhul Sfânt este purces şi ai propovăduit în chip lămurit o singură Dumnezeire şi o singură slavă şi păgână-

tatea idolilor din mijloc ai scos-o, aducând ca nişte roade coapte, prea mărite, sufletele celor ce cred în Sfânta Treime întru care ne-am botezat, întru care şi credem prea slăvind pe Domnul.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi pătimirea Sfântului sfinţitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei

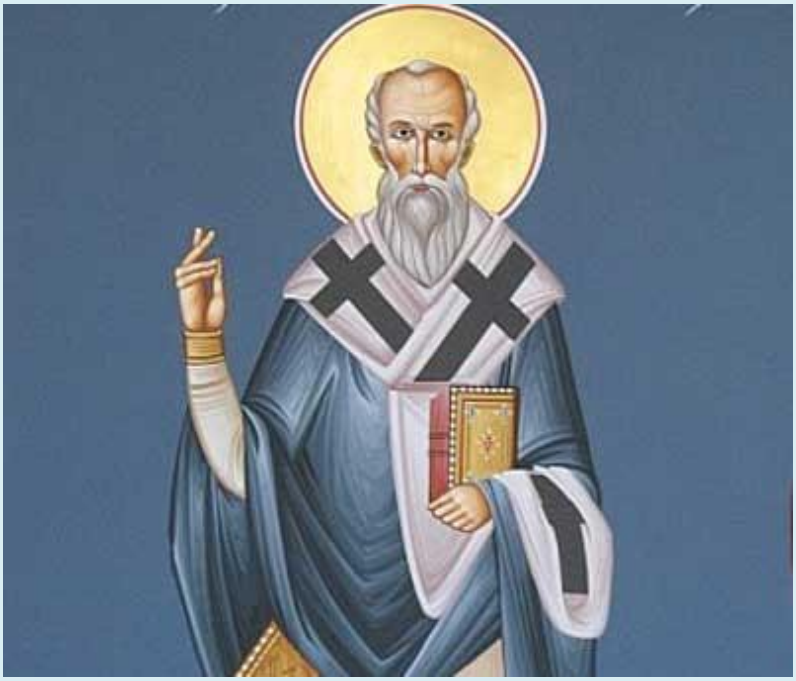

Slăvitul şi sfinţitul mărturisitor al lui Hristos, Policarp era prin naştere şi creştere fiu al cetăţii Efesului. Părinţii lui erau bine credincioşi, foarte bogaţi şi milostivi. Tatăl lui se numea Pangratie, iar mama sa Teodora.

Fiind pârâţi la stăpânitorul Efesului, ce se numea Marcion, că sunt credincioşi, a trimis îndată ostaşi şi i-a adus la el. Teodora era atunci însărcinată cu Sfântul Policarp şi a zis Marcion: "Pentru ce nu ascultaţi voi poruncile împărăteşti, ci defăimaţi pe marii zei şi vă închinaţi lui Hristos?"

Părinţii sfântului au răspuns fără nici o temere: "Noi, stăpânitorule, ne-am învăţat de la sfinţii apostoli să credem Domnului nostru şi să ne închinăm adevăratului Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul, Domnului nostru Iisus Hristos, întru al Cărui nume ne-am botezat şi pe care Îl mărturisim şi Îl propovăduim că este Dumnezeu adevărat, iar de la idolii cei neînsufleţiţi şi nesimţitori pe care îi aveţi voi în loc de dumnezei, noi ne întoarcem şi-i defăimăm".

Stăpânitorul auzind acestea şi mâniindu-se, a poruncit ostaşilor de i-au aruncat la pământ şi i-au bătut foarte tare. Apoi i-au băgat în temniţă, unde au petrecut multă vreme lipsiţi de ajutorul omenesc, tiranizându-i şi omorându-i cu foamea, cu setea

şi cu toate celelalte pătimiri rele. Acolo, în temniţă, a născut fericita Teodora pe sfântul.

Bunul Dumnezeu, care cunoaşte toate mai înainte, văzând că stăpânitorul voieşte să ia pruncul şi să-l crească, apoi să-l înveţe rătăcirea şi păgânătatea lui, a trimis pe îngerul Său în temniţă, care a tămăduit pe părinţii pruncului de rănile pe care le aveau din bătăile cele pentru mărturisirea lui Hristos şi i-a împuternicit mai înainte spunându-le că stăpânitorul vrea să-i omoare, dar să nu se teamă de moartea cea pentru Hristos, căci au să se încununeze cu cununa mărturisirii şi să moştenească Împărăţia Cerurilor. După aceea, a luat pruncul şi l-a dus la o femeie bătrână, foarte bogată şi creştină, cu numele Calista şi l-a dat ei ca să-i fie fiu de suflet, poruncindu-i să-l boteze şi să-l crească cu toată purtarea de grijă şi sârguinţă, dar să nu spună nimănui taina aceasta. După aceea s-a făcut nevăzut.

Atunci Marcion cel fără de lege, căutând pruncul şi cercetând multe zile, dar negăsindu-l, s-a aprins cu totul de mânie, a torturat aspru şi fără de omenie pe părinţii sfântului, iar mai pe urmă, văzând statornicia lor şi că nu se lasă cu nici un chip de Hristos, i-au hotărât spre moarte.

Apoi a poruncit ostaşilor să-i scoată afară din cetate, într-un deal şi le-a tăiat capetele acolo, lăsându-i să-i mănânce fiarele. Dar în zadar s-a ostenit pierzătorul, că nici o fiară nu s-a apropiat de cinstitele moaşte ale sfinţilor mucenici. După acestea, s-au dus în taină creştinii şi i-au îngropat cu evlavie, precum se cădea.

Acea prea cucernică văduvă, primind pruncul, l-a botezat şi l-a numit Pangratie, după numele tatălui său, crescându-l ca pe un adevărat şi firesc fiu al ei. După ce a venit pruncul în vârsta cea primitoare de învăţături, l-a dat la şcoală şi a învăţat în scurt timp toată rânduiala cea bisericească.

Având de la început cugetele bătrâneşti, nu se îndeletnicea cu jucării copilăreşti, ca ceilalţi copii, ci petrecea împreună cu bărbaţii înţelepţi şi îmbunătăţiţi, făcându-se ascultător şi următor al tuturor învăţăturilor şi pildelor celor bune şi de suflet folositoare.

Ca un fiu de mucenici se sârguia cu toată osârdia să urmeze după putere, întru dragostea lui Dumnezeu în toate faptele bune. Apoi se nevoia a avea dragoste pentru toţi, smerenie, blândeţe, înfrânare şi înţelepciune, precum şi tot felul de

fapte bune, dar mai cu osârdie iubea milostenia, încât din acea pricină s-a şi numit Policarp.

Deci, ascultaţi ca să vă minunaţi: *Femeia aceea iubitoare de Dumnezeu, care a crescut pe sfântul, era foarte bogată, după cum am zis şi avea hambare pline cu grâu şi cu toate felurile de roade ale pământului. Dar, fiind fericitul Pangratie foarte milostiv şi mult îndurat, dădea cu îndestulare săracilor, pe ascuns de maica sufletească, până ce a deşertat de roduri toate hambarele ei.*

Într-una din zile a mers maica sa la hambare şi aflându-le goale s-a minunat. Însă a înţeles că Pangratie le-a deşertat, că îi ştia voia lui cea bună şi milostivirea lui către săraci. Cu toate acestea s-a întors de la hambare mâhnită şi privea la dânsul cu căutătură sălbatică.

El, cu faţa veselă, a zis: ***"Doamnă, să mergem împreună la hambare, ca să le vedem".***

Însă dânsa nu a voit să meargă, fiindcă le văzuse puţin mai înainte deşarte.

Sfântul s-a dus singur şi a făcut rugăciune către Dumnezeu şi o, minune îndată s-au umplut toate hambarele de toate felurile de roduri şi chemând pe maica sa, cu bucurie a zis ei: ***"Vino, doamna mea, la hambare ca să vezi puterea şi darul lui Dumnezeu".***

Venind femeia şi văzând hambarele pline de roade şi încă şi toate chiupurile (vasele) pline cu untdelemn şi vin, a prea mărit cu glas mare pe Dumnezeu, Marele dăruitor.

După aceea, sărutând pe fericitul Pangratie, a zis: ***"Fiul meu prea iubit, de astăzi înainte dă cât voieşti săracilor. De acum nu voiesc să te numesc Pangratie, ci Policarp".*** *Astfel a luat acest nume sfântul, adică Policarp.*

Fericitul Policarp având libertate, împărţea cu îndestulare săracilor roadele şi cu dumnezeiască milă hambarele nu se goleau, nici nu se împuţinau vreodată, căci Dumnezeu, văzând socoteala cea bună a sfântului, le înmulţea.

***

În acea vreme s-a făcut o foamete mare în acea parte a Efesului şi atunci vrednicul Policarp a arătat mare milostivire şi îndurare nu numai la săraci, dar şi către cei bogaţi. Mulţi, deşi aveau bogăţie mare, neavând de unde să cumpere cele de

nevoie pentru hrana vieţii, erau ameninţaţi de foamete, iar sfântul le dădea grâu cu îndestulare şi pe scurt, toţi câţi erau la strâmtoare, ziceau: "Să mergem la milostivul Policarp". Aşa se duceau la dânsul în fiecare zi o mulţime de săraci şi de bogaţi şi pe nimeni nu lăsa niciodată să se întoarcă deşert, ci pe toţi îi primea cu milostivire şi făcea fiecăruia după nevoia lui.

Când sfântul a ajuns la vârsta de 20 de ani, a auzit că Sfântul Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu, propovăduia Evanghelia în alte părţi ale Asiei. Având mare dorinţă să-l vadă, a cerut voie şi binecuvântare de la maica sa şi s-a dus la Cuvântătorul de Dumnezeu, cu care era împreună şi purtătorul de Dumnezeu Ignatie şi fericitul Vucol. Împreună cu dânşii a urmat şi dumnezeiescul Policarp, umblând din loc în loc, din ţară în ţară şi având mari pătimiri, sufereau de foame, sete, goliciune şi multe alte strâmtorări, ca să propovăduiască cuvântul Evangheliei lui Hristos, ca şi un apostol.

Petrecând multă vreme în acest fel de nevoinţe, a venit poruncă de la Domiţian, împăratul Romei, ca Sfântul Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu să fie surghiunit în ostrovul Patmos, căci se auzise că el întoarce pe slujitori de la idoli, la credinţa în Hristos. Vrând el să se ducă în surghiun, a hirotonisit pe fericitul Vucol arhiereu al Smirnei şi i-a dat pe Sfântul Policarp, ca să-l aibă ajutor al său. Apoi, sărutându-i apostolul, a luat cu dânsul pe Prohor şi s-a dus în Patmos.

Ducându-se în Smirna, Sfântul Vucol, împreună cu dumnezeiescul Policarp, l-a hirotonisit preot, cu toate că nu voia cu nici un chip, zicând că nu este vrednic. Dar Sfântul Vucol, văzând faptele cele bune ale lui şi dumnezeieştile isprăvi, l-a suit încă şi la dregătoria îngrijirii de săraci. Apoi fericitul atât era de smerit cugetător, încât niciodată n-a voit nici o întâietate, nici în adunările preoţilor nu şedea mai sus, după rânduiala şi starea lui, ci şedea mai jos decât toţi, ca un om simplu.

Sfântul ierarh Vucol, episcopul Smirnei

Dumnezeu, văzând smerenia lui cea mare, l-a înălţat şi l-a slăvit, după cum s-a făgăduit. Dumnezeiescul Vucol mai înainte cunoscându-şi moartea sa, a adunat pe toţi episcopii eparhiei, tot clerul şi pe toţi creştinii şi le-a arătat sfârşitul său, spunându-le că a hotărât ca diadoh (urmaş) al său pe Policarp, pe care toţi l-au primit cu mare bucurie, episcopii, clericii şi tot poporul. Când era să moară Sfântul Vucol, Policarp, stând alături de dânsul, Sfântul Vucol i-a luat dreapta şi lipind-o de pieptul său, i-a încredinţat păstoria oilor cuvântătoare zicând: "Slavă Ţie, Dumnezeule". Şi a adormit în pace.

Apoi, adunându-se mulţi episcopi la îngroparea Sfântului Vucol şi la sfinţirea lui Policarp, s-au făcut minunate vedenii la mulţi, pentru că, începându-se sfinţirea, a strălucit o lumină dumnezeiască pe toţi în biserică şi unii din cei vrednici au văzut un porumbel alb, strălucind ca fulgerul şi zburând împrejurul capului Sfântului Policarp. Alţii vedeau pe Sfântul Policarp îmbrăcat ostăşeşte şi încins cu brâu ostăşesc, înarmat ca la război. Altora li se părea îmbrăcat cu porfiră împărătească şi cu faţa strălucind. O femeie l-a văzut mai înalt cu statura, îndoit decât era şi cu veşmintele lui înroşite pe umărul drept.

Când Sfântul Policarp şi-a plecat genunchii la sfinţire, a văzut înaintea sa picioarele Domnului Hristos, Care stătea nevăzut acolo la sfinţirea lui. Astfel, sfinţindu-se de Hristos şi de Sfântul Duh, ocârmuia apostoleşte Biserica lui

Dumnezeu, suferind multe dureri şi osteneli pentru mântuirea sufletelor omeneşti şi făcând minuni mari.

Deci, era Policarp om prea ales în vremurile noastre, episcop al soborniceştii Biserici a Smirnei şi învăţător următor al apostolilor şi prooroc sfânt pentru că toate cele grăite de dânsul se împlineau.

***

Odată, s-a întâmplat că Sfântul Policarp era într-o cetate din aceeaşi ţară, care se numea Teos, fiind aproape de apele cele calde ce se numeau Levedia şi a găzduit la episcopul cetăţii aceleia, cel cu numele Dafnu - pe care Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, îl pomeneşte în epistola sa către smirneni. Văzând Sfântul Policarp lipsa şi neajunsurile care existau în casa episcopului aceluia, s-a rugat lui Dumnezeu pentru dânsul, ca să se binecuvânteze casa lui. Din ceasul acela s-a îndestulat episcopul Dafnu cu toată îmbelşugarea. Ţarinile şi grădinile lui, care mai înainte erau neroditoare, s-au îndestulat neobişnuit şi s-au făcut foarte bine roditoare. La acelaşi episcop, sfârşindu-se vinul în poloboc, sfântul l-a înmulţit prin rugăciune, cu îndestulare.

***

Întorcându-se spre Smirna, cetatea sa, s-a abătut la o gazdă ce se întâmplase în cale, ca să se odihnească - pentru că era seara târziu - şi luând puţină hrană cu diaconul său, cu care călătorea, s-au culcat şi au adormit.

La miezul nopţii îngerul Domnului, lovindu-l în coastă, l-a strigat: "Policarpet".

El a răspuns: ***"Ce este, Doamne?"***

Grăit-a îngerul: "Scoală-te şi ieşi degrabă din casa aceasta, că va cădea îndată".

Căci în casa aceea nu era cunoscut Hristos Dumnezeu şi se săvârşeau într-însa multe fărădelegi.

Sculându-se, sfântul a îmboldit pe diaconul său, poruncindu-i să se scoale.

Diaconul, fiind cuprins de mult somn, nu voia să se scoale şi se mâhnea zicând: "Sfinte părinte, n-a trecut încă nici întâiul somn şi unde să mergem? Tu, gândind neîncetat la dumnezeieştile Scripturi nu dormi şi nici pe alţii nu-i laşi să se odihnească".

Sfântul Policarp a tăcut. Dar, arătându-se îngerul şi a doua oară, îi poruncea să iasă afară.

Sfântul, deşteptând iarăşi pe diacon, îi zise că o să cadă casa.

Diaconul zise: "Cred în Dumnezeu, că nu va cădea casa, atâta timp cât tu eşti într-însa, părinte".

Grăit-a părintele: ***"Şi eu cred în Domnul, dar nu cred zidirii acesteia de piatră".***

Arătându-se îngerul Domnului a treia oară şi aceleaşi spunându-i, abia a înduplecat pe diacon de s-a sculat. Şi, când au ieşit amândoi, îndată a căzut casa din temelie şi a ucis până la unul pe toţi care erau într-însa.

Sfântul Policarp, stând şi căutând spre cer, a zis: "Doamne Dumnezeule, Atotputernice, Părinte al lui Iisus Hristos, al binecuvântătorului Tău Fiu, Cel ce mai înainte ai spus ninivitenilor, prin Iona, proorocul, pieirea cetăţii lor şi milostivindu-Te i-ai cruţat, cu adevărat Te binecuvântez, că prin mână îngerească ne-ai scos şi ne-ai izbăvit de moartea aceasta, neaşteptată, precum ai scos pe Lot din Sodoma, pentru că Tu păzeşti pe robii Tăi, totdeauna, de tot răul, fiind bun şi milostiv în veci".

***

După aceasta în cetatea Smirna, fiind necredincios stăpânitorul cetăţii, în casa lui, într-o noapte, s-a cuprins de duhul rău una din slugile sale, făcând gâlceavă mare şi s-a tulburat toată casa stăpânitorului, de frică şi de cutremur. Făcându-se ziuă, au mers iudeii, vrând să izgonească pe diavol. Acela, repezindu-se spre dânşii, fiind mulţi, pe toţi i-a ucis şi nici unul nu putea să-l biruiască, nici să se izbăvească din mâinile lui. Apoi, atât de rău îi bătea, încât abia îi lăsa vii, fiind goi şi însângeraţi, pentru că toate hainele de pe dânşii le rupea şi trupurile lor cu dinţii le muşca.

În casa stăpânitorului era un creştin, care a zis către stăpânitor: "De vei porunci, stăpâne, eu voi chema un om care, fără osteneală, va tămădui pe robul tău".

Şi, poruncindu-i stăpânul, a plecat omul acela şi a chemat pe Sfântul episcop Policarp, care încă neintrând în casa stăpânitorului, diavolul a început a striga: "Vai mie, că Policarp vine la mine şi voi fugi, chiar nevrând, de aici".

Intrând sfântul, îndată diavolul tremurând a ieşit şi a fugit din sluga stăpânitorului. Văzând acesta, s-a mirat mult.

***

După minunea aceea s-a întâmplat că, într-o noapte, pe când toţi dormeau, s-a aprins foarte rău cetatea Smirna şi ardea o bună parte a oraşului. Atunci era gâlceavă mare, plângere şi frică şi strigare şi tot poporul se ostenea să stingă focul, dar nu putea să oprească nimic, focul luând mai multă putere. Adunându-se iudeii cei ce farmecă focul şi aceia au rămas deşerţi. Aducându-şi aminte stăpânitorul de Sfântul Policarp, a zis către învăţătorii curţii şi sfetnicilor săi: "Nimeni nu va putea să stingă focul acesta decât numai învăţătorul creştinilor, Policarp, care nu de mult a tămăduit pe robul meu de îndrăcire". Şi, trimiţându-i, l-a chemat şi l-a rugat să ajute cetăţii în primejdia aceea.

Sfântul, ridicându-şi înaintea lor mâinile sfinte, spre cer a făcut rugăciunile sale către Hristos Dumnezeu şi îndată focul s-a stins, ca şi cum ar fi fost ape multe şi arderea a încetat.

Poporul socotea că Sfântul Policarp este unul din dumnezei, iar el, propovăduind pe adevăratul Dumnezeu, Cel ce este în ceruri, le spunea că el este rob al lui Dumnezeu şi pe mulţi îi încredinţa şi îi împreuna cu Biserica lui Dumnezeu.

***

Apoi a fost odată secetă mare şi foamete şi tot poporul, cu stăpânitorul şi începătorii cetăţii au rugat pe sfânt ca să-i miluiască şi să ceară ploaie pentru pământ de la Dumnezeul său. Atunci, rugându-se, îndată a plouat mult şi adăpându-se pământul din destul au fost în acel an mai multe roade decât în alţi ani.

Cu nişte minuni ca acestea făcute de Sfântul Policarp, apoi prin tămăduirile făcute de toate bolile şi prin punerea mâinilor lui, mulţi s-au întors la Hristos Dumnezeu şi din zi în zi creştea Biserica lui Hristos. Iar urâta închinare idolească se împuţina în cetatea Smirna - în care prin apostoleasca poruncă a luat Sfântul Policarp slujirea cuvântului - precum mărturiseşte despre aceasta, zicând: ***"Policarp, nu numai că este ucenic al apostolilor, prieten şi împreună vorbitor al multora care au văzut cu ochii pe Hristos, dar şi în Asia a fost trimis de dânşii, ca acolo să primească, după Sfântul Vucol, episcopia Bisericii din Smirna, pe care Sfântul Policarp şi noi - zice Sfântul Irineu - fiind în vârstă tânără, l-am cunoscut, pentru că era de mulţi ani şi foarte bătrân. Apoi învăţa cele ce singur le învăţase de la apostoli şi dădea Bisericii învăţăturile cele adevărate. Toţi episcopii***

Bisericii Asiei, care au fost după Policarp, mărturisesc că era cu adevărat mărturisitor al dreptăţii, mai vrednic de credinţă şi mai statornic decât mulţi alţi învăţători ai Bisericii şi înţelepţi propovăduitori ai cuvântului Sfintei Evanghelii. Acest fericit Policarp, în timpul lui Anichit, papă al Romei, mergând în Roma, pe mulţi i-a întors de la eresurile marcioniţilor şi i-a adus la adevărata credinţă, apoi a propovăduit pe faţă adevărul cel primit de la apostoli".

Sunt unii din cei ce au auzit de la dânsul că Ioan, ucenicul Domnului, mergând în Efes, la baie, l-a văzut, spălându-se, pe ereticul Herint. Sfântul a ieşit îndată de acolo şi-i îndemna pe alţii care erau cu dânsul, zicându-le: "Să fugim degrab de aici, ca nu cumva să cadă baia în care se află Herint, vrăjmaşul dreptăţii lui Dumnezeu".

Pe acelaşi Policarp, întâmpinându-l Marcion, ereticul, i-a zis: "Mă cunoşti oare?"

El i-a răspuns: ***"Te ştiu că eşti cel întâi născut al diavolului".***

Pentru că apostolii şi ucenicii lor se păzeau de eretici, încât nici nu voiau să vorbească cu dânşii, căci se sârguiau să înşele adevărul cu cuvintele lor cele meşteşugite şi mincinoase, precum învaţă şi ***Sfântul Apostol Pavel: "De omul eretic, după întâia şi a doua întrebare, să te lepezi, ştiind că s-a înrădăcinat unul ca acela şi greşeşte; pentru care este osândit".*** Apoi mai este şi epistola lui Policarp, cea scrisă cu multă socoteală către Filipeni, în care, cei ce voiesc şi se îngrijesc de mântuirea lor, pot să vadă credinţa lui şi propovăduirea adevărului.

După ce Antonin, împăratul, a trăit 22 de ani de la împărăţie şi Marc Aureliu, împreună cu ginerele său, Lucie, au ajuns împăraţi în acea vreme, fiind mare prigonire în Asia, Sfântul Policarp s-a sfârşit muceniceşte, pentru a cărui pătimire şi sfârşit se scrie în epistola Bisericii din Smirna, la care a fost episcop Sfântul Policarp: ***"Biserica lui Dumnezeu din Smirna scrie Bisericii care este în Filomelia şi tuturor sfintelor sobornicestilor Biserici, care sunt în toate limbile, mila, pacea şi dragostea lui Dumnezeu, a Tatălui şi a Domnului nostru Iisus Hristos, să fie cu voi. Am scris vouă, fraţilor, despre alţi mucenici şi despre Sfântul Policarp, care a stins focul prigonirii cu sângele său mucenicesc. Mulţi sfinţi mucenici au arătat atunci bărbăţie nebiruită. Unii atât de mult au fost bătuţi, încât toate vinele şi alcătuirile s-au rupt într-înşii şi cele dinlăuntru ale lor se vedeau. Alţii erau târâţi pe hârburi ascuţite şi pe pietre şi toate cele mai amare chinuri, în multe chipuri scornite de chinuitori, iar ei le răbdau cu mărime de suflet. Alţii erau daţi fiarelor spre mâncare. Păgânii, privind la o pătimire bărbătească ca aceea a sfinţilor, se minunau".***

Între alţi răbdători de chinuri un tânăr, anume Ermanic, cu ajutorul lui Dumnezeu, a arătat aleasă bărbăţie, cu nefricoasă inimă şi cu nebiruită minte mergând la moarte, care fireşte pentru toţi este înfricoşătoare. Pe acela îl sfătuia mult judecătorul să-şi cruţe tinereţile şi să nu piardă cu aşa amară moarte viaţa asta dulce. El, când a văzut slobozite fiarele asupra sa, îndată s-a repezit la dânsele, zădărându-le ca să-l mănânce.

Un oarecare din Frigia, anume Tuint, văzând fiarele şi înfricoşata torturare, s-a temut şi a căzut din mântuirea sa. De aici este arătat că el nu cu socoteală, nici cu inimă dreaptă, ci din minte uşoară, ca şi cum s-ar goni de un grabnic vânt, a mers la judecata păgânească şi a îndrăznit a se da la chinuire. Astfel s-a făcut altora pildă că la un lucru atât de mare să nu îndrăznească a se da chinuirii, fără socoteală.

Policarp, auzind de acele chinuri şi ştiind că poporul elin cel necredincios priveşte spre chinuirea altor mucenici, striga asupra judecătorului: "Caută pe Policarp şi să pierzi pe cei fără de Dumnezeu". Policarp, auzind de aceasta, deşi voia să rămână în cetatea Smirnei până ce va fi prins, acum, fiind rugat de creştini, a ieşit din cetate şi s-a ascuns într-un sat şi se ruga ziua şi noaptea pentru pacea Bisericii, după obiceiul său.

Mai înainte cu trei zile de a fi prins de păgâni, a văzut în vis că s-ar fi aprins perna lui şi a ars. Apoi, îndată deşteptându-se din somn a zis către ceilalţi care erau cu dânsul: "Voi fi ars în foc, pentru Domnul nostru, Iisus Hristos".

După trei zile, au venit în satul acela, de la ighemon, trimişii săi, pentru căutarea lui Policarp. Aceştia, prinzând pe doi copii, i-au bătut cu vergi ca să le spună unde este Policarp şi l-au arătat într-o cămară în foişor, de unde el putea să fugă, dar n-a voit, zicând: ***"Fie voia Domnului Dumnezeului meu".*** El, auzind pe slujitori venind la dânsul, a ieşit pe trepte în întâmpinarea lor, apoi cu faţa luminoasă şi cu dragoste, le-a urat sănătate.

Slujitorii, fiindcă nu-l cunoşteau, priveau la căruntеţele lui, la blândeţea şi la luminarea cinstitei lui feţe şi mirându-se, au zis între dânşii: "Era drept să suferim atâta osteneală şi sârguinţă pentru căutarea bătrânului acesta?"

Apoi, Policarp a poruncit să gătească îndată de masă şi-i rugă să mănânce şi să bea, ospătându-se, iar lui să-i dea un ceas de rugăciune.

El se rugă fierbinte către Dumnezeu, dându-i mulţumire pentru toate dumnezeieştile purtări de grijă ce i s-au făcut din tinereţele lui, încredinţându-I

Sfânta Biserică, cea răsădită de Dumnezeu prin toată lumea. După multa lui rugăciune, luând slujitorii pe bătrân, l-au pus pe un asin şi l-au dus în cetatea Smirna, în ziua de Sâmbăta cea mare.

Doi cinstiţi senatori, Irod şi Nichita, l-au întâmpinat în cale şi luându-l în careta lor, îl sfătuiau ca la judecată să se lepede de credinţă, numai cu cuvântul. Oare mare lucru este a zice: "Stăpâne, cezarule, voi jertfi? Şi aşa te vei izbăvi de moarte".

La aceasta, Policarp tăcea şi după ce l-au supărat mult le-a răspuns: ***"Niciodată nu voi face ceea ce mă sfătuiţi voi".***

Ei, mâniindu-se şi ocărându-l, l-au aruncat din caretă şi căzând, bătrânul şi-a sfărâmat fluierele picioarelor, însă nu băga în seamă durerea.

Fiind dus la judecată, poporul păgân a strigat, bucurându-se că Policarp este prins.

Sfântul a auzit din cer glasul Domnului nostru Iisus Hristos, zicând: "Îmbărbătează-te, Policarpe şi te nevoieşte cu mărime de suflet".

Acel glas l-au auzit şi alţii din ai noştri, cum grăieşte epistola.

Apoi a întrebat judecătorul: "Tu eşti Policarp?"

El a răspuns: "Eu sunt."

Grăit-a judecătorul: "Cruţă-ţi bătrâneţele tale, leapădă-te de Hristos şi jură-te norocului împăratului". Grăind acestea, judecătorul şi alte asemenea i-a zis: "Vino-ţi în simţire, Policarpe şi zi: Pierde pe cei fără Dumnezeu".

Atunci Policarp cu cinstită faţă şi-a ridicat mâinile spre cer şi întinzându-le spre necuratul popor, a zis către Dumnezeu: "Pierde pe cei fără de Dumnezeu".

Judecătorul zise: "Leapădă-te de Hristos, vorbeşte-L de rău şi te voi lăsa liber".

Grăit-a Policarp: "De 86 de ani slujesc lui Hristos şi nu mi-a făcut nici un rău. Cum să-L hulesc cu cuvinte necinstite pe Împăratul meu, Care până acum bine m-a păzit?"

Judecătorul zise: "Voi slobozi asupra ta fiare cumplite".

Policarp răspunse: "Slobozeşte, căci nu-mi voi schimba gândul meu cel bun, pe cel mai rău".

Judecătorul zise: "Te voi da spre ardere".

El răspunse: "Mă îngrozeşti cu focul care se stinge, iar pe cel nestins nu-l ştii, în care vor arde în veci cei fără de Dumnezeu şi necredincioşii. Nu zăbovi mai mult şi fă degrab ceea ce ai să faci".

Atunci judecătorul a poruncit crainicului să strige către popor că Policarp mărturiseşte că este creştin. Auzind acestea, elinii şi iudeii au strigat cu glas mare: "Acesta este răsturnătorul a toată Asia, acesta este tatăl creştinilor, acesta este stricătorul zeilor noştri. Să-l arzi de viu". Deci stăruia poporul cu iudeii, ca Policarp să fie ars.

Fiind pregătită mulţime mare de lemne şi vreascuri, Policarp şi-a lepădat brâul şi s-a dezbrăcat de haine. Scoase şi încălţămintea din picioare, iar chinuitorii pregăteau fiarele şi piroanele ca să-l pironească pe Policarp, ca nu cumva să scape din foc. Sfântul a zis către dânşii: ***"Nu se cade să mă pironiţi, pentru că Cel ce are să-mi dea răbdare în văpaia focului, Acela îmi va da şi bărbăţie ca să nu mă mişc din loc sau să mă întorc în vreo parte".***

Deci nu l-au pironit, ci numai l-au legat şi au pus pe bătrân pe lemne, ca pe un berbec ales din turmă, legat pentru jertfa lui Dumnezeu, spre miros cu bună mireasmă.

Şi se ruga Sfântul Policarp, zicând: "Mulţumesc Ţie, Doamne, Dumnezeule, că împreună cu mucenicii şi mărturisitorii Tăi, ai binevoit a mă rândui să beau paharul patimilor Hristosului tău şi să fiu părtaş al durerilor Lui, precum şi la învierea vieţii veşnice. Primeşte-mă ca pe o jertfă aleasă şi plăcută ochilor Tăi, pe care Tu singur ai văzut-o mai înainte şi ai aşezat-o aşa cum ai săvârşit-o, Dumnezeule adevărat, pe Care eu Te slăvesc, Te laud, precum şi pe Iisus Hristos, Fiul Tău, Arhiereul cel veşnic, cu Care se cuvine Ţie şi Sfântului Duh toată cinstea şi slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin".

După ce a zis "Amin", slujitorii au pus foc dedesubt şi aprinzându-se lemnele împrejur, s-a ridicat o vâlvătaie mare şi s-a făcut tuturor o minune. Văpaia, împrejmuind pe sfânt şi înălţându-se peste capul său, nu se atingea de el, ci ca o pânză a corabiei suflată de vânt, aşa umflându-se împrejurul lui, se împreuna deasupra capului, în înălţime. ***Deci stătea Sfântul Policarp în mijlocul focului,***

fiind neaprins, ci curăţindu-se ca aurul în ulcea. Şi am mirosit, zic smirnenii în epistolă, o bună mireasmă care ieşea din focul acela şi care pe toate aromele le întrecea cu neasemănare.

Păgânii, văzând aceasta, au strigat către speculator ca, apropiindu-se cu arma, să-l ajungă prin văpaie şi să-l ucidă. Alergând speculatorul, l-a împuns cu o suliţă lungă şi a ieşit din rană sânge neobişnuit, căci curgând ca un râu din izvor a stins focul cu totul şi toată mulţimea poporului se miră de aceea, cunoscându-se câtă deosebire este între credincioşi şi cei necredincioşi.

După aceasta, iudeii au rugat pe judecător ca să nu dea creştinilor trupul lui Policarp, pentru că, ziceau ei, îl vor avea pe dânsul ca dumnezeu, ca şi pe Cel Răstignit. ***Nu ştiau ticăloşii că nu se poate să fie aceasta, ca să se depărteze de Hristos Domnul, Cel ce pe cruce a murit pentru mântuirea noastră şi pe altul oarecare să-l aibă dumnezeu. Pentru că Lui, ca adevăratului Fiu al lui Dumnezeu, Îi dăm dumnezeiască cinste, iar pe mucenicii şi următorii lui Hristos, care pentru dragostea cea mare a lor către El au pătimit pentru Dânsul,***

după vrednicie îi cinstim cu dragoste, noi, cei ce întru dreapta credinţă dorim să le fim următori şi părtaşi pentru veşnica slavă.

Sutaşul, prin porunca judecătorului celui rugat de iudei, a ars trupul lui Policarp, după obiceiul elinesc şi cel ce, fiind viu, de foc nu s-a vătămat, acela, fiind mort, s-a supus focului. ***Iar noi, zic smirnenii, oasele lui cele mai curate decât aurul şi mai scumpe decât pietrele cele de preţ, adunându-le din cenuşă, le-am păzit la un loc cinstit, unde ziua pătimirii lui cu veselie o vom prăznui, întru pomenirea unei nevoinţe ca aceasta, a celor ce pentru Hristos au pătimit şi întru întărirea celor ce prin o moarte ca aceasta vor mărturisi şi vor prea mări pe Hristos, adevăratul Dumnezeul nostru.***

Aceasta am trimis-o vouă prin fratele Marcu şi după ce o veţi citi, să trimiteţi epistola aceasta şi la ceilalţi fraţi risipiţi, ca şi aceia să prea mărească pe Domnul, Cel ce ne-a arătat un vas ales ca acesta dintre robii Săi, Care poate ca şi pe noi toţi să ne umple de darul Său şi să ne ducă în veşnica Sa împărăţie, prin Fiul Său, Unul Născut, Iisus Hristos, Căruia I se cuvine slava, cinstea şi închinăciunea şi mărirea, în veci. Amin.

Sărutaţi pe toţi sfinţii, iar pe voi vă sărută toţi cei ce sunt cu noi şi Evarest, cu toată casa sa. Vă sărută pe voi cel ce a scris epistola aceasta.

Apoi s-a săvârşit pomenirea Sfântului Policarp, în al şaptelea calend al lui mai - adică în luna aprilie, în 25 de zile - în Sâmbăta cea mare, la opt ceasuri din zi, pe vremea marelui arhiereu Filip, ighemon fiind Tralian şi împărăţind în veci Iisus Hristos.

Vă dorim să fiţi sănătoşi, cei ce umblaţi întru vestirea cuvântului lui Iisus Hristos, cu care toată slava lui Dumnezeu se cuvine, pentru mântuirea sfinţilor celor aleşi, precum a săvârşit pătimirea şi Sfântul Policarp, căruia şi noi moştenitori ne facem, întru împărăţia lui Hristos.

Toate acestea le-a scris Cais, de pe cărţile cele de piele ale Sfântului Irineu, ucenicul Sfântului Policarp.

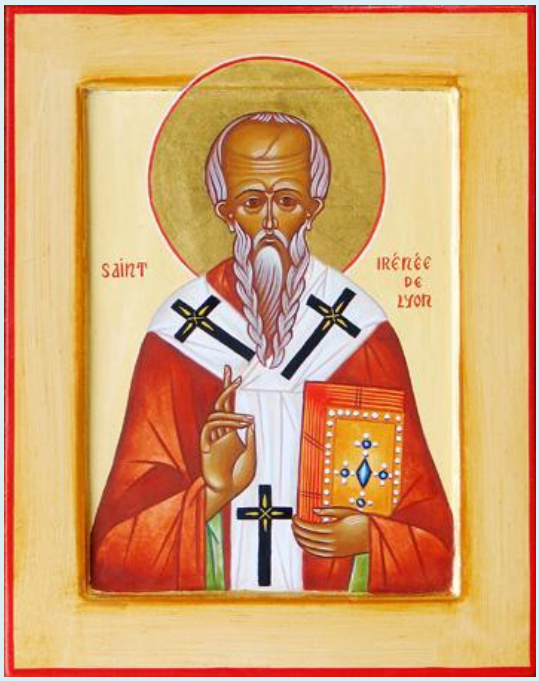

Sfântul Irineu, ucenicul Sfântului Policarp

De la dânsul le-a prescris Socrat, cel din Corint. Apoi eu, Pionie presbiterul, le-am luat de la cei mai înainte numiţi şi le-am urmat cu descoperirea ce mi s-a făcut de la Sfântul Policarp, care în vedenie mi s-a arătat. Şi, scriindu-le, am înnoit cele ce erau şterse prin vechime ca şi pe mine să mă primească Domnul nostru Iisus Hristos, cu aleşii Săi, în cerească Sa împărăţie, Căruia se cuvine slava, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

(După Sfântul Pionie)

Sfântul sfințit mucenic Policarp - drumul spre sfințenie

Autor al Epistolei către Filipeni, Sfântul Policarp era cunoscut pentru înțelepciunea și darurile sale, avându-i prieteni pe Sfântul apostol Ioan Teologul și Ignatie al Antiohiei Teoforul. Crescut de o văduvă și îngrijind bolnavi încă din tinerețea sa, sfântul nu s-a dat în lături de la a pătimi pentru Hristos, ci și-a mărturisit cu tărie credința, fiind persecutat pentru aceasta.

***

Născut în secolul I, în Smirna, Sfântul Policarp a rămas orfan de mic și a fost crescut de o văduvă credincioasă, prin sfatul unui înger. După moartea acesteia, tânărul începe să se îngrijească de cei bolnavi, fără a mai lua seama la cele lumești.

Apropiat fiind de Sfântul Bucolus, ajunge să îl înlocuiască pe scaunul arhieresc al Smirnei, după moartea cuviosului, arătându-i-Se Însuși Mântuitorul.

Ajungând împărat Marcus Aurelius, păgân care ordonase persecuția creștinilor, a poruncit ca Sfântul Policarp să fie prins. Adus la judecată, sfântul și-a mărturisit cu toată puterea credința, iar pentru acest lucru a fost condamnat să fie ars de viu.

Flăcările, însă, nu l-au atins, ci s-au ridicat deasupra capului său în formă de boltă. Atunci a fost înjunghiat, iar șuvoiul de sânge a stins focul. Dându-și sufletul în mâinile Domnului, trupul său a fost incinerat, credincioșii din Smirna strângând rămășițele cu grijă și cinstindu-le.

Sinaxar - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei

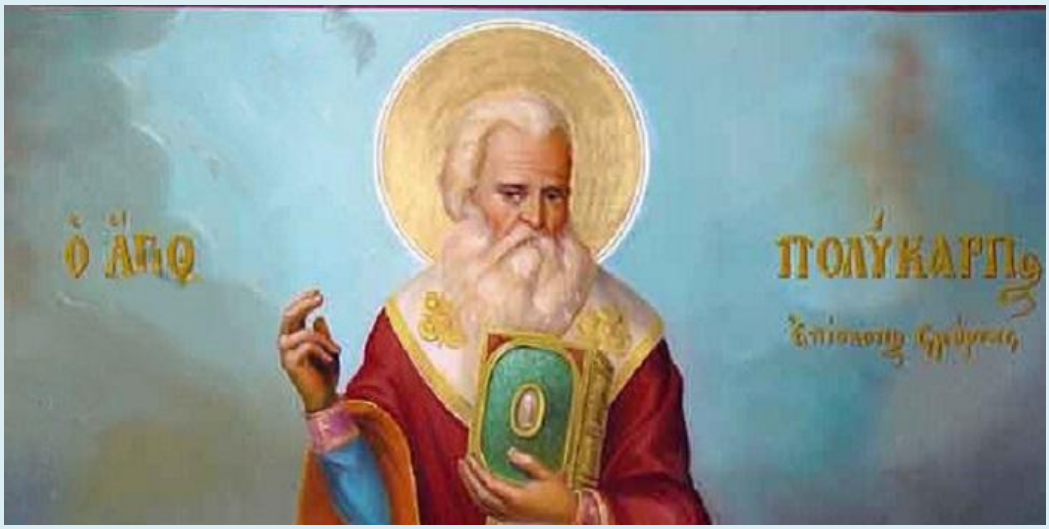

În această lună (februarie), ziua a douăzeci şi treia pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei.

Sfântul Policarp, episcopul Smirnei, "roditor în toate cele bune" (Col. 1:10), s-a născut în sec. I şi a trăit în Smirna - Asia Mică. A rămas orfan la o vârstă fragedă şi a fost crescut de credincioasa văduvă Calista, sfătuită de un înger. După moartea mamei sale adoptive, Policarp a renunţat la toate bunurile sale şi a început o viaţă castă, îngrijind bolnavii şi infirmii.

El se simţea sufleteşte foarte aproape de Sfântul Bucolus, episcopul Smirnei (prăznuit în 6 februarie), care l-a făcut mai întâi diacon, încredinţându-i propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu în biserică, apoi hirotonindu-l în sfânta preoţie.

Sfântul apostol Ioan Teologul mai trăia în acea vreme şi fiind buni prieteni, cei doi mergeau deseori împreună în călătoriile lor apostolice.

Cu puţin înainte de a muri, Sfântul Bucolus şi-a exprimat dorinţa ca Policarp să fie următorul episcop al Smirnei. ***Când Sfântul Policarp a fost sfinţit episcop, i s-a arătat Domnul Iisus Hristos.***

Sfântul Policarp şi-a condus turma cu râvnă apostolică şi a fost foarte iubit de cler. Sfântul Ignatie al Antiohiei Teoforul "purtătorul de Dumnezeu" (prăznuit în 20 decembrie) îi poartă multă dragoste şi mult respect Sfântului Policarp. ***În timp ce se îndrepta spre Roma unde îl aştepta execuţia, Sfântul Ignatie i-a scris***

Sfântului Policarp următoarele: "Aceste vremuri au nevoie de tine pentru a-L găsi pe Dumnezeu, aşa cum piloţii au nevoie de vânt şi marinarii în furtună caută un port."

Între anii 161-180 împăratul Romei Marcus Aurelius a început o cruntă persecuţie împotriva creştinilor iar păgânii au cerut judecătorului să fie căutat Sfântul Policarp, "tatăl tuturor creştinilor" şi "ademenitorul întregii Asii". În acest timp, la rugăminţile credincioşilor săi, sfântul s-a retras într-un sat mic nu departe de Smirna. Când soldaţii au venit să-l ia, el i-a întâmpinat şi i-a poftit la masă, după care le-a cerut răgaz pentru rugăciune ca să se pregătească pentru martiriu.

Suferinţele şi moartea sa sunt prezentate în "Epistola creştinilor Bisericii din Smirna către celelalte Biserici", una dintre cele mai vechi mărturii ale literaturii creştine.

La judecată, Sfântul Policarp şi-a mărturisit cu hotărâre credinţa în Hristos şi a fost condamnat să fie ars de viu. Călăii ar fi vrut să-l fixeze în cuie de un stâlp dar sfântul a spus că Domnul îi va da putere să îndure flăcările, aşa că îl pot lega doar cu nişte sfori. Flăcările l-au înconjurat dar nu l-au atins, ridicându-se deasupra capului său în formă de boltă.

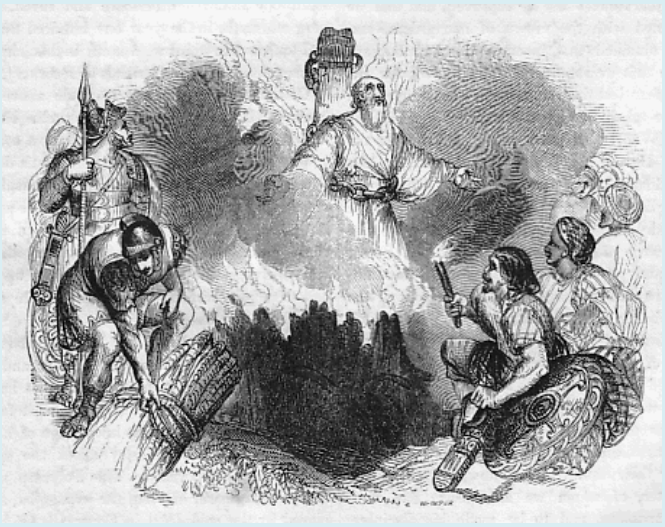

Văzând că flăcările nu-şi fac efectul, păgânii l-au înjunghiat cu un pumnal iar sângele i-a curs atât de mult din rană încât a stins flăcările. Corpul martirului Policarp a fost incinerat. Creştinii din Smirna au luat cu evlavie ce a mai rămas din corpul sfântului, sărbătorind în fiecare an ziua martiriului său.

Sfântul Irineu din Lyon ***(prăznuit la 23 august), un discipol al Sfântului Policarp, a păstrat o relatare despre sfânt, pe care o citează şi Eusebiu în a sa Istorie Eclesiastică (V, 20): "Am fost foarte tânăr când te-am văzut la Policarp, în Asia Mică", îi scria Sfântului Irineu prietenului său Florinus, "dar tot îmi amintesc locul unde inecuvântatul Policarp a şezut şi a vorbit, cum a păşit, cum a gândit în viaţă, cum era înfăţişarea lui, vorba lui, cum se plimba cu Ioan şi cum povestea el însuşi ceea ce auzea de la alţi mărturisitori ai Domnului despre viaţa, învăţăturile şi minunile Sale".***

"Prin mila Domnului am ascultat apoi cu atenţie cuvintele lui Policarp, scriindu-le nu pe table ci în adâncul inimii mele. De aceea, pot mărturisi în faţa lui Dumnezeu, că dacă acest sfânt şi binecuvântat părinte ar auzi ceva asemănător cu erezia ta, s-ar opri imediat şi şi-ar exprima indignarea prin expresia lui consacrată: "Bunule Dumnezeu, cum m-ai lăsat să trăiesc aceste vremuri!"

În timpul vieţii, Sfântul episcop a scris mai multe epistole către obştea sa şi către alţi oameni, dintre care singura care a supravieţuit până azi este Epistola către Filipeni, care, după mărturia Sfântului Ieronim, a fost citită în bisericile din Asia Mică la sfintele slujbe. Această epistolă a fost scrisă de sfânt ca răspuns la dorinţa Filipenilor de a primi nişte scrisori despre martirul Ignatie (prăznuit în 20 decembrie) care erau în posesia Sfântului Policarp.

Sinaxar - Sfântul sfințit mucenic Policarp, episcopul Smirnei - 23 februarie

https://www.trinitas.tv/sfantul-sfintit-mucenic-policarp-episcopul-smirnei-23-februarie/

***

Sfântul Policarp al Smirnei face parte din grupul restrâns de episcopi numiți părinții apostolici. Aceștia aparțin perioadei de început al Bisericii. Sunt generația care i-a cunoscut și a luat mărturie de la cei care l-au văzut și auzit pe Mântuitorul Hristos în timpul vieții sale pământești.

De la Sfântul Irineu al Lyonului și de la Fericitul Ieronim știm că Policarp a fost ucenic al Sfinților apostoli. A cunoscut pe mulți care L-au văzut Domnul în trup și a avut o legătură deosebită cu Sfântul Ioan evanghelistul care l-a așezat episcop al Asiei în Biserica din Smirna. De asemenea, Policarp a fost părinte duhovnicesc al Sfântului Irineu de Lyon și a lui Papias.

Născut în anul 69, într-o familie creștină înstărită, a trăit încă de mic crucea mărturisirii fiindcă ambii săi părinți au fost martirizați.

Ajuns prin rânduială de la apostoli episcop al Smirnei a slujit credincios Biserica până la adânci bătrâneți.

Atunci când Sfântul Ignatie Teoforul era în drum spre martiriul din Roma, a fost întâmpinat de episcopul Smirnei, Policarp care i-a sărutat lanțurile. A arătat astfel dragostea pentru Ignatie și cinstirea pătimirilor sale.

De pătimirea martirică l-a învrednicit Dumnezeu și pe Policarp. În zilele împăratului roman Marcus Aurelius au avut loc persecuții ale creștinilor de pe teritoriul imperiului. În timpul acestora, Sfântului Policarp i s-a arătat profetic moartea ce avea să o sufere. El și-a văzut perna sa cuprinsă de flăcări și a înțeles că moartea sa va veni prin foc.

Trădat de un rob alege să nu fugă, și își primește ospitalier călăii cerându-le doar îngăduința de a-l lăsa să se roage înaintea plecării.

Momentul în care Policarp intră în arena judecății este unul aparte. Creștinii aud un glas ceresc care îndeamnă „Policarp, fii tare și îndrăznește!" Acest îndemn se aude printre urletele păgânilor care strigă înfierbântați „Piară ateii!". Ateii pentru că aceasta era una dintre acuzele aduse creștinilor. Refuzând să aducă închinare zeilor păgâni erau considerați atei, ei care se închinau adevăratului Dumnezeu.

Policarp a refuzat orice încercare de a-l convinge să renunțe la creștinism prin cinstirea zeilor sau a împăratului. „De optzeci și șase de ani îi slujesc și nu mi-a făcut nici un rău. Cum să blestem pe Împăratul și Mântuitorul meu?", spune Policarp.

„Acesta este învățătorul Asiei, au strigat atunci mulțimile, părintele creștinilor, cel ce ne-a mâniat zeii și a învățat pe mulți să nu jertfească și nici să se închine lor!"

Pentru că a fost de neînduplecat Policarp a fost condamnat la moarte prin ardere pe rug. Vrând să îl pironească de lemnele ce urmau să îl ardă le-a spus „Lăsați-mă așa, căci Cel ce-mi dă tăria să îndur focul îmi va da putere să îndur nemișcat pe rug, chiar și fără siguranța cuielor voastre."

Înainte de a fi aprins focul Sfântul Policarp s-a rugat Tatălui Ceresc. „Te binecuvântez că m-ai învrednicit de ziua și ceasul acesta, ca să iau parte cu ceata mucenicilor la paharul Hristosului Tău, spre învierea vieții de veci a sufletului și a trupului, în nestricăciunea Duhului Sfânt."

Focul s-a aprins „iar el stătea în mijloc, nu ca un trup care arde, ci ca o pâine care se coace". Așa au lăsat mărturie cel ce l-au văzut.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei

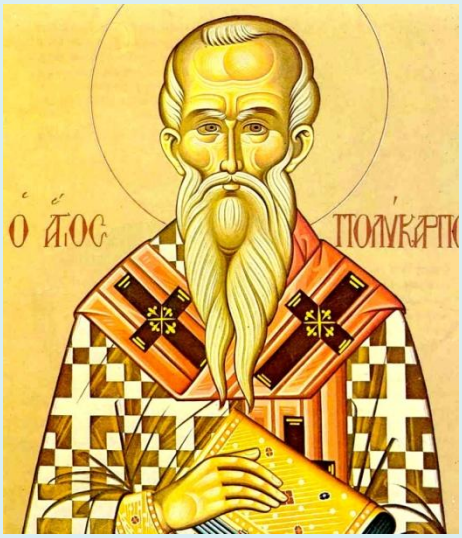

Sfântul Policarp era originar din Efes, în Asia Mică, şi s-a născut din părinţi bine credincioşi, Pangratie şi Teodora, pe când ei erau în temniţă pentru credinţa lor în Iisus Hristos Domnul. Fiind osândiţi la moarte părinţii săi şi tăindu-li-se capetele, pruncul a fost luat şi crescut de o creştină milostivă, Calista, care l-a botezat, dându-i numele Policarp. Calista l-a învăţat pe Sfântul Policarp dreapta credinţă şi poruncile vieţii după Evanghelia Domnului.

Pe când avea 20 de ani, tânărul Policarp a aflat că Sfântul evanghelist Ioan propovăduieşte cuvântul Domnului în părţile Asiei şi, dorind foarte mult să-l vadă, a mers la dânsul.

Pe vremea împăratului Traian, Sfântul Ioan evanghelistul l-a aşezat pe Sfântul Vucol episcop în Smirna, dându-i ajutor pe Sfântul Policarp. Asemenea şi Sfântul Vucol, înainte de a muri, l-a aşezat pe Sfântul Policarp episcop în locul său. Păstorind vreme îndelungată, el i-a adus pe mulţi păgâni la Hristos.

Pe vremea împăratului Antonin Piul (138-161), către anul 158, Sfântul Policarp a mers la Roma, unde, împreună cu papa Anicet, au statornicit data sărbătorii Învierii Domnului pentru întreaga creştinătate.
Pe vremea împăratului filosof Marc Aureliu (161-180), Sfântul Policarp a fost ars de viu pentru credinţa sa în Mântuitorul Iisus Hristos, primind astfel cununa muceniciei.

Dregătorul i-a spus înainte să-l omoare: „Blesteamă pe Hristos şi cruţă-ţi bătrâneţile”. Iar Policarp a răspuns: „De 86 de ani Îl slujesc pe Hristos şi nu mi-a făcut niciodată nici un rău. Cum aş putea blestema pe Binefăcătorul şi Mântuitorul meu?” Şi fiind omorât, a primit cununa mucenicilor din mâna Domnului Iisus Hristos.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul sfinţit mucenic Policarp, episcopul Smirnei; Sfânta cuvioasă Gorgonia

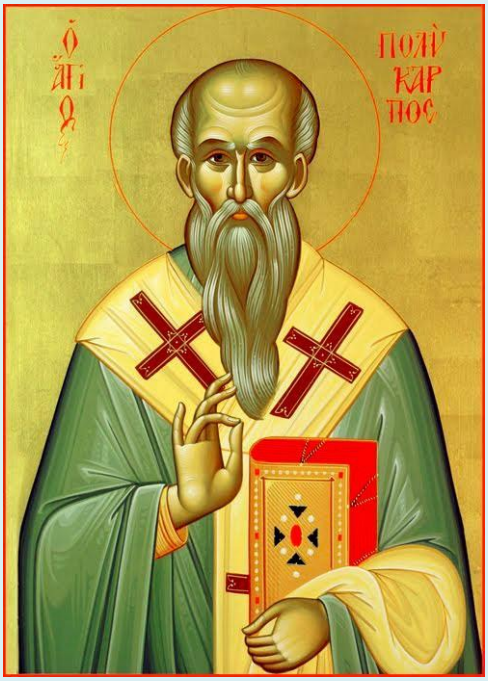

1. Sfântul Policarp era din Efes (Asia Mică) şi s-a născut din părinţi bine credincioşi, Pangratie şi Teodora, pe când ei erau în temniţă, închişi pentru credinţă. Fiind osândiţi la moarte părinţii lui şi tăindu-li-se capetele, pruncul a fost luat şi crescut de o milostivă creştină, cu numele Calista, care l-a botezat, dându-i numele Policarp, iar la vremea cuvenită l-a învăţat dreapta credinţă şi poruncile Evangheliei Domnului.

Pe când împlinea vârsta de 20 de ani, tânărul Policarp a aflat că Sfântul evanghelist Ioan propovăduieşte pe Hristos prin părţile Asiei şi, aprinzându-se de dorinţa de a-l vedea, a părăsit casa Calistei şi a mers în căutarea apostolului. L-a găsit alături de ucenicii săi: Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, şi Sfântul Vucol. Policarp a rămas împreună cu aceşti binecuvântaţi propovăduitori ai Evangheliei lui Hristos, înfruntând osteneli şi suferinţe în slujba credinţei.

Pe vremea împăratului Traian (98-117), Sfântul evanghelist Ioan, care era surghiunit în insula Patmos, a aşezat pe Sfântul Vucol episcop în Smirna, dându-i ajutor pe Sfântul Policarp. Asemenea şi Sfântul Vucol (pomenit pe 6 februarie), înainte de moartea sa, l-a aşezat pe Sfântul Policarp episcop în locul său, cu legământ să nu înceteze a se osteni pentru cuvântul Domnului.

Păstorind vreme îndelungată, Sfântul Policarp i-a adus pe mulţi păgâni la sfânta credinţă. Tot pe timpul împăratului Traian, Sfântul Policarp, acum episcop în Smirna, a scris o Epistolă către Filipeni, care se păstrează şi astăzi, lăudându-i pentru frumoasa primire făcută de ei Sfântului episcop Ignatie din Antiohia, care, fiind legat în lanţuri şi sub pază, era în drum spre Roma, unde urma să fie martirizat.

Pe vremea împăratului Antonin Piul (138-161), către anul 158, Sfântul Policarp a mers la Roma, unde, împreună cu papa Anicet, episcopul Romei, au statornicit data sărbătorii Învierii Mântuitorului Hristos pentru întreaga creştinătate.

Un ucenic al Sfântului Policarp, Sfântul Irineu (130-211), ajuns episcop al Lugdunului (astăzi Lyon, în Franţa), a scris despre el: „Eram de vârstă tânără şi l-am cunoscut pe Policarp. Era de mulţi ani şi foarte bătrân. Învăţa pe toţi ceea ce singur învăţase de la apostoli şi a dat Bisericii învăţătura cea adevărată. Era, cu adevărat, un mărturisitor al dreptăţii, vrednic în credinţă”.

Pe vremea împăratului Marc Aureliu (161-180), Sfântul Policarp a fost prins, iar dregătorul i-a spus: „Blesteamă pe Hristos şi cruţă-ţi bătrâneţile”. Iar Policarp a răspuns: „De 86 de ani Îl slujesc pe Hristos şi nu mi-a făcut niciodată nici un rău. Cum aş putea blestema pe Binefăcătorul şi Mântuitorul meu?” Pentru aceasta, fiind osândit la moarte, a fost ars de viu. Creştinii au adunat moaştele sale cu evlavie şi le-au aşezat la loc de cinste.

Biserica îi face pomenire în fiecare an la data de 23 februarie.

Un fragment din acestea se află în prezent la Mănăstirea Ambelakiotissa din Grecia.

Troparul, glas 4: Şi părtaş obiceiurilor şi următor scaunelor apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învăţând şi cu credinţa răbdând până la sânge Sfinte mucenice Policarp, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Sfânta Gorgonia

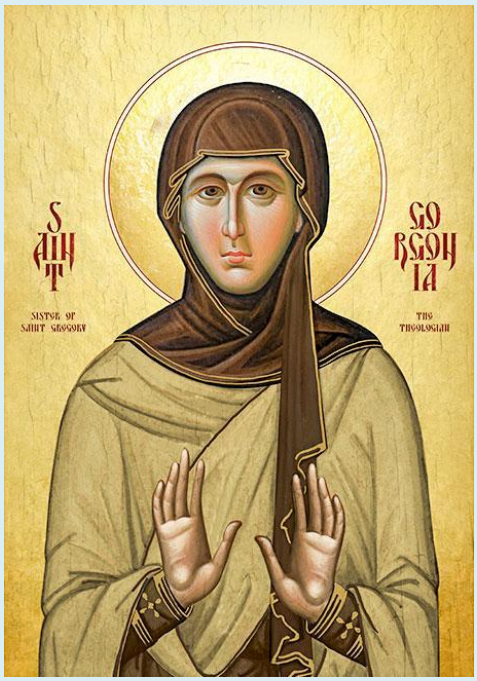

Sfânta Gorgonia a fost sora unuia dintre cei mai mari sfinți ai Bisericii, Sfântul Grigorie Teologul.

Având ca tată un episcop şi ca mamă o femeie desăvârşită, Nona, iar ca frate un tezaur de ştiinţă şi de credinţă ca Sfântul Grigorie de Nazianz (în Turcia centrală de azi), nu i-a fost greu Gorgoniei să ducă o viaţă plină de cuviinţă, evlavie şi lumină. Totuşi, ea era mai presus decât toţi ceilalţi în ceea ce priveşte cântarea înţeleaptă a psalmilor, citirea şi explicarea Sfintelor Scripturi, precum ne spune chiar fratele său, cinstitul Grigorie.

Avea o memorie ageră, un suflet drept şi luminat, iar genunchii ei aveau pielea întărită de mulţimea privegherilor în care se închina până la pământ şi a rugăciunilor purificate de lacrimi.

Deși a fost căsătorită, a născut, crescut și educat cinci copii, Gorgonia s-a bucurat de o curăţie care a înălţat-o până la Mântuitorul lumii şi a logodit-o cu El, încât fratele său, Grigorie, nu ezită să-i exalte nobleţea dobândită de la Duhul în Hristos.

Pentru fratele său mai mare, Gorgonia era „sinteza prin excelenţă a celor mai frumoase calităţi omeneşti”.

În cuvântul pe care i l-a închinat la înmormântarea sfintei, marele ierarh o numește „arcă plină de hărnicie, de pudoare şi de înţelepciune; realizatoarea celor mai înalte

virtualităţi ale făptuirii şi destinului nostru, întrecând prin frumuseţea puţin comună a sufletului său pe majoritatea femeilor”.

Gorgonia s-a căsătorit, asemenea mamei sale Sfânta Nona, cu un păgân, pe care - ca şi aceasta - l-a convertit la învăţătura Domnului nostru Iisus Hristos.

Era o femeie frumoasă şi aparţinea unei familii înstărite, dar nu a devenit roaba luxului, ci chiar dispreţuia toate podoabele exterioare.

La un moment dat, sfânta s-a îmbolnăvit de o boală neobişnuită, încât doctorii nu știau cum să o vindece. Aşteptând venirea nopţii, când nimeni nu o putea împiedica, Gorgonia s-a dus înaintea Sfântului Altar şi a început să strige către Dumnezeu spre ajutor. Apoi şi-a apropiat capul de Sfânta Masă și în urma rugăciunilor făcute s-a vindecat.

Fiică delicată şi ascultătoare, soţie iubitoare, mamă desăvârşită şi creştină dedicată întru totul ajutorării aproapelui, Gorgonia este un model desăvârșit pentru femeia creştină.

Proloage - Pomenirea Sfântului, sfințitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei († 156)

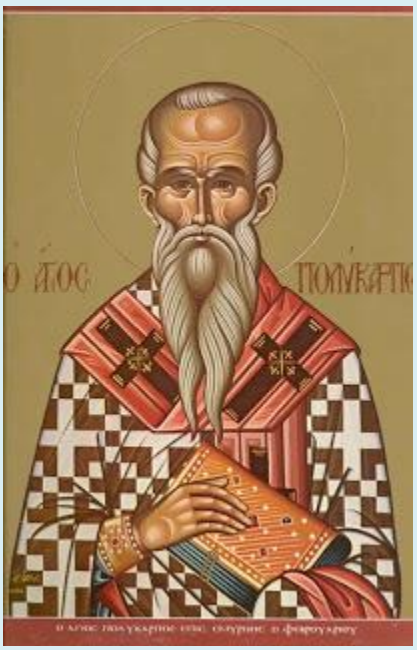

Luna februarie în 23 de zile: pomenirea Sfântului, sfințitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei († 156)

Sfântul Policarp a fost din Efes, în Asia Mică, și s-a născut din părinți bine credincioși, Pangratie și Teudora, pe când ei erau în temniță, pentru credință. Și, osândiți la moarte fiind părinții lui și tăindu-li-se capetele, pruncul a fost luat și crescut de o milostivă creștină, cu numele Calista, care l-a botezat, dându-i numele Policarp, iar la vremea cuvenită l-a învățat dreapta credință și poruncile vieții, după Evanghelia Domnului.

Deci, pe când împlinea vârsta de 20 de ani, tânărul Policarp a aflat că Sfântul evanghelist Ioan propovăduiește cuvântul Domnului prin părțile Asiei și, aprinzându-se de dorința de a-l vedea, a părăsit casa Calistei și a mers după dânsul.

L-a aflat fiind cu ucenicii săi, Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu și Sfântul Vucol. Și a rămas și Sfântul Policarp, împreună cu acești binecuvântați semănători ai Evangheliei lui Hristos, înfruntând osteneli și suferințe în slujba credinței.

Deci, pe vremea lui Traian împăratul (98-117), Sfântul Ioan evanghelistul, care era surghiunit în insula Patmos, a așezat pe Sfântul Vucol episcop în Smirna, dându-i ajutor pe Sfântul Policarp. Asemenea și sfântul, înainte de moartea sa, l-a așezat pe

Sfântul Policarp episcop în locul său, cu legământ să nu înceteze a se osteni pentru cuvântul Domnului.

Și, păstorind vreme îndelungată, Sfântul Policarp i-a adus pe mulți păgâni la sfânta credință. Tot pe timpul împăratului Traian, Sfântul Policarp, acum episcop în Smirna, a scris o epistolă, care se păstrează și astăzi, către Filipeni, lăudându-i pentru frumoasa primire făcută de ei Sfântului episcop Ignatie din Antiohia, legat de lanțuri și sub pază, în drumul lui pe jos, până la Roma, unde a fost mâncat de fiare.

Pe vremea împăratului Antonin cel pios (138-161), către anul 158, Sfântul Policarp a mers la Roma, unde, împreună cu papa Anicet, episcopul Romei, au statornicit data sărbătorii Sfintelor Paști, pentru creștinătate.

În sfârșit, pe vremea împăratului filosof Marc-Aureliu (161-180), Sfântul Policarp a fost prins. Și i-a spus dregătorul: "Blestemă pe Hristos și cruță-ți bătrânețile." Iar Policarp a răspuns: "De 86 de ani Îl slujesc pe Hristos și nu mi-a făcut niciodată nici un rău. Cum aș putea blestema pe binefăcătorul și Mântuitorul meu?" Și, fiind osândit la moarte, a fost ars de viu.

Un ucenic al Sfântului Policarp, Sfântul Irineu (130-211), ajuns episcop al Lugdunului, în Galia, scrie despre dânsul: "Eram în tânără vârstă și l-am cunoscut pe Policarp. Era de mulți ani și foarte bătrân. Învăța pe toți ceea ce, singur, învățase de la apostoli și dădea Bisericii învățătura cea adevărată. Era, cu adevărat, un mărturisitor al dreptății, vrednic de credință."

Întru această zi, cuvânt din Limonar, despre Adelfie, episcopul Arabiei.

Adelfie, episcopul Arabiei, avea o soră, egumenă la o mânăstire de fecioare. Și a mers odată, episcopul la acea mânăstire, spre cercetarea surorii sale. Deci, după ce a intrat el pe porțile mănăstirii a văzut pe o călugăriță muncită de diavolul, ce se tăvălea pe pământ și spumega.

Și, episcopul, chemând pe sora sa, i-a zis ei: "Oare, plăcut îți este ca sora aceasta să fie stăpânită de demon și să se chinuiască atât de rău? Sau, oare, nu știi că răspunderea tuturor surorilor tu o porți, de vreme ce ești egumenă?"

Iar ea a răspuns: "Dar ce voi face eu demonului?"
Iar episcopul i-a zis ei: "Ceea ce faci, purtând, de atâția ani, în mânăstire îngerescul chip. Căci războiul călugărilor cu dracii este. Iar de nu-i vor birui pe ei aici și nici

nu-i vor goni, apoi, în veacul ce va să fie, amar se vor munci." Și, aceasta, zicând, a făcut rugăciune episcopul și a gonit pe demon, izbăvind pe călugăriță.

Întru această zi, cuvânt din Pateric, despre smerenie, plângere și bucurie.

Zis-a un bătrân: "Să știți că alt drum către mântuire nu este, fără numai smerenia, precum scrie Evanghelia despre vameș. Deci, de va fi cineva neatins de păcate mari, să nu cumva să se înalțe cu gândul său, socotindu-se pe sine fără de păcate. Ci, unul ca acela, mai vârtos să se smerească și să se păzească, ca nu cumva să se descopere pe sine mai păcătos decât toți oamenii. Că, dacă cineva, pentru că n-a căzut în nici un mare păcat trupesc și lumesc, se va înălța cu gândul său, socotindu-se pe sine că este cu totul curat și pururea gata și vrednic de împărtășirea cu Sfintele Taine, iar pe altul, pe care îl știe el că a căzut, cândva, în vreun păcat, îl socotește nevrednic, unul ca acela, cu acel gând înalt și fără de smerenie, este nevrednic și necurat și urât lui Dumnezeu și la pieire merge și nu-i va folosi curățenia lui, neavând smerenie. Că mult mai plăcut și mai iubit lui Dumnezeu este păcătosul smerit, decât dreptul mândru".

***

Un frate l-a întrebat pe un bătrân, zicând: "Cum se înțelege aceasta părinte, că Domnul Hristos zice în Evanghelie: "Fericiți sunt cei ce plâng că aceia se vor mângâia", iar apostolul Pavel poruncește la cartea sa: "Bucurați-vă pururea și iarăși zic, bucurați-vă". Deci, cum, și în ce chip, va face omul ca să plângă și să se bucure și cum pot să se împace acestea și să fie amândouă împreună, și plângerea și bucuria"?

Răspuns-a lui bătrânul, zicând: "Plângerea este grija pentru Dumnezeu și pentru poruncile Lui și ea naște pocăința, iar pocăința naște cunoștința, postul, rugăciunea și învățătura. Iar bucuria este liniștea întru Dumnezeu și blândețea. Și dacă cineva arată cuvânt bun și cinstit, dragoste și față veselă către cei ce vin la dânsul și are în inima sa și pocăința, se vădește că, așa pot fi și pot încăpea amândouă împreună, și plângerea și bucuria".

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Efrem Sirul.

Neîncetat se cuvine a ne ruga Domnului, ca să ne arătăm mai presus de bântuirea dracilor. Că ne necăjesc nu numai când suntem în liniște în Casa lui Dumnezeu, mult se ridică asupră-ne și ne sfătuiesc să privim cu obrăznicie și fără sfială fețele fraților, ba și nălucirea faptei celei urâte o zugrăvesc întru noi, turnând în mințile noastre, ca o amestecare a gândurilor, și în acest chip ne opresc de la tainele lui

Hristos. Dar, prin păzirea ochilor și prin luarea aminte, a gândului, cel înfrânat le va birui pe acestea, harul ajutându-l.

Cu câtă pază se cuvine inima și simțurile noastre a le păzi, că războiul nostru este mare și îndrăcirea dușmanului asupra noastră este multă. Dar, nu se cuvine, pentru aceasta, să ne lepădăm de lupta noastră, ci gândurile vrăjmașului se cade a nu le face lucrătoare; și, așa, îl vom face pe el să crape. Că știe Domnul pe cel ce ne necăjește pe noi și câte săgeți arzătoare aruncă în inimile noastre.

Însă, a celor ce bine se luptă este vrednicia, ca, bine luând aminte, să nu se lepede de luptă. Că cel ce are pace cu patimile, de ce ar voi să aibă război cu ele? Căci, numai unde este vrajbă, acolo este și război și, unde este război, acolo este și luptă și, unde este luptă, acolo sunt și cununi. Drept aceea, dacă cineva voiește să se izbăvească din robia cea amară a patimilor, acela să pornească război împotriva vrăjmașului.

Dumnezeului nostru, slavă !

Sfântul Nicolae Velimirovici – Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Policarp, episcopul Smirnei

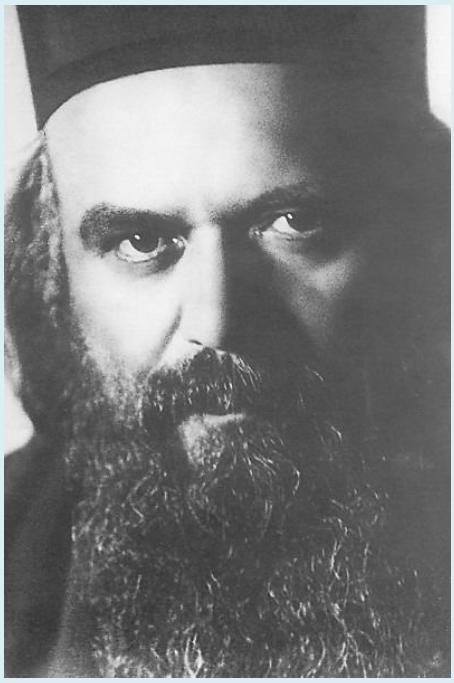

Sfântul Policarp, acest mare bărbat apostolic, s-a născut păgân. Sfântul Ioan evanghelistul şi Teologul 1-a adus la Sfânta Credinţă a lui Hristos şi 1-a botezat.

În copilăria sa, Policarp a rămas orfan şi o femeie nobilă văduvă, Calista, în urma unei vedenii, 1-a luat la sine şi 1-a crescut ca pe fiul ei. Încă din copilărie Policarp era pios şi milostiv. El voia cu râvnă să imite viaţa Sfântului Vucol, care era pe atunci episcopul Smirnei, precum şi vieţile Sfinţilor apostoli Ioan şi Pavel, pe care îi cunoscuse şi cărora le ascultase cuvintele.

Sfântul Vucol 1-a hirotonit presbiter, iar înainte de a muri 1-a desemnat ca pe succesorul său la scaunul episcopal din Smirna. Episcopii cei apostolici, care se strânseseră la înmormântarea Sfântului Vucol, 1-au sfinţit şi pe Policarp intru episcop, încă de la început Sfântul Policarp a primit de la Dumnezeu darul facerii de minuni. El a scos diavolul dintr-un rob al unui prinţ şi cu rugăciunile a oprit un incendiu groaznic care se pornise în cetatea Smirnei.

Văzând acestea, păgânii îl socoteau pe episcopul Policarp ca pe unul dintre zei, căci el a făcut să vină ploaie în vreme de secetă cumplită, el vindeca bolile, avea darul străvederii şi al proorociei, pe lângă multe alte daruri şi harisme duhovniceşti.

El a suferit mucenicia în timpul împărăţiei lui Marcus Aurelius. Cu trei zile înaintea morţii, Sfântul Policarp a prorocit: ***"în trei zile, voi fi aruncat şi ars în foc pentru Numele Domnului şi Dumnezeului meu Iisus Hristos."***

Şi cu adevărat, când în a treia zi a fost apucat de soldaţi şi târât în faţa judecăţii, el a strigat: ***"Să fie aceasta voia Domnului şi Dumnezeului meu!".***

Când judecătorul 1-a sfătuit să se lepede de Hristos şi să recunoască zeii Romei, Policarp a zis: ***"Eu nu pot da ceea ce este mai bun, pe ceea ce este mai rău!".***

Cu deosebire evreii îl urau pe Sfântul Policarp şi voiau cu tot chipul să obţină să fie ars de viu. Când 1-au legat de rug, el s-a rugat lui Dumnezeu multă vreme. El era foarte bătrân, cu pletele albe ca argintul şi faţa strălucitoare ca a unui înger. Cei de faţă au văzut cum limbile de foc îl înconjoară fără să îl atingă, înspăimântaţi de aceasta, judecătorii cei păgâni au poruncit gâdelui să-1 străpungă cu săgeţi, prin limbile cele de foc. Când a fost împuns, atât de mult sânge a curs din rănile lui, încât a stins cu desăvârşire văpaia focului, iar trupul lui a rămas întreg şi nears.

La rugăminţile nelegiuite ale evreilor, judecătorul a poruncit ca trupul cel mort să fie ars după obiceiul păgânilor greci.Astfel cei plini de toată răutatea au ars trupul mort al aceluia pe care nu au putut să-1 ardă pe când era viu.

Sfântul sfinţit episcop Policarp a luat mucenicia în Sfânta şi marea zi Sâmbăta a anului 167 după Hristos.

Cântare de laudă la Sfântul Policarp

Pe cei sfinţi ai lui Dumnezeu îi păzeşte,
Ca să nu piară înainte de timpul hărăzit lor,
Ca să nu piară înainte ca ei
Chemarea pe acest pământ
Să-şi împlinească.

Sfântul Policarp, bătrânul şi Sfântul
Lui Dumnezeu,
Cu diaconul său a călătorit
Iar noaptea au înnoptat la un han
Ce l-au găsit pe cale.

Acolo bătrânul se roagă
În timp ce diaconul său doarme.
Şi iată că un înger al Domnului
înaintea bătrânului
Se înfăţişează.

El îi porunceşte ca grabnic să se ridice
Şi hanul cu grăbire să-l părăsească,

Căci curând hanul va fi distrus.

Bătrânul pe diacon îl trezeşte,
Dar diaconul, obosit, mai departe doarme.
îngerul se înfăţişează din nou,
Aceeaşi poruncă strigând;
Din nou bătrânul pe diacon îl trezeşte,
Dar îngreunat de somn,
Acesta - acum se ridică, acum cade iar.

Îngerul şi a treia oară vine
Şi a treia oară primejdia strigând.

Aceasta înşelare nu este,
Vede bătrânul, ci cu adevărat
Vestire de la Dumnezeu.

Sfântul sare şi pe diacon îl apucă,
Din han ieşind cu grăbire mare.

Şi cum au ieşit, hanul din temelii s-a distrus,
Iar toţi cei aflaţi înăuntru au pierit,
Din pricini de multe fărădelegi ascunse.

Tânărul diacon de spaimă s-a cuprins
Pe când bătrânul a stat
În rugăciune tăcută.

Celui Preaînalt ei mulţumită au adus
Şi calea şi-au dus mai departe,
Sub a stelelor lumină.

Cugetare

Sfântul Policarp astfel le scrie Filipenilor despre preotul Valentin care căzuse în păcatul iubirii de arginţi şi care ascundea pentru sine banii cuveniţi Bisericii:

„întristat este sufletul meu foarte din pricina lui Valentin care fiind odată presbiter împreună cu noi, şi-a uitat rangul [preoţesc] cel dăruit lui de Domnul. De aceea vă rog, feriţi-vă de necurata zgârcenie şi rămâneţi curaţi şi drepţi.

Feriţi-vă de orice rău. Căci cel care nu se poate stăpâni pe sine, cum va putea învăţa pe alţii să se stăpânească? Cel care cade în patima iubirii de arginţi îşi întinează sufletul cu fărădelegea închinării la idoli şi se numără cu păgânii.

Cine este cel care nu vede judecata lui Dumnezeu? Aşa cum Sfântul apostol Pavel ne învaţă: Au nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? (I Cor. 6: 2). Cu alte cuvinte, noi aşa ceva nu am mai văzut niciodată printre voi, fllipenii, nici am mai auzit căci printre voi a dus binecuvântatul şi marele Pavel o viaţă de nevoinţe şi despre voi grăieşte el cu laudă la începutul epistolei celei de el scrise către voi, către voi, care îl cunoşteaţi pe Dumnezeu pe când încă noi, Policarp, încă nu-L cunoşteam, nici noi şi nici locuitorii Smirnei.

Fraţilor, de aceea sunt întristat foarte din pricina lui Valentin şi a soţiei lui. Mă rog lui Dumnezeu să le dăruiască pocăinţă. Dar voi, să nu-l socotiţi ca pe un vrăjmaş, ci povăţuiţi-l ca pe un frate (2 Tes. 3: 15), învăţându-l să se îndrepte, ca pe un fiu risipitor ce se află în suferinţă, aşa încât întreg trupul Bisericii să fie sănătos.

Exemplul mucenicului

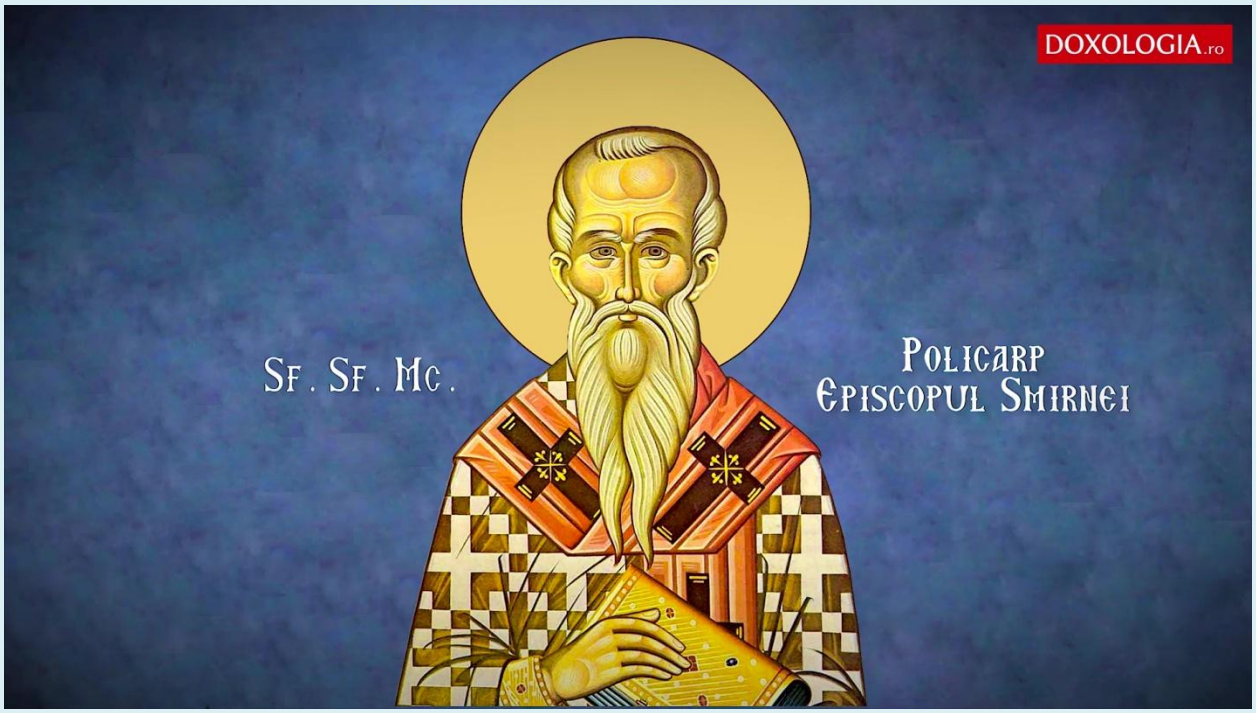

Când Sfântul Policarp a fost strâns cu uşa la judecată ca să se lepede de Hristos pentru a fi lăsat în viaţă. Sfântul bătrân a răspuns: „Iată, sunt 86 de ani de când slujesc lui Hristos, şi El nu mi-a făcut niciodată altceva decât bine. Cum aş putea să mă lepăd acum de Domnul şi Mântuitorul meu?”

Întocmai şi tot poporul nostru, de la care dumneavoastră cereţi să se lepede de Hristos, poate să vă răspundă: „Eu slujesc lui Hristos de 1000 de ani. Şi El mă slujeşte de tot atâta vreme, şi încă de mai multă. Şi, cu adevărat, mai mult mă slujeşte El pe mine decât eu pe El. Şi nu mi-a făcut nimic decât bine. Deci, cum aş putea astăzi - tocmai astăzi, în aceste vremuri nenorocite - să mă lepăd de Domnul şi Mântuitorul meu?”

(Episcop Nicolae Velimirovici, Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi, vol. 2, Editura Sophia, Bucureşti, 2003, p. 217)

Epistola Sfântului Ignatie al Antiohiei către Policarp

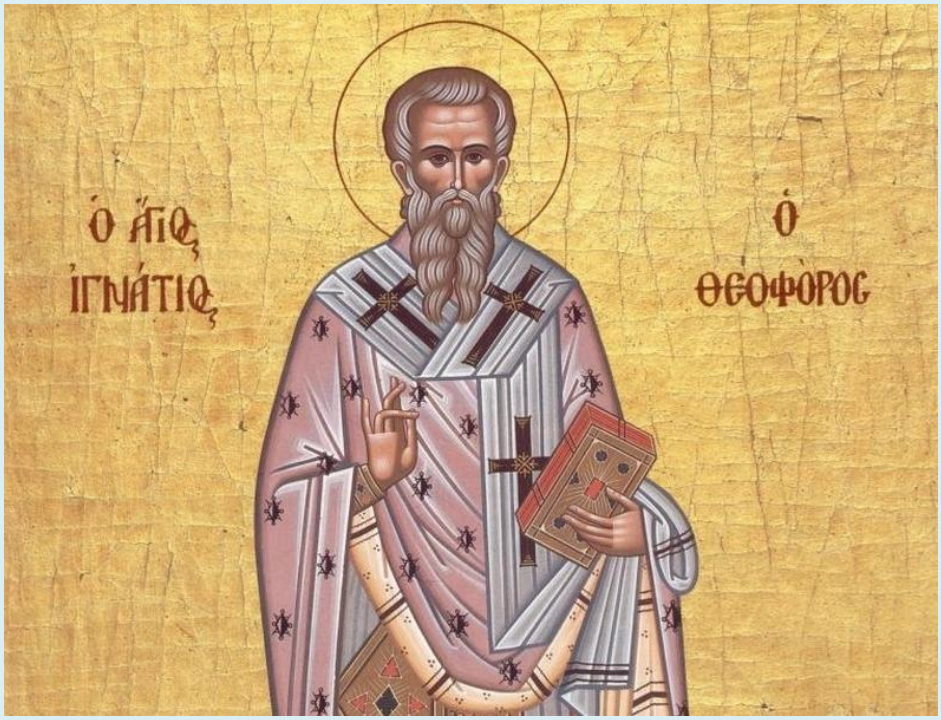

Sfântul mucenic Ignatie, purtătorul de Dumnezeu

Ignatie, numit şi Teoforul lui Policarp, episcopul Bisericii smirnenilor dar mai bine spus, celui care îl are ca episcop pe Dumnezeu Tatăl şi pe Domnul Iisus Hristos, multă bucurie.

Capitolul I

1. Lăudând gândul tău cel în Dumnezeu întemeiat ca pe o piatră neclintită, proslăvesc pe Dumnezeu că am fost învrednicit de chipul tău cel neprihănit, de care să mă bucur în Dumnezeu.

2. Te rog, în numele harului cu care eşti învestit să-ţi urmezi calea şi să îndemni pe toţi să se mântuie. Apără-ţi locul pe care-l ocupi, cu toată grija trupească şi duhovnicească. Poartă grijă de unire, decât care nimic nu-i mai bun. Poartă-i pe toţi, precum şi Domnul te poartă pe tine. Rabdă-i pe toţi în dragoste, precum şi faci.

3. Îndeletniceşte-te cu rugăciuni neîncetate. Cere pricepere mai multă decât ai. Priveghează, având duh neadormit. Vorbeşte cu fiecare după asemănarea lui

Dumnezeu. «Poartă bolile» tuturora ca un atlet desăvârşit. Unde-i mai mare osteneala, acolo-i mult câştig.

Capitolul II

1.Dacă iubeşti numai pe ucenicii cei buni, n-ai nici un merit mai mult supune-ţi-i cu blândeţe pe cei mai molipsiţi. Nu orice rană se vindecă cu acelaşi plasture. Potoleşte neînţelegerile cu prişniţe.

2. «Fii înţelept în toate ca şarpele şi neprihănit întotdeauna ca porumbeii» . De aceea eşti şi trupesc şi duhovnicesc, ca să mângâi pe cele ce ţi se arată în faţa ta, cât priveşte pe cele nevăzute, cere să-ţi fie descoperite, ca să nu-ţi lipsească nimic şi să ai cu prisosinţă orice harismă.

3. Timpul îţi cere să dobândeşti pe Dumnezeu, după cum căpitanii corăbiilor cer vânturi bune, iar naufragiaţii cer porturi. Fii treaz, ca un atlet al lui Dumnezeu. Premiul? Nestricăciune şi viaţă veşnică de care şi tu eşti convins. Pentru toate sufletul meu ţi-1 dau şi lanţurile mele, pe care le-ai iubit.

Capitolul III

1. Să nu te sperie cei care par vrednici de credinţă, dar învaţă învăţături străine. Stai tare ca o nicovală în care se loveşte. Acela-i mare atlet care învinge, deşi-i lovit. Trebuie, mai cu seamă noi să răbdăm toate pentru Dumnezeu, ca şi El să ne rabde pe noi.

2. Fii mai zelos decât eşti! Citeşte vremile! Aşteaptă pe Cel mai presus de timp, pe Cel fără de ani, pe Cel nevăzut, pe Cel văzut pentru noi, pe Cel nepipăit, pe Cel nepătimitor, pe Cel pătimitor pentru noi, pe Cel Care pentru noi a răbdat în tot chipul.

Capitolul IV

1.Să nu fie neglijate văduvele! După Domnul, fii tu îngrijitorul lor! Nimic să nu se facă fără aprobarea ta şi nici tu fără Dumnezeu să nu faci ceva. Aşa ceva să nu faci! Fii hotărât!

2. Adunările de slujbă să fie mai dese. Cheamă-i pe toţi după nume.

3. Nu dispreţui pe sclavi şi pe sclave, dar nici ei să nu se îngâmfe, ci să robească mai mult spre slava lui Dumnezeu, ca să dobândească de la Dumnezeu o mai bună libertate. Să nu dorească să fie liberaţi cu cheltuielile obştii credincioşilor ca să nu fie găsiţi robi poftei.

Capitolul V

1.Fugi de meseriile rele - dar mai bine spus, vorbeşte despre ele. Grăieşte surorilor mele să iubească pe Domnul şi să se mulţumească, trupeşte şi duhovniceşte, cu soţii lor. La fel şi fraţilor mei porunceşte-le, în numele lui Iisus Hristos, «să-şi iubească soţiile, cum iubeşte Domnul Biserica».

2. Dacă cineva poate să rămână în curăţie în cinstea trupului Domnului, să rămână fără a se lăuda. Dacă se va lăuda s-a pierdut, iar dacă ştie cineva aceasta în afară de episcop, s-a stricat. Trebuie ca cei care se însoară şi cele care se mărită să facă unirea lor cu aprobarea episcopului, ca să fie căsătoria lor după Domnul şi nu după poftă. Toate să se facă spre cinstea lui Dumnezeu.

Capitolul VI

1.Ascultaţi pe episcop ca şi Dumnezeu să vă asculte pe voi. Sufletul meu îmi pun pentru cei care se supun episcopului, preoţilor, diaconilor. Şi facă Dumnezeu ca, împreună cu ei, să am şi eu parte de Dumnezeu. Osteniţi-vă unii împreună cu alţii, luptaţi împreună, alergaţi împreună, suferiţi împreună, dormiţi şi deşteptaţi-vă ca economi, ca stăpâni şi slujitori ai lui Dumnezeu.

2. Căutaţi să plăceţi Celui în a Cărui oaste sunteţi de la Care şi plata o primiţi. Să nu fie găsit careva dezertor. Botezul vostru să vă rămână arme, credinţa coif, dragostea suliţă, iar răbdarea armură, faptele bune să fie depozitele voastre, ca să vă primiţi, după vrednicie, plata voastră. Fiţi îndelung răbdători, cu bunătate unii cu alţii, precum este şi Dumnezeu cu voi. Facă Dumnezeu să mă bucur pururea de voi!

Capitolul VII

1.Pentru că, după cum mi s-a vestit, Biserica din Antiohia Siriei a dobândit pace prin rugăciunile voastre, de aceea şi eu am ajuns mai vesel, că Dumnezeu mi-a luat de pe suflet grijă, mai ales dacă prin suferinţele mele voi dobândi pe Dumnezeu spre a fi găsit, la înviere, ucenic al vostru.

2. Se cuvine, de Dumnezeu fericite Policarpe, să ţii o adunare vrednică de Dumnezeu şi să alegi pe cineva, pe care-l aveţi foarte drag şi harnic, care va putea să fie numit curier al lui Dumnezeu, acesta să fie învrednicit să se ducă în Siria ca să prea mărească, spre slava lui Dumnezeu, dragostea voastră cea neobosită.

3. Creştinul n-are stăpânire asupra lui însuşi, dar are timp liber pentru Dumnezeu. Aceasta este o lucrare a lui Dumnezeu şi a voastră, când o împliniţi. Cred în harul lui Dumnezeu că voi sunteţi gata spre o facere de bine plăcută lui Dumnezeu. Ştiindu-vă tăria voastră pentru adevăr, v-am sfătuit în puţine cuvinte.

Capitolul VIII

1.Pentru că n-am putut să scriu tuturor Bisericilor, trebuind să plec pe neaşteptate cu corabia de la Troada la Neapole , precum porunceşte voinţa lui Dumnezeu, vei scrie tu Bisericilor, care sunt mai înainte, ca unul ce ştii gândul lui Dumnezeu, ca şi ele să facă acelaşi lucru: cele care pot să trimită delegaţi cu piciorul, iar altele epistole prin cei trimişi de tine, ca să fiţi slăviţi prin o faptă veşnică, precum şi vrednic eşti.

2.Vă îmbrăţişez pe toţi pe nume şi pe soţia lui Epitropu împreună cu toată casa ei şi cu copiii. Îmbrăţişez pe iubitul meu Atalu. Îmbrăţişez pe cel ce va fi învrednicit să se ducă în Siria. Să fie harul lui Dumnezeu totdeauna cu el şi cu cel ce l-a trimis, cu Policarp.

3. Vă doresc sănătate de-a pururi în Dumnezeul nostru Iisus Hristos, în Care facă Dumnezeu să rămâneţi în unirea şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Îmbrăţişez pe Alea, numele cel dorit de mine. Fiţi sănătoşi în Domnul.

(Extras din Scrierile Părinţilor Apostolici (PSB) - vol 1 - Traducere, note şi indice de Pr. Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti - 1979 - Volumul a fost reeditat de EIBMBOR în anul 1995.)

Sfântul Policarp al Smirnei - Epistola către Filipeni - Introducere

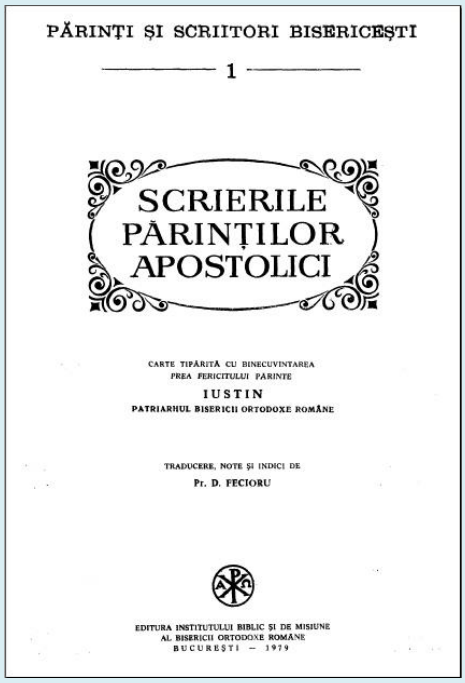
PĂRINȚI ȘI SCRIITORI BISERICEȘTI

1

SCRIERILE PĂRINȚILOR APOSTOLICI

CARTE TIPĂRITĂ CU BINECUVINTAREA
PREA FERICITULUI PĂRINTE
IUSTIN
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

TRADUCERE, NOTE ȘI INDICI DE
Pr. D. FECIORU

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
BUCUREȘTI — 1979

Despre viaţa şi activitatea Sfântului Policarp, episcopul Smirnei, avem următoarele izvoare vrednice de crezare:
1) Epistola Sfântului Ignatie al Antiohiei către Policarp;
2) Epistola Sfântului Policarp către Filipeni;
3) Mucenicia Sfântului Policarp;
4) Sfântul Irineu al Lugdunului (Adv. Haer., III, 3, 4);
5) Tertulian (De Praesc. Haer., XXXII, 2), Eusebiu (I.B., III 36 ; IV, 14 ; V, 20, 23—25), Ieronim (De vir. ill., 17).

Izvoarele nu ne spun data naşterii Sfântului Policarp. După propria sa mărturisire, în anul muceniciei sale slujise lui Hristos timp de 86 de ani. Dacă se acceptă ca an al muceniciei sale, anul 156, când după mărturia Muceniciei Sfântului Policarp, proconsul al Asiei era Statius Quadratus, atunci s-a născut în anul 70 ; dacă se acceptă anul 168, dat de Eusebiu şi acceptat de unii patrologi, atunci s-a născut în anul 82; iar dacă acceptăm data propusă de H. Gregoire şi P. Orgels, anul 177, atunci avem anul 91 ca an al naşterii sale.

Ştim, însă că în drumul său spre Roma, în anul 107 Sfântul Ignatie Teoforul s-a oprit la Smirna şi a fost primit de Sfântul Policarp, care era episcop în acel oraş şi după cât se vede din epistola pe care i-o adresează Sfântul Ignatie, nu de puţină vreme.

După ultima dată a morţii sale, 177, Sfântul Policarp ar fi avut atunci în 107, 16 ani; după penultima, 168, ar fi avut 25 de ani, iar după prima, 156, ar fi fost de 37 de ani. Din comparaţia acestor date hotărârea e uşor de luat: este inacceptabil ca episcopul Smirnei să fi fost de 16 ani sau chiar de 24 de ani când l-a primit pe Sfântul Ignatie, ci în jurul a 37 de ani şi unui om la această vârstă i se pot încredinţa sarcinile pe care i le dă Sfântul Ignatie în epistola, pe care i-o scrie din Troada.

Sfântul Policarp s-a născut deci în preajma anului 70, probabil din părinţi creştini; a fost botezat de mic, pentru că numai aşa se pot explica cuvintele sale spuse proconsulului Statius Quadratus că slujeşte lui Hristos de 86 de ani şi mai ales relatările Sfântului Irineu, care îl cunoscuse pesonal pe Policarp şi despre care spune că însuşi vorbea de legăturile sale cu Sfântul Evanghelist Ioan şi cu ceilalţi ucenici, care văzuseră pe Domnul.

Tot Sfântul Irineu spune că ă fost pus de Apostoli episcop al Bisericii Smirnei, iar Tertulian, referindu-se la o tradiţie a Bisericii din Smirna, precizează că Sfântul Ioan Evanghelistul l-a sfinţit episcop.

Ca episcop a luptat împotriva ereticilor şi a adus în sânul Bisericii pe mulţi marcioniţi şi valentinieni.

În anul 155 Sfântul Policarp s-a dus la Roma ca să se sfătuiască cu papa Anicet (154-166) cu privire la sărbătorirea Paştilor, sărbătorită la date diferite în cele două biserici: Bisericile din Asia Mică sărbătoreau Paştile la 14 Nisan, ori în ce zi ar fi căzut, iat Biserica din Roma îl sărbătorea totdeauna duminica. Deşi n-au ajuns la o-înţelegere, pentru că fiecare invoca tradiţii vechi, totuşi cei doi conducători bisericeşti s-au despărţit în pace, au săvlrşit împreună Sfânta Liturghie. Papa Anicet i-a dat protia bătrânului episcop al Smirnei.

În Roma, istoriseşte Irineu, Sfântul Policarp s-a întâlnit cu ereticul Marcion acesta l-a întrebat dacă îl cunoaşte - Policarp i-a răspuns: ***«Negreşit cunosc pe primul-născut al Satanei».***

Nu mult după întoarcerea sa de la Roma în anul următor, la 23 februarie 156, Sfântul Policarp a primit cunună de mucenic.

Mucenicia sa ni s-a păstrat într-un document contemporan - cel mai vechi act martiric - o scrisoare a Bisericii din Smirna către Biserica Filomelium din Frigia. Când a izbucnit persecuţia în Smirna, la rugămintea credincioşilor, Sfântul

Policarp s-a retras, împreună cu câteva persoane într-o căsuţă de la ţară, nu departe de oraş. Cu trei zile înainte de arestare, pe când se ruga a avut o vedenie: a văzut perna pe care dormea, arsă de foc şi le-a spus celor din casă: ***«Am să fiu ars de viu».***
Denunţat de o slugă, a fost arestat şi dus în oraş. În stadion proconsulul Statius Quadratus i-a cerut să sacrifice şi să blesteme pe Hristos.

Policarp i-a răspuns: ***«De optzeci şi şase de ani îi slujesc şi nu mi-a făcut nici un rău. Cum aş putea huli pe împăratul meu, Care m-a mântuit!».***

În faţa acestui răspuns proconsulul a poruncit să fie dat fiarelor. Cum lupta cu fiarele se terminase, la strigătul celor din stadion: «Policarp să fie ars de viu», a fost dat flăcărilor şi pentru că focul părea că nu vrea să se atingă de el, a fost străpuns cu sabia, după care i-a fost ars trupul. Creştinii i-au strâns oasele «mai de valoare decât pietrele preţioase şi le-au pus acolo unde şi trebuia».

Sfântul Policarp s-a bucurat de mare autoritate ca învăţător şi profet. Mucenicia sa, scrisă înainte de împlinirea unui an de la moartea sa, relatează că «prin învăţăturile sale a fost un apostol şi un profet, orice cuvânt ieşit din gura lui se împlinea» (XVI); iar în stadion, «mulţimea întreagă, alcătuită din păgâni şi din iudeii stabiliţi în Smirna, nu şi-a putut stăpâni furia şi a scos strigăte puternice: «Iată-1 pe învăţătorul Asiei, părintele creştinilor, distrugătorul zeilor noştri, acela care i-a făcut pe mulţi să nu mai sacrifice zeilor şi să se închine lor!» (XII).

După mărturia Sfântului Irineu, Sfântul Policarp scrisese mai multe epistole «către Bisericile vecine pentru a le întări şi către unii fraţi pentru a-i preveni şi a-i îndemna». Din acestea ne-a rămas numai Epistola către Filipeni, pe care Irineu o cunoştea : «o scrisoare foarte puternică, spune Irineu, din care cei care vor şi au grijă de mântuirea lor pot cunoaşte credinţa şi predica adevărul». Mai târziu, Eusebiu citează din această scrisoare mai multe pasaje.

Epistola Sfântului Policarp ni s-a transmis de nouă manuscrise, aceleaşi care ne-au păstrat şi Epistola zisă a lui Barnaba, toate aceste manuscrise au ceva comun: au o lacună la sfârşitul capitolului IX, 2, unde textul se opreşte brusc la cuvintele *xat* pentru a se înlănţui imediat cu cuvintele *tov Aaov iov xaivov* din capitolul V, 7 al Epistolei zisă a lui Barnaba.

Din acest fapt trebuie să conchidem că toate aceste manuscrise, fără excepţie, derivă din unul şi acelaşi manuscris şi că acest manuscris, strămoşul comun al celor nouă manuscrise pe care le avem acum, fusese el însuşi copiat de pe un

manuscris, căruia îi lipseau mai multe foi, care cuprindeau sfârşitul epistolei lui Policarp şi începutul epistolei zisă a lui Barnaba. La editarea epistolei, lacuna din epistola lui Policarp a fost completată cu textul unei vechi versiuni latine şi cu textul transmis de Eusebiu: capitolul IX în întregime şi capitolul XIII, afară de frază de la sfârşit: «Daţi-ne de ştire ... care sunt cu el».

Epistola Sfântului Policarp, în textul care ni s-a transmis, mai pune o altă problemă. În această epistolă se vorbeşte în două rânduri de Sfântul Ignatie al Antiohiei. În capitolul IX vorbeşte de Sfântul Ignatie ca de unul care a trecut la cele veşnice: «Vă rog, dar, pe toţi să vă supuneţi cuvântului dreptăţii şi să stăruiţi în răbdarea, pe care aţi văzut-o cu ochii nu numai la fericiţii Ignatie, Zosima şi Rufu, ci şi la alţii dintre voi şi la însuşi Pavel şi la ceilalţi Apostoli, fiind încredinţaţi că toţi aceştia n-au alergat în zadar, ci în credinţă şi în dreptate şi că sunt la locul cuvenit lor, lângă Domnul, împreună cu Care au şi pătimit».

În capitolul XIII, Sfântul Policarp le cere filipenilor să-i trimită ştire «dacă veţi afla ceva de Ignatie şi de cei care sunt cu el». Această nepotrivire, care pune în pericol integritatea şi autenticitatea epistolei lui Policarp, a fost rezolvată foarte ingenios de P. N. Harrison cu o tăietură de foarfece : a detaşat din întreaga epistolă capitolul XIII şi a făcut din el un bilet, care a însoţit epistolele Sfântului Ignatie, cerute lui Policarp de filipeni printr-o scrisoare.

Am avea deci două scrisori:
a) biletul care însoţea epistolele Sfântului Ignatie, scris înainte de a fi venit la Smirna ştirea despre mucenicia episcopului Antiohiei;
b) epistola, fără capitolul XIII, scrisă după Harrison, către sfârşitul domniei lui Adrian, pe la 135—137. Camelot, însă, situează întreaga epistolă la o dată destul de aproape de prima epistolă. Problema datei rămâne încă deschisă, deşi primul capitol al epistolei pledează pentru propunerea Iui Camelot.

În epistola aceasta, Sfântul Policarp îi felicită mai întâi pe filipeni pentru dragostea arătată mucenicilor şi pentru credinţa înrădăcinată în ei din timpuri vechi, iar apoi îi sfătuieşte să fie tari în credinţă, să fie milostivi, să ierte pe cei ce le greşesc, să se depărteze de mânie, să fugă de lăcomie şi de iubirea de argint, să fie pilde frumoase pentru păgâni; le vorbeşte de îndatoririle pe care le au văduvele, mamele, fecioarele şi tinerii îi îndeamnă să se roage pentru împăraţi, pentru dregători, pentru conducători, stabilind prin aceste îndemnuri principiul raporturilor dintre Biserică şi Stat.

La sfârşitul epistolei vorbeşte cu durere de preotul Valens din Filipi, care din pricina lăcomiei şi a iubirii de argint s-a arătat nevrednic de preoţie. «Sunt foarte trist, fraţilor, spune episcopul Smirnei, pentru Valens şi soţia lui, cărora să le dea Dumnezeu pocăinţă adevărată. Fiţi, dar şi voi cu măsură în această privinţă, nu-i socotiţi ca duşmani pe unii ca aceştia, ci chemaţi-i ca pe nişte mădulare bolnave şi rătăcite, ca să mântuiţi trupul vostru al tuturora. Făcând aşa vă zidiţi pe voi înşivă» (XI, 4).

Bine caracterizează marele Fotie această epistolă: plină de sfaturi bune, de claritate şi de simplitate !

(Extras din Scrierile Părinţilor Apostolici (PSB) – vol 1 - Traducere, note şi indice de Pr. Dumitru Fecioru, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti - 1979 - Volumul a fost reeditat de EIBMBOR în anul 1995.)

Martiriul Sfântului Policarp, episcopul Smirnei

Biserica lui Dumnezeu, care se află în Smirna, către Biserica lui Dumnezeu care se află în Filomelium şi tuturor comunităţilor din tot locul ale Bisericii universale: mila, pacea şi dragostea lui Dumnezeu şi a Domnului nostru Iisus Hristos să se înmulţească.

1. V-am scris, fraţilor, cele privitoare la martiri şi despre fericitul Policarp, care a făcut să înceteze persecuţia, pecetluind-o, ca să spunem astfel, prin mucenicia sa, căci toate cele petrecute s-au făcut ca Domnul să ne arate din cer ce înseamnă mucenicia cea după Evanghelie.

2.Căci asemenea Domnului, el a aşteptat să fie dat (morţii), pentru ca şi noi să devenim imitatorii lui, nu căutând numai cele ale noastre, ci şi cele ale aproapelui. Căci dragostea adevărată şi statornică urmăreşte ca cineva să se mântuiască nu numai pe sine, ci pe toţi fraţii.

II.

1. Fericite şi vrednice de laudă sunt toate muceniciile care s-au făcut după voia lui Dumnezeu, căci devenind noi mai evlavioşi, trebuie să atribuim lui Dumnezeu puterea Sa peste toate.

2. Într-adevăr, cine nu va admira curajul, răbdarea şi iubirea lui de Dumnezeu? Sfâşiaţi prin biciuiri, de li se vedea alcătuirea trupului lor până la vinele şi arterele dinlăuntru, ei au răbdat atât de mult, încât şi pe cei ce stăteau în jurul lor i-au făcut să plângă şi să se vaiete iar ei au arătat atâta tărie sufletească, încât nici unul din ei n-a gemut şi n-a suspinat, cei chinuiţi dovedindu-ne tuturor că în ceasul muceniciei, prea vitejii martiri ai lui Hristos sunt ca şi dezbrăcaţi de trup sau mai bine că Domnul Însuşi este de faţă şi vorbeşte cu ei.

2.Şi luând aminte la harul lui Hristos, au dispreţuit chinurile lumii, câştigând printr-o singură oră (de suferinţe) viaţa de veci. Iar focul sălbaticilor lor chinuitori era pentru ei răcoritor, având înaintea ochilor să scape de focul cel veşnic, care nu se stinge niciodată şi priveau cu ochii inimii bunătăţile păstrate celor ce îndelung rabdă, despre care urechea n-a auzit, ochiul nu le-a văzut şi nici la inima omului nu s-au suit. Lor, însă le-au fost arătate de Domnul, deoarece nu mai erau oameni, ci îngeri.

3.De asemenea şi cei aruncaţi fiarelor sălbatice au îndurat chinuri îngrozitoare, iar alţii au fost pironiţi prin cuie şi pedepsiţi şi cu alte felurite chinuri, pentru că vrăjmaşul, de-i era cu putinţă, să-i facă să tăgăduiască pe Hristos, printr-o îndelungată chinuire.

III.

Multe, într-adevăr, a uneltit diavolul împotriva mucenicilor dar prin harul lui Dumnezeu, n-a reuşit nimic contra nici unuia. Căci prea viteazul Germanicus a învins teama lor prin răbdarea lui, ca unul care s-a luptat cu cel mai mare curaj cu fiarele. Voind, deci proconsulul să-l convingă să se lepede de Hristos, zicîndu-i că-i pare rău de tinereţea lui, el a întărâtat singur fiara împotriva sa, lovind-o voind a scăpa mai repede de nedreapta şi nelegiuita viaţă (ce-i oferea).

Pentru aceasta, toată mulţimea, uimită de marele curaj al iubitorului şi temătorului de Dumnezeu neam al creştinilor, a strigat: «Piară nelegiuiţii! Să fie căutat Policarp !»

IV.

Totuşi unul, cu numele de Quintus, frigian, venit de curând din Frigia, văzând fiarele, s-a înfricoşat. Iar acesta s-a prezentat de la sine şi a îndemnat şi pe alţii să vină de bună voie (în faţa proconsulului). Proconsulul, rugându-l şi făgăduindu-i multe, l-a convins să jure pe zei şi să le jertfească. De aceea, fraţilor, să nu lăudăm pe cei ce se predau ei înşişi, pentru că nu aşa ne învaţă Evanghelia.

V.

1.Dar prea minunatul Policarp, auzind el mai întîi (mulţimea), nu s-a tulburat, ci voia să rămână în cetate, cei mai mulţi însă l-au înduplecat să plece. Şi s-a adăpostit într-o casă de ţară, nu departe de cetate şi petrecea cu câţiva, noaptea şi ziua, nefăcând nimic altceva, decât rugându-se pentru toţi şi pentru toate Bisericile din lume, precum era obiceiul său.

2. Şi rugându-se, cu trei zile mai înainte de a fi prins, a avut o vedenie, căci a văzut perna lui cuprinsă de flăcări şi întorcându-se, a spus către cei ce se aflau împreună cu el: ***«Trebuie să fiu ars de viu».***

VI.

Iar cei ce-l căutau, stăruind (să-l găsească), el s-a mutat într-o altă casă şi îndată s-au înfăţişat urmăritorii. Dar, negăsindu-l, au arestat doi tineri sclavi, dintre care unul, fiind chinuit, a arătat locul unde se afla. Era şi cu neputinţă să rămână el ascuns, deoarece chiar casnicii lui erau trădătorii. Iar şeful miliţiei (irinarhul = făcătorul de pace) care îndeplinea această funcţie, numit Irod, s-a grăbit să-l ducă în stadion, pentru ca el, Policarp, să-şi primească moştenirea sa, devenind părtaş cu Hristos, iar trădătorii lui să-şi ia pedeapsa lui Iuda.

VII.

1. Având, deci cu ei un sclav, într-o vineri pe la ceasul prânzului urmăritorii şi călăreţii cu armele lor obişnuite, mergind ca la un tâlhar i sosind seara târziu, îl aflară stând într-o căsuţă, la etaj. Iar el ar fi putut fugi de acolo într-un alt loc, dar n-a voit, zicînd: ***«Facă-se voia lui Dumnezeu».***

2.Auzind, deci că aceştia au sosit coborând s-a întreţinut cu ei, încât cei ce priveau vârsta şi înfăţişarea lui liniştită se mirau de ce a trebuit o aşa de mare grabă pentru a prinde un bătrân atît de venerabil. Apoi el a poruncit îndată să le dea să mănînce şi să bea, în acel ceas, cât vor vrea rugându-i doar să-l lase să se roage netulburat o oră.

3. Iar aceştia, îngăduindu-i, s-a rugat în picioare, plin de harul lui Dumnezeu, că aproape două ore n-a putut să se oprească, încât a umplut de mirare pe ascultători dintre care multora le părea rău că au pornit împotriva unui bătrân aşa de evlavios.

VIII.

1. Iar după ce şi-a terminat rugăciunea, pomenind pe toţi care s-au întâlnit vreodată cu el, mici şi mari, străluciţi şi smeriţi şi întreaga Biserică universală din lume, sosind ora plecării, l-au suit pe un asin şi l-au adus în cetate, fiind Sâmbăta cea mare.

2. Şi l-a întâmpinat conducătorul miliţiei (irinarhul) Irod şi tatăl lui, Nichita, care urcându-l într-o căruţă, s-au aşezat şi ei lângă el încercând să-l convingă (să se lepede de Hristos), zicându-i: «Ce rău este să zici «Domnul Împărat», să jertfeşti zeilor şi să faci şi cele asemenea acestora, ca să-ţi scapi viaţa?» Iar el, la început, nu le-a răspuns dar ei, stăruind, el le-a zis: ***«Nu voi face ceea ce mă sfătuiţi».***

3. Aceştia, nereuşind să-l convingă, i-au spus cuvinte ameninţătoare şi-l împinseră cu sila încât căzând din căruţă, şi-a scrântit piciorul. Dar el, neîntorcându-se ca şi cum n-ar fi suferit nimic, mergea cu voioşie, fiind adus în stadion. Era aşa de mare zgomot în stadion, încât nimeni nu putea fi auzit.

IX.

1. Iar în timp ce Policarp intra în stadion, un glas din cer i-a zis: ***«Fii tare şi îndrăzneşte, Policarp!»*** Pe cel ce vorbea nimeni nu l-a văzut, dar cei de faţă dintre ai noştri (creştinii) au auzit glasul. Când a fost adus el, s-a făcut mare zgomot, auzind ei că Policarp a fost prins.

2.Fiind deci adus, l-a întrebat proconsulul dacă el este Policarp. Iar el, mărturisind, proconsulul căuta să-l convingă să se lepede (de Hristos), zicând: «Fie-ţi milă de vârsta ta!» şi altele asemenea acestora, cum este obiceiul să li se spună (creştinilor),că: «Jură pe soarta împăratului», «Căieşte-te», zi: «Piară nelegiuiţii!». Iar Policarp, cu faţa serioasă privind la toată mulţimea nelegiuiţilor de păgâni din stadion, ridicând mâna către ei, suspinând şi privind spre cer a zis: ***«Piară nelegiuiţii».***

3. Cum, însă, proconsulul stăruia şi-i zicea: «Jură (pe zei) şi te voi elibera, blestemă pe Hristos !», Policarp i-a răspuns : ***«De optzeci şi şase de ani îi slujesc şi nici un rău nu mi-a făcut. Cum pot să blestem pe Împăratul meu, Cel ce m-a mântuit ?»***

X.

1.Stăruind iarăşi acesta şi zicându-i: «Jură pe soarta împăratului», Policarp a răspuns : ***«De socoteşti în zadar că voi jura pe soarta împăratului, cum zici tu şi***

te prefaci că nu ştii cine sunt, având îndrăzneală, ascultă :sunt creştin. Iar dacă vrei să cunoşti învăţătura creştinismului, dă-mi o zi şi ascultă-mă».

2. A zis proconsulul: «Convinge poporul». Iar Policarp a răspuns: ***«Pe tine te-am socotit vrednic de cunoaştere, căci am învăţat să dăm autorităţilor şi stăpânirilor rânduite de Dumnezeu cinstea cuvenită, care nu ne aduce nici un rău, pe aceia însă nu-i socotesc vrednici să mă apăr înaintea lor».***

XI.

1. A zis proconsulul: «Am fiare, te voi da acestora de nu te căieşti». Iar el a zis : ***«Porunceşte căci pentru noi rămâne neschimbată întoarcerea de la mai bine la mai rău, dimpotrivă este bine să te întorci de la cele rele spre cele bune».***

2. Iar acela îi zise din nou: «Dacă dispreţuieşti fiarele, voi face să fii mistuit prin foc, de nu te îndrepţi». Iar Policarp a zis: ***«Tu mă ameninţi cu un foc care arde un ceas şi după puţin se stinge, pentru că nu cunoşti focul judecăţii viitoare şi al pedepsei veşnice, păstrat pentru cei nelegiuiţi. Dar, de ce întârzii? Fă ceea ce voieşti».***

XII.

1. Acestea şi mai multe altele zicând s-a umplut de curaj şi de bucurie, iar faţa lui strălucea de har, încât nu numai că nu s-a prăbuşit, fiind tulburat de cele spuse lui, ci dimpotrivă a scos din fire pe proconsul, care a trimis crainicul său să strige de trei ori în mijlocul stadionului: «Policarp a mărturisit că este creştin».

2. Aceasta vestindu-se de crainic, toată mulţimea păgânilor şi a iudeilor care locuiau în Smirna, cu nestăpînită furie şi cu glas mare striga: «Acesta este dascălul Asiei (Proconsulare), tatăl creştinilor, surpătorul zeilor noştri, care a învăţat pe mulţi să nu jertfească şi să nu se închine (zeilor)». Acestea zicând, strigau şi cereau asiarhului (prefectului) Filip, să dea drumul unui leu (asupra lui Policarp). Acesta a spus însă că nu-i îngăduit aceasta, pentru că luptele cu fiarele se terminaseră.
3.Atunci li s-a părut să strige într-un glas, ca Policarp să fie ars de viu căci trebuia să se împlinească vedenia cu perna care se arătase lui, când văzând-o arzând, în timp ce se ruga, întorcându-se, a spus credincioşilor din jurul său în chip profetic: ***«Trebuie să fiu ars de viu».***

XIII.

1. Acestea, deci, s-au întâmplat cu o aşa de mare grabă, mai repede decât se poate spune, mulţimile aducând îndată din prăvălii şi din băi lemne şi vreascuri, mai ales iudeii, care slujiră la acestea cu bucurie, cum este obiceiul lor.

2.Iar când rugul a fost gata, Policarp dezbrăcându-se de toate hainele şi desfăcându-şi cureaua, încerca să se descalţe, mai înainte nefăcând aceasta, pentru că fiecare din credincioşi se grăbea să se atingă repede de trupul lui, căci era împodobit şi înainte de a avea perii albi cu toată frumuseţea (sufletului), datorită vieţuirii sale.

3.Îndată au fost puse în jur uneltele pregătite pentru rug. Iar ei voind să-l şi pironească, el le zise: ***«Lăsaţi-mă aşa, căci Cel ce-mi dă tăria să îndur focul, îmi va da putere să îndur nemişcat pe rug, chiar şi fără siguranţa cuielor voastre».***

XIV.

1. Astfel, nu l-au mai pironit, ci l-au legat. Iar el, cu mâinile legate la spate, ca un berbec ales din turma cea mare, pregătit spre a fi adus jertfă de ardere bine plăcută lui Dumnezeu, privind spre cer, zise :

«Doamne, Dumnezeule, atotputernice, Tatăl iubitului şi binecuvântatului Tău Fiu, Iisus Hristos, prin Care am primit cunoştinţa despre Tine, Dumnezeul îngerilor, al puterilor, a toată zidirea şi al întregului neam al celor drepţi, care trăiesc înaintea feţei Tale.

2.Te binecuvântez că m-ai învrednicit de ziua şi ceasul acesta, ca să iau parte cu ceata mucenicilor la paharul Hristosului Tău, spre învierea vieţii de veci a sufletului şi a trupului, în nestricăciunea Duhului Sfânt. Între care fă să fiu primit înaintea Ta astăzi, ca jertfă grasă şi bineplăcută, precum m-ai pregătit şi mi-ai descoperit şi împlinit, Dumnezeule cel nemincinos şi adevărat.

3. Pentru aceasta şi pentru toate, Te laud, Te binecuvântez şi Te prea măresc prin veşnicul şi cerescul Arhiereu Iisus Hristos, iubitul Tău Fiu, prin Care, împreună cu El şi cu Duhul Sfînt, Ţi se cuvine slavă acum şi în veacurile ce vor să fie. Amin».

XV.

1. După ce el zise “Amin” şi-şi sfârşi rugăciunea, oamenii însărcinaţi cu focul, l-au aprins. Iar când s-a făcut o flacără mare, am văzut o minune, cei cărora ni s-a dat s-

o vedem, care pentru aceea am fost păstraţi (în viaţă) ca să vestim şi altora cele întâmplate.

2.Căci focul, luând forma unei cămăşi, ca o pânză de corabie umflată de vânt, înconjura ca un cerc trupul mucenicului. Iar el stătea în mijloc, nu ca un trup care arde, ci ca o pâine ce se coace sau ca aurul şi argintul care se încearcă în cuptor. Am simţit chiar şi o mireasmă plăcută, ca un miros de tămâie sau de alte miresme preţioase.

XVI.

1. Văzând în sfârşit nelegiuiţii că trupul lui nu poate fi nimicit prin foc, au poruncit să se apropie de el un confector (lărucier, servitorul care ucidea în circ fiarele periculoase pentru spectatori), spre a-l străpunge cu pumnalul. Şi făcând aceasta, a ieşit din împunsătură sânge mult, încât a stins focul, iar toată mulţimea se mira că este aşa de mare deosebire între necredincioşi şi cei aleşi (creştini).

2.Unul dintre ei a fost şi acest prea minunat mucenic Policarp, în timpurile noastre, învăţător apostolic şi cu duh proorocesc, episcopul Bisericii universale din Smirna. Căci orice cuvânt, care a ieşit din gura lui, s-a împlinit şi se va împlini.

XVII.

1.Iar cel invidios, viclean şi rău, potrivnicul neamului celor drepţi, văzând măreţia muceniciei lui şi vieţuirea lui curată dintru început, ca unul care s-a încununat cu cununa nestricăciunii şi a dobândit premiul netăgăduit al biruinţei, s-a străduit ca nici măcar rămăşiţele trupului său să fie luate de noi, deşi mulţi dintre noi doreau să facă aceasta şi să aibă sfântul lui trup.

2. Au şoptit, deci lui Nichita, tatăl lui Irod şi fratele Alcei, să roage pe proconsul, ca să nu dea trupul lui Policarp,«ca nu cumva, zicea el, creştinii părăsind pe cel răstignit (pe Hristos), să înceapă să se închine acestuia». Iar ei au zis acestea, fiind îndemnaţi şi instigaţi şi de iudei, care păzeau trupul, când am voit noi să-l luăm din foc. Ei nu înţeleg că noi nici pe Hristos nu-L vom putea părăsi vreodată, Cel care fără de vină a pătimit pentru cei păcătoşi şi pentru mântuirea întregii lumi şi nici să ne închinăm altuia.Căci lui Hristos ne închinăm pentru că este Fiul lui Dumnezeu, iar pe martiri îi iubim după vrednicie ca pe ucenicii şi imitatorii Domnului, pentru neîntrecuta lor iubire faţă de împăratul şi învăţătorul lor. Fie ca şi noi să devenim părtaşi şi împreună ucenici cu ei.

XVIII.

1. Văzând deci centurionul supărarea iudeilor, punând trupul Sfântului Policarp în mijloc, cum e obiceiul lor, l-a ars.

2. În acest chip, noi am dobândit mai în urmă osemintele lui, mai cinstite decât pietrele preţioase şi mai scumpe decât aurul şi le-am aşezat la un loc cuviincios.

3. Dea Domnul să ne adunăm şi noi acolo, după putinţă, cu bucurie şi veselie ca să sărbătorim ziua martiriului lui ca zi a naşterii, atât pentru amintirea celor ce au săvârşit lupta, cât şi pentru deprinderea şi pregătirea celor ce vor lupta în urmă.

XIX.

1. Astfel sunt cele cu privire la fericitul Policarp, care, împreună cu cei din Filadelfia, este al doisprezecelea care a primit mucenicia în Smirna. El singur dintre toţi este mai mult pomenit, că şi păgânii de pretutindeni vorbesc despre el, fiind nu numai un dascăl ales, ci şi martir renumit, a cărui mucenicie toţi doresc s-o urmeze, pentru că a fost după Evanghelia lui Hristos.

2. Căci prin răbdarea sa, biruind pe nedreptul dregător şi primind astfel cununa nestricăciunii, se bucură cu Apostolii şi cu toţi drepţii, proslăveşte pe Dumnezeu şi pe Tatăl Atotţiitorul şi binecuvântează pe Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul sufletelor şi călăuzitorul trupurilor noastre şi păstorul Bisericii universale din lume.

XX.

1.Ne-aţi rugat, deci, să vă lămurim mai pe larg cele întâmplate, iar noi pentru prezent, vi le-am amintit pe scurt prin fratele nostru Marcion. Aşadar, aflând acestea, trimiteţi epistola şi fraţilor din afară, ca şi ei să prea mărească pe Domnul, Cel ce face alegere dintre slujitorii Săi.

1.Iar Celui ce poate să ne primească pe toţi, prin harul şi darul Său, in împărăţia Sa cea veşnică, prin Unul Născut, Fiul Său, Iisus Hristos, se cuvine slavă, cinste, putere şi mărire în veci.

Salutaţi pe toţi sfinţii (creştinii). împreună cu noi, vă salută şi Evharist, cel ce a scris acestea, dimpreună cu toată casa lui.

XXI.

1. A primit mucenicia prea fericitul Policarp a doua zi a lunii xanticus (februarie), cu şapte zile înainte de calendele lui martie, în Sâmbăta cea mare, pe la ceasul opt. A fost prins de Irod, fiind arhiereu Filip Tralianul, proconsul Statius Quadratus (Codrat), iar împărat al veacurilor Iisus Hristos, Căruia se cuvine slavă, cinste, mărire, tron veşnic din neam în neam. Amin.

XXII.

1.Vă dorim, fraţilor, să fiţi sănătoşi umblând după cuvântul Evangheliei lui Iisus Hristos, Căruia se cuvine slavă dimpreună cu Dumnezeu şi Tatăl şi Sfântul Duh, spre mântuirea tuturor celor aleşi, precum a mărturisit fericitul Policarp, pe ale cărui urme să fim şi noi aflaţi în împărăţia lui Iisus Hristos.

1.Acestea le-a copiat Gaius, după Irineu, un ucenic al lui Policarp, cel ce a petrecut împreună cu Irineu. Iar eu, Socrate din Corint, le-am scris după copia lui Gaius. Harul să fie cu toţi.

Eu, Pioniu, am scris din nou cele de mai înainte, aflându-le prin descoperirea făcută mie de fericitul Policarp, precum voi lămuri în cele ce urmează. Am adunat acestea, aproape nimicite de timp, pentru ca şi pe mine să mă adune Domnul Hristos împreună cu aleşii Săi în împărăţia Lui cea veşnică, Căruia se cuvine slava împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt în vecii vecilor. Amin.

O altă încheiere după un codice din Moscova:

1. Acestea s-au copiat de către Gaius după cele scrise de Irineu, cel care a petrecut împreună cu Irineu, ucenicul lui Policarp.

2. Acest Irineu, pe vremea muceniciei episcopului Policarp, se afla la Roma unde a învăţat pe mulţi. Scrierile sale sunt multe, foarte bune şi corecte, iar în acestea el aminteşte de Policarp, căci a învăţat de la el. Irineu a combătut cu tărie orice erezie şi a întocmit canonul bisericesc şi dreptcredincios, aşa precum l-a primit de la Policarp.

3.Se spune şi acest lucru: întâlnindu-se odată Marcion, de la care-şi trag numele cei ce se cheamă Marcioniţi cu Sfântul Policarp, căruia i-a zis : «Mă cunoşti, Policarpe», acesta i-a răspuns lui Marcion: ***«Cunosc, cunosc pe întâiul născut al Satanei».***

4.Se mai spune şi aceasta în scrierile lui Irineu, că în ziua şi ora în care a pătimit mucenicia la Smirna Policarp, s-a auzit în cetatea Romei, fiind de faţă Irineu, un glas ca de trâmbiţă, zicând: «Policarp a murit ca mucenic».

5.Aşadar, după acestea, cum s-a spus, adică după scrierile lui Irineu, a scris Gaius, iar după Gaius a copiat Socrate din Corint, iar eu, Pioniu, am scris din nou după copiile lui Socrate, după descoperirea făcută mie de Policarp, adunându-le fiind aproape stricate de vreme, pentru ca şi pe mine să mă adune Domnul Iisus Hristos împreună cu aleşii Săi în împărăţia Sa cea cerească, Căruia se cuvine slavă, împreună cu Tatăl şi cu Fiul şi cu Sfântul Duh, în vecii vecilor. Amin.

(Sursa: Actele Martirice, Colecţia P.S.B., Nr. 11, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1982.)

Moaştele Sfântului mucenic Policarp

Sfintele moaşte ale Sfântului Policarp au fost aduse de la Smirna, la câteva decenii după căderea Constantinopolului în 1479 de către călugării Arsenie şi Samuel în Nafpaktos, fiind păstrate până astăzi în mănăstirea Panagia Ambelakiotissa, Nafpaktos, din Grecia.

Sfintele moaşte înainte de această dată au fost în posesia unei anumite văduve, ca parte din moştenirea ei. Abia după multă muncă şi cheltuială călugării au dobândit această relicvă valoroasă, care constă în mâna dreaptă de la cot până la degete, cu mâna într-o poziţie de binecuvântare.

Unele părticele mai mici sunt în diferite biserici din întreaga lume, cum ar în:

- biserica mănăstirii Radu Vodă din Bucureşti,
- în biserica mănăstirii Zografu de la Muntele Athos, şi

– în Capela Sfântului Antonie de la Pittsburgh, Statele Unite ale Americii.

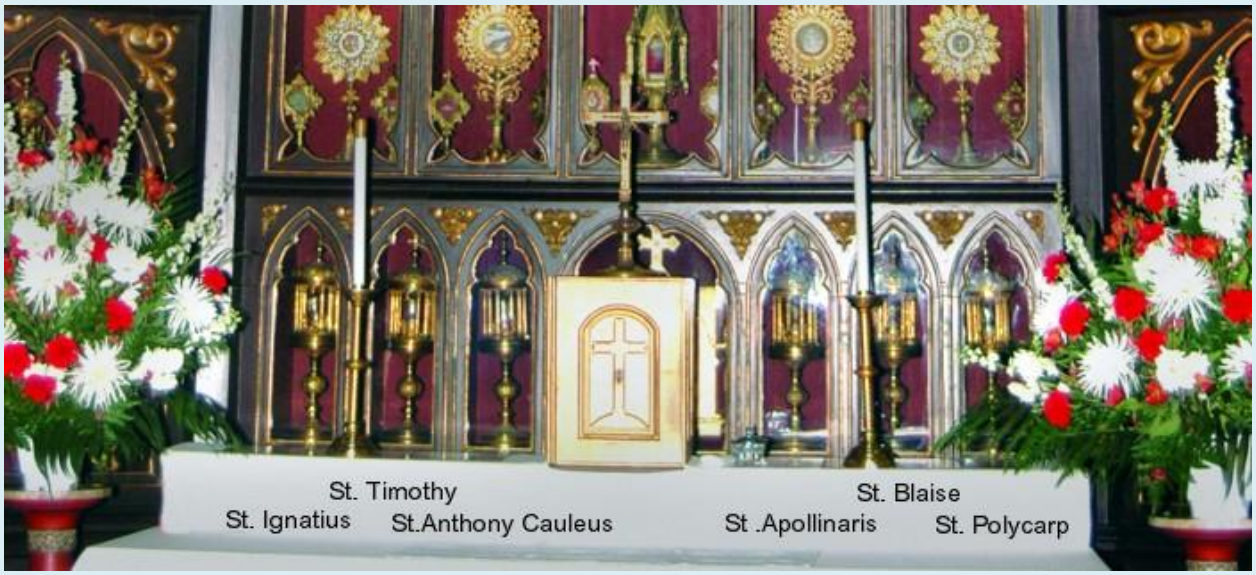

Mucenicia Sfântului Policarp, cel ars de iubirea curată pentru Hristos - Ucenicul „apostolului Iubirii”, Sfântul Policarp, episcopul Smirnei (†23 februarie)

Am ales în cele ce urmează câteva fragmente din epistola Sfântului Irineu, episcop în Lugdunum (†202), despre slăvitul sfârşit al Sfântului Policarp al Smirnei († 156), cel ce încă din pântecele maicii sale a suferit mucenicia dimpreună cu părinţii săi, născându-se în temniţă, fiind răpit de înger, viaţă de înger ducând, multe roade aducând, ucenic fiind al Sfântului Apostol Ioan, cel iubit de Domnul, învrednicit la rându-i de vederea lui Hristos, în ceasul hirotoniei lui. Făcător de minuni, mai mare decât toate fiindu-i mucenicia, iar şi decât aceasta mai mare fiind dragostea lui pentru Dumnezeu, după cuvântul Apostolului Pavel că ***„de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte” (1 Corinteni 133.)***

“Veniţi, dar, iubitorilor de mucenici, ca văzând pătimirile binecinstitorilor noştri Părinţi, să ne îndreptăm şi noi genunchii cei slăbănogiţi” (Evrei 12:12) şi să alergăm degrabă la Cel ce ne-a zis: ***„Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi, rămâneţi intru dragostea Mea” (Ioan 15,9)***

„Voi fi ars în foc pentru Domnul nostru Iisus Hristos!”

Am scris vouă, fraţilor, despre fericitul Policarp, căci toate cele petrecute s-au făcut ca Domnul să ne arate din cer ce înseamnă mucenicia cea după Evanghelie. Căci, asemenea Domnului, el a aşteptat să fie dat morţii, pentru ca şi noi să ne facem următori lui, nu căutând numai cele ale noastre, ci şi cele ale aproapelui. ***Căci dragostea adevărată şi statornică doreşte să nu se mântuiască cineva numai pe sine, ci pe toţi fraţii.***

Fericite şi vrednice de laudă sunt toate muceniciile săvârşite după voia lui Dumnezeu! Cu adevărat, cine nu va preţui bărbăţia, răbdarea şi dragostea lor pentru Dumnezeu? Sfâşiaţi prin biciuiri, de li se vedea alcătuirea trupului lor până la vinele dinlăuntru, ei au răbdat atât de mult, încât şi pe cei ce stăteau în jurul lor i-au făcut să plângă şi să se vaiete, iar ei au arătat atâta tărie sufletească încât nici unul din ei n-a gemut şi n-a suspinat. Şi luând aminte la harul lui Hristos, au dispreţuit chinurile lumii, câştigând printr-un singur ceas de chinuri viaţa cea de veci. Iar focul sălbaticilor lor chinuitori era pentru ei răcoritor, având înaintea ochilor să scape de focul cel veşnic, care nu se stinge niciodată şi priveau cu ochii inimii bunătăţile păstrate celor ce îndelung rabdă, despre care urechea n-a auzit, ochiul nu le-a văzut şi nici la inima omului nu s-au suit. Lor, însă, le-au fost arătate de Domnul, căci nu mai erau oameni, ci îngeri.

Asemenea şi cei aruncaţi fiarelor sălbatice au îndurat chinuri cumplite, iar alţii au fost pironiţi prin cuie şi pedepsiţi şi cu alte felurite chinuri, pentru ca vrăjmaşul de-i era cu putinţă, să-i facă să tăgăduiască pe Hristos, printr-o îndelungată chinuire.

Multe, într-adevăr, a uneltit diavolul împotriva mucenicilor, dar prin harul lui Dumnezeu, n-a izbândit nimic împotriva nici unuia. Pentru aceasta, toată mulţimea, uimită de marea bărbăţie al iubitorului şi temătorului de Dumnezeu neam al creştinilor, a strigat: „Piară nelegiuiţii! Să fie căutat Policarp!”.

Dar prea minunatul Policarp, auzind el mai întâi mulţimea, nu s-a tulburat, ci voia să rămână în cetate, cei mai mulţi însă l-au înduplecat să plece. Şi s-a adăpostit într-o casă, nu departe de cetate şi petrecea cu câţiva, noaptea şi ziua, nefăcând nimic alta decât numai rugându-se pentru toţi şi pentru toate bisericile din lume, precum era obiceiul său. Şi rugându-se, cu trei zile mai înainte de-a fi prins, a avut o vedenie, căci a văzut perna lui cuprinsă de flăcări şi întorcându-se, a spus către cei ce se aflau împreună cu el: ***„Voi fi ars în foc, pentru Domnul nostru Iisus Hristos”.***

Iar trimişii dregătorului, negăsindu-l au prins doi robi tineri, dintre care unul, fiind chinuit, a arătat locul unde se afla Fericitul. Şi, mergând ei ca la un tâlhar, s-au

grăbit să-l prindă, pentru ca Policarp să-şi primească moştenirea sa, făcându-se părtaş lui Hristos, iar trădătorii lui să-şi ia osânda lui Iuda. Iar Fericitul ar fi putut fugi de acolo într-un alt loc, dar n-a voit, zicând: ***„Fie voia Domnului Dumnezeului meu!”.***

Şi, auzind că urmăritorii lui au sosit, le-a ieşit în întâmpinare, cu faţă luminoasă şi cu dragoste, urându-le sănătate. Iar cei ce priveau la căruntele lui, la blândeţea şi la lumina cinstitei lui feţe se mirau de ce a trebuit o aşa de mare grabă pentru a-l prinde. Apoi el a poruncit de îndată să li se dea să mănânce şi să bea, cât vor vrea, rugându-i doar să-i dea un ceas de rugăciune.

Iar aceştia îngăduindu-i, s-a rugat în picioare, plin de harul lui Dumnezeu, că aproape două ceasuri n-a putut să se oprească, încât a umplut de mirare pe cei de faţă, dintre care multora le părea rău că au pornit împotriva unui bătrân aşa de evlavios. Iar după ce şi-a săvârşit rugăciunea, pomenind pe toţi care s-au întâlnit vreodată cu el, mici şi mari, străluciţi şi smeriţi şi întreaga Biserică sobornicească, sosind ceasul plecării, l-au suit pe un asin şi l-au adus în cetate, fiind Sâmbăta cea Mare.

Iar pe când Policarp intra în arenă, un glas din cer i-a zis: „Îmbărbătează-te, Policarpe, şi te nevoieşte cu mărime de suflet!”. Pe cel ce vorbea nimeni nu l-a văzut, dar cei de faţă dintre ai noştri (creştinii) au auzit glasul.

Fiind deci adus, judecătorul căuta să-l înduplece să se lepede de Hristos, zicând: „Fie-ţi milă de bătrâneţile tale!” şi altele asemenea, cum este obiceiul să se spună, că: „Jură pe idoli şi te voi slobozi, blestemă pe Hristos!”.

Policarp i-a răspuns: „De optzeci şi şase de ani Îi slujesc şi nici un rău nu mi-a făcut. Cum pot să blestem pe Împăratul meu, Cel ce m-a mântuit?”.

Stăruind iarăşi acela, Policarp a răspuns: ***„De te prefaci că nu ştii cine sunt, având îndrăzneală, ascultă: sunt creştin. Iar dacă vrei să cunoşti învăţătura creştinismului, dă-mi o zi şi ascultă-mă”.***

A zis judecătorul: „Voi face să fii mistuit prin foc, de nu te îndrepţi!”.

Iar Policarp a zis: ***„Mă îngrozeşti cu focul care se stinge, iar pe cel nestins nu-l ştii, în care vor arde în veci cei fără de Dumnezeu şi cei fără de lege. Dar, de ce întârzii? Fă precum voieşti”.***

Acestea şi mai multe altele zicând, s-a umplut de bărbăţie şi de bucurie, iar faţa lui strălucea de har, încât nu numai că nu a căzut, tulburat de cele spuse lui, ci dimpotrivă: a scos din fire pe judecătorul, care a trimis crainicul sau să strige de trei ori în mijlocul arenei: „Policarp a mărturisit că este creştin”.

Aceasta vestindu-se de crainic, toată mulţimea păgânilor şi a iudeilor care locuiau în Smirna, cu nestăpânită furie şi cu glas mare a strigat: „Acesta este dascălul Asiei, tatăl creştinilor, surpătorul dumnezeilor noştri, care a învăţat pe mulţi să nu jertfească şi să nu se închine dumnezeilor noştri”.

Acestea zicând, strigau într-un glas ca Policarp să fie ars de viu – căci trebuia să se împlinească vedenia cu perna care se arătase lui arzând, pe când se ruga.

Îndată au fost puse în jur uneltele pregătite pentru rug. Iar el, cu mâinile legate la spate, ca un berbec ales din turma cea mare, pregătit spre a fi adus jertfă de ardere bine placută lui Dumnezeu, privind spre cer, zise: ***„Doamne Dumnezeule, Atotputernice, Tatăl iubitului şi binecuvântatului Tău Fiu, Iisus Hristos, prin Care am primit cunoştinţă despre Tine, Dumnezeul îngerilor, al puterilor, a toată zidirea şi al întregului neam al celor drepţi, care trăiesc înaintea Feţei Tale. Te binecuvântez că m-ai învrednicit de ziua şi ceasul acesta, ca să iau parte cu ceata mucenicilor la paharul Hristosului Tău, spre învierea vieţii de veci a sufletului şi a trupului, în nestricăciunea Duhului Sfânt, între care fă să fiu primit astăzi înaintea Ta, ca jertfă grasă şi bineplăcută, precum m-ai pregătit şi mi-ai descoperit şi ai împlinit, Dumnezeule cel nemincinos şi adevărat. Pentru aceasta şi pentru toate, Te laud, Te binecuvântez şi Te prea măresc prin veşnicul şi cerescul Arhiereu Iisus Hristos, iubitul Tău Fiu, prin Care, împreună cu Duhul Sfânt, Ţi se cuvine slavă, acum şi în veacurile ce vor să fie. Amin”.***

După ce-şi sfârşi rugăciunea, oamenii însărcinaţi cu focul l-au aprins. Iar când s-a ridicat o vâlvătaie mare, am văzut o minune - cei cărora ni s-a dat s-o vedem, care pentru aceea am fost păstraţi în viaţă: ca să vestim şi altora cele întâmplate. Căci focul, împrejmuind pe sfânt şi înălţându-se peste capul său, nu se atingea de el, ci ca o pânză a corabiei suflată de vânt, aşa umflându-se împrejurul lui, se împreuna deasupra capului, în înălţime. Iar el stătea în mijloc, nu ca un trup ce arde, ci ca o pâine ce se coace, sau ca aurul şi argintul ce se încearcă în cuptor. Am simţit chiar şi o bună mireasmă ca un miros de tămâie, care pe toate aromele le întrecea cu neasemănare.

Văzând în sfârşit cei fără de lege că trupul lui nu poate fi nimicit prin foc, au poruncit să se apropie de el un slujnic, spre a-l străpunge cu suliţa. Şi făcând

aceasta, a ieşit din împunsătură sânge mult, încât a stins focul, iar toată mulţimea se mira că este aşa de mare deosebire între necredincioşi şi cei aleşi (creştinii).

După aceasta, iudeii l-au rugat pe judecător să nu ne dea nouă trupul lui Policarp, pentru că, ziceau ei, „îl vom avea pe dânsul ca pe Cel Răstignit".

Ei nu ştiau că noi nici pe Hristos Domnul nu-L vom putea părăsi vreodată, Cel ce pe cruce a murit pentru mântuirea noastră şi nici altuia să ne închinăm. Pentru că Lui, ca adevăratului Fiu al lui Dumnezeu, Îi dăm dumnezeiasca cinstire, iar pe mucenicii şi următorii lui Hristos, care pentru dragostea cea mare a lor către El au pătimit pentru Dânsul, după vrednicie îi cinstim cu dragoste - noi, cei ce intru dreapta credinţă dorim să le fim următori şi părtaşi pentru veşnica slavă.

Şi sutaşul, la porunca judecătorului, a ars trupul lui Policarp, iar noi adunând din cenuşă oasele lui cele mai curate decât aurul şi mai scumpe decât pietrele cele de preţ, le-am păzit la un loc cinstit. De-a Domnul să ne adunăm şi noi acolo, după putinţă, cu bucurie şi veselie, ca să prăznuim ziua pătimirii lui ca zi a naşterii - atât pentru pomenirea celor ce au săvârşit lupta cât şi pentru deprinderea şi pregătirea celor ce vor lupta în urmă.

Astfel sunt cele cu privire la fericitul Policarp care împreună cu cei din Filadelfia, este al doisprezecelea ce-a primit mucenicia în Smirna. El singur dintre toţi este mai mult pomenit, că şi păgânii de pretutindeni vorbesc despre el, fiind nu numai un dascăl ales, ci şi mucenic vestit, a cărui mucenicie toţi doresc s-o urmeze, pentru că a fost după Evanghelia lui Hristos. Căci prin răbdarea sa, biruind pe nedreptul dregător şi primind astfel cununa nestricăciunii, se bucura cu Apostolii şi cu toţi drepţii, proslăveşte pe Dumnezeu şi pe Tatăl Atotţiitorul şi binecuvântează pe Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul sufletelor şi Povăţuitorul trupurilor noastre şi Păstorul Bisericii sobornicești.

Vă dorim, fraţilor, să fiţi sănătoşi, umblând după cuvântul Evangheliei lui Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava dimpreună cu Dumnezeu şi Tatăl şi cu Sfântul Duh spre mântuirea tuturor celor aleşi – precum a mărturisit fericitul Policarp, pe ale cărui urme să fim şi noi aflaţi întru Împărăţia lui Iisus Hristos!"

Fragmente alese din Actele Martirice (Colecţia P.S.B., E.I.B.M.B.O.R.) şi din Vieţile Sfinţilor (Editura Episcopiei Romanului şi Huşilor)

Material realizat de Anca Stanciu (din: Familia Ortodoxă, nr. 2 (49) / 2013)

Silviu-Andrei Vlădăreanu - Sfântul Policarp, episcopul Smirnei

Sfântul Policarp (frescă din paraclisul Sfântul Dimitrie, Mănăstirea Vatoped)

Sfântul sfinţit mucenic Policarp pe cât de mare înaintea lui Dumnezeu, pe atât este de puţin cunoscut în zilele noastre. Mult timp m-am întrebat dacă nu cumva este dorinţa Sfântului de a rămâne smerit şi retras, puţin cunoscut de o lume poate prea preocupată de alte lucruri „mai urgente”. Pe când aveam acest gând, ceream într-un fel un semn din partea sfântului ca să înţeleg dacă este binecuvântare a vorbi atât de des despre viaţa lui minunată. Foarte curând, una dintre cele mai încurcate probleme de familie cu a cărei lămurire mă străduiam de ani de zile, s-a rezolvat neaşteptat tocmai în ziua de 23 februarie. Am înţeles că era semnul pe care îl cerusem.

Mărturisesc aici că toţi apropiaţii cărora le-am povestit despre Sfântul Policarp au primit semne vădite ale mijlocirii lui şi îl au acum la mare evlavie.

Şi cum s-ar putea să nu îndrăgeşti bătrânul cu chip senin şi plete albe, atât de minunat împodobit cu virtuţi şi plin de Duhul Sfânt care încă din pruncie a urmat Mântuitorului Hristos?

Sfântul Policarp s-a născut în Efes, în Asia Mică în jurul anului 70, din părinţi creştini, pe nume Pangratie şi Teodora care fiind pârâţi la stăpânitorul cetăţii şi mărturisind pe Hristos, au fost bătuţi şi întemniţaţi, Acolo, în temniţă, a născut fericita Teodora pe Sfântul, însă Dumnezeu a trimis un îngerul al Său care l-a luat şi l-a dus la o femeie bătrână din cetate, foarte bogată şi creştină în ascuns, pe nume Calista.

Ea l-a botezat Pangratie, după tatălui lui. Micuţul Pangratie s-a dovedit foarte milostiv din pruncie şi după ce a golit hambarele făcând milostenii la săraci, cu rugăciunea le-a umplut la loc cu felurite bunătăţi. Fiind martoră la o aşa minune, Calista a schimbat numele copilului în Policarp care se tâlcuieşte „care aduce multe roade”.

Când Sfântul a ajuns pe la vîrsta de 20 de ani, a auzit de Sfântul Apostol Ioan, care propovăduia Evanghelia în Asia şi i-a urmat ca ucenic, umblând şi suferind împreună pentru Hristos.

Când Sfântul Ioan a fost surghiunit în ostrovul Patmos l-a rânduit pe Sfântul Vucol episcop în Smirna, iar pe Sfântul Policarp i l-a dat ajutor. Aşa a fost Sfântul Policarp sfinţit preot şi mai târziu, după adormirea Sfântul Vucol, ales episcop al Smirnei unde a trăit până la sfârşitul vieţii.

Şi Dumnezeu era cu el căci îi asculta rugăcinile arătându-l în faţa tuturor făcător de minuni şi văzător cu duhul. Înmulţea roadele pământului, îi vindeca pe cei bolnavi şi cu uşurinţă îi izgonea pe diavoli. Cu mare grijă era îndeosebi însă faţă de rătăcirile de la dreapta credinţă, nevrând să aibă nici o părtăşie cu ereticii.

Sfântul Policarp (Frescă din biserica Mănăstirii Studeniţa, Serbia)

A rămas vestită întâmplarea în care, întâlnindu-l de Maricon - eretic gnostic din Roma- acesta l-a invitat pe Sfântul cu cuvinte mieroase: „Cunoaşte-ne!”, i-a spus. La care Sfântul Policarp a răspuns: „Îl cunosc pe cel dintâi născut al diavolului!”

Despre mucenicescul sfârşit al Sfântului Policarp ştim că i-a fost descoperit în vedenie mai înainte cu trei zile, iar când cei trimişi să-l prindă l-au găsit, el i-a poftit la masă, iar el „s-a rugat în picioare, plin de harul lui Dumnezeu, că aproape două ore n-a putut să se oprească, încât a umplut de mirare pe ascultători, dintre care multora le părea rău că au pornit împotriva unui bătrân aşa de evlavios”. Şi i-a pomenit „pe toţi care s-au întâlnit vreodată cu el, mici şi mari, străluciţi şi smeriţi şi întreaga Biserică universală din lume”.

Şi apoi a fost dus în cetate, fiind Sâmbăta Mare. Şi toţi au încercat să-l convingă să se lepede de Hristos, măcar şi numai de aparenţă, cu vorba, iar nu din suflet.

El însă a răspuns proconsulului: „De optzeci şi şase de ani Îi slujesc *(lui Hristos)* şi nici un rău nu mi-a făcut. Cum pot să blestem pe Împăratul meu, Cel ce m-a mântuit?”

Atunci a fost osândit să fie ars pe rug.

Miniatură cu martiriul Sfântului Policarp din Menologionul lui Vasile al II-lea păstrat la Vatican

„Acestea, deci, s-au întâmplat cu o aşa de mare grabă, mai repede decât se poate spune, mulţimile aducând îndată din prăvălii şi din băi lemne şi vreascuri, mai ales iudeii, care slujiră la acestea cu bucurie, cum este obiceiul lor” deşi, aşa cum am mai spus, era zi de sâmbătă.

Locul fostului stadion din Smirna unde a suferit martiriul Sfântul Policarp. Stadionul din Smirna, datând din primul secol al erei noastre, a fost construit la o oarecare înălţime, aproape de vârful muntelui. Toată zona, necercetată arheologic încă, este protejată astăzi de un strat de beton şi constituie terenul de joacă preferat al copiilor din zonă. Nimic nu aminteşte trecătorilor despre importanţa istorică a locului ca să nu mai vorbim de vreo menţiune a martirajului Sfântului Policarp. (Foto: Silviu-Andrei Vlădăreanu)

Şi fiind gata rugul, Sfântul nu a primit să fie pironit, iar „focul, luând forma unei cămăşi, ca o pânză de corabie umflată de vânt, înconjura ca un cerc trupul mucenicului”. Şi rămânând neatins de foc, un lăncier l-a împuns cu pumnalul, iar sângele s-a revărsat stingând rugul.

Cetatea Smirnei din Asia Mică, oraşul Izmir din Turcia de astăzi, port la Marea Egee, era aşezată pe un versant munos destul de abrupt şi cobora până la mare. (Foto: Silviu-Andrei Vlădăreanu)

(Acest articol a fost preluat cu acordul autorului din revista "Lumea Credinţei" nr. 2 (55) februarie 2008)

Alexandru Chituţă - Martir şi episcop al Romei - Sfântul Policarp, ucenicul Sfântului Ioan evanghelistul

Contemporan cu Sfântul Ioan evanghelistul, Sfântul Policarp, episcopul Smirnei, este unul dintre Părinţii Apostolici care au condus cu râvnă şi dragoste credincioşii încredinţaţi, fiind foarte iubit de cler. Împreună cu Anicet, episcopul Romei, a discutat despre serbarea Paştilor. A rămas în istoria bisericească drept una dintre cele mai mari personalităţi ale creştinismului secolului al II-lea.

Deşi a trăit foarte departe în timp faţă de noi, avem destule scrieri care vorbesc despre viaţa sa. S-a păstrat o scrisoare către el de-a Sfântului Ignatie al Antiohiei, o altă informaţie despre el o avem chiar din Epistola sa către Filipeni, apoi din "Martiriul Sfântului Policarp", precum şi informaţii de la Sfântul Irineu al Lugdunului, Tertulian, Eusebiu, Fericitul Ieronim, dar şi patriarhul Fotie.

Sfântul Policarp s-a născut în Efes, în Asia Mică, din părinţii bine-credincioşi Pangratie şi Teodora, pe când aceştia erau în temniţă. Anul naşterii sale îl deducem din însăşi mărturisirea sa şi din anul muceniciei sale, 156, în care Sfântul Policarp rosteşte în faţa proconsulului Asiei că Îi slujeşte lui Iisus Hristos de 86 de ani, astfel că Sfântul Policarp s-a născut în anul 70. Părinţii săi fiind osândiţi la moarte, tăindu-li-se capetele, pruncul Policarp va fi luat, botezat şi crescut în dreapta credinţă de o milostivă creştină cu numele Calista.

Împreună cu Ignatie şi Vucol, ucenici ai Sfântului Ioan evanghelistul

La vârsta tânără de 20 de ani, Policarp a aflat că Sfântul Ioan evanghelistul se află în Asia Mică propovăduind cuvântul Domnului Hristos. La aflarea acestei veşti, cu dragoste şi credinţă în suflet, a părăsit casa Calistei şi a mers în căutarea Apostolului, găsindu-l împreună cu ucenicii săi, Sfântul Ignatie, purtătorul de Dumnezeu şi Sfântul Vucol. Împreună cu aceştia s-a format în această "mică, dar importantă şcoală teologică" a marelui teolog Ioan Evanghelistul.

În anul 98, prin venirea la tron a împăratului Traian, Sfântul Ioan evanghelistul va fi surghiunit pe Insula Patmos, dar îl va aşeza pe Sfântul Vucol ca episcop al Smirnei, dându-i ca ajutor pe Sfântul Policarp. Asemenea Sfântului Ioan evanghelistul şi Sfântul Vucol, înainte de moartea sa, îl aşază pe Sfântul Policarp episcop în locul său.

"Învăţase de la Apostoli şi da Bisericii învăţătura cea adevărată"

Sfântul Irineu, un ucenic al Sfinţilor Ioan evanghelistul şi al lui Policarp, ajuns episcop al Lungdunului (Lyonului) în Galia, scria: *"Eram în vârstă şi l-am cunoscut pe Policarp. Era de mulţi ani şi foarte bătrân. Învăţa pe toţi ceea ce singur învăţase de la Apostoli şi da Bisericii învăţătura cea adevărată. Era cu adevărat un mărturisitor al dreptăţii, vrednic de credinţă".*

În timpul episcopatului său a avut de luptat cu ereziile apărute în Biserică, printre care marcioniţii şi ebioniţii. Se zice că Marcion, apropiindu-se într-o zi de Policarp, l-a întrebat: "Mă cunoşti?", iar Policarp i-ar fi răspuns: "Te cunosc ca cel dintâi născut al lui Satana".

La Roma, împreună cu episcopul Anicet

Pe vremea împăratului Antonin cel Pios, în anul 155, Sfântul Policarp a călătorit la Roma, unde i-a combătut pe ereticii care se adunau acolo din toate părţile imperiului.

Episcopul Romei, Anicet, l-a primit cu mare cinste, slujind împreună Sfânta Liturghie şi dându-i întâietate la Potir.

În zilele următoare, cei doi episcopi au discutat diferite probleme care interesau Bisericile din Apus şi Răsărit, printre care şi data serbării Paştilor. În Răsărit, Paştile Crucii se serbau la 14 Nisan, odată cu paştile iudeilor, iar în ziua de 16

Nisan se serbau Paştile Învierii, în orice zi ar fi căzut, spre deosebire de Biserica din Roma, care serba Paştile întotdeauna Duminica. Discuţia dintre cei doi episcopi nu a ajuns la nici un rezultat, Policarp susţinea că el a moştenit acest fel de serbare a Paştilor de la Sfântul Evanghelist Ioan (tradiţia ioaneică), iar papa Anicet, de la Sfântul Apostol Petru (tradiţia petrină). Astfel că au ajuns la concluzia ca fiecare Biserică să serbeze Paştile după tradiţia ei, cei doi despărţindu-se ca buni prieteni.

"Cum aş putea blestema pe Binefăcătorul şi Mântuitorul meu?"

Între anii 161 şi 180, împăratul Romei Marcus Aurelius a început o cruntă persecuţie împotriva creştinilor, iar păgânii au cerut judecătorului să fie căutat Sfântul Policarp, supranumit "tatăl tuturor creştinilor" şi "dascălul Asiei, surpătorul zeilor". În acest timp, la rugăminţile credincioşilor, venerabilul episcop Policarp s-a retras într-un mic sat, nu departe de Smirna, cetatea sa. Când soldaţii au venit să îl ia, el i-a întâmpinat şi i-a poftit la masă, după care le-a cerut răgaz pentru a se ruga ca să se pregătească pentru martiriu.

Ajuns în faţa dregătorului, acesta i-a spus: "Blestemă pe Hristos şi cruţă-ţi bătrâneţile!".

Iar Policarp a răspuns: "De 86 de ani îl slujesc pe Hristos şi nu mi-a făcut niciodată nici un rău. Cum aş putea blestema pe Binefăcătorul şi Mântuitorul meu?".

Vieţile sfinţilor spun că a fost condamnat să fie ars de viu, iar călăii ar fi vrut să-l fixeze în cuie de un stâlp, dar Sfântul Policarp a spus că Domnul îi va da putere să îndure flăcările, aşa că îl pot lega doar cu nişte sfori. Flăcările l-au înconjurat, dar nu l-au atins, ridicându-se deasupra capului său în formă de boltă. Văzând aceasta, că flăcările nu-şi fac efectul, păgânii l-au înjunghiat cu un pumnal, iar apoi a fost ars. Creştinii din Smirna au luat cu evlavie ce a rămas din corpul sfântului, sărbătorind în fiecare an martiriul său.

Epistola Sfântului Policarp către Filipeni

În ceea ce priveşte scrierile Sfântului Policarp, Sfântul Irineu spune că a scris mai multe epistole, însă Eusebiu nu cunoaşte decât una care s-a păstrat, adresată Filipenilor. Aceştia îi vor cere Sfântului Policarp o copie după scrisoarea pe care o are de la Sfântul Ignatie. Policarp le trimite scrisoarea, dar se simte dator şi le dă câteva îndemnuri şi sfaturi.

Scrisoarea are 14 capitole şi conţine sfaturi pe un ton moderat şi grav, sfaturi morale şi pastorale pe care le oferă din experienţa sa proprie, cât şi din pasaje scripturistice. Epistola este actuală şi astăzi, întrucât îndeamnă la supunere faţă de Hristos, la dreptate, rezumând apoi poruncile dreptăţii în cele trei virtuţi teologice: credinţa, nădejdea şi dragostea. Descrie apoi datoriile diferitelor categorii sociale. Astfel, din punct de vedere al dreptăţii, arată cum trebuie să se comporte bărbaţii cu soţiile lor, spunând în mod deosebit că femeile trebuie să umble în credinţa ce li s-a dat, să-şi iubească bărbaţii lor şi să-şi crească fiii în frica lui Dumnezeu. Îndeamnă pe toţi la rugăciune pentru conducătorii şi autorităţile statului şi chiar pentru cei care sunt împotriva credinţei creştine.

Apoi, el arată că Iisus Hristos este Domnul şi Mântuitorul lumii, care S-a întrupat pentru păcatele noastre, iar această întrupare este reală: "Oricine nu mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup este antihrist; cine nu recunoaşte mărturia Crucii este de la diavol".

Pr. Ioniță Apostolache - Sfântul ierarh Policarp, episcopul mucenic al Smirnei

23 feb, 2021

Sfântul Policarp al Smirnei (cca. 69-156) se numără în rândul Părinţilor Apostolici, fiind unul dintre ucenicii Sfântului Ioan evanghelistul. La rândul său, a fost didascălul Sfântului ierarh Irineu de Lyon. Epistola sa „către Filipeni” este o adevărată capodoperă teologică, cuprinzând numeroase îndemnuri pastorale şi moralizatoare.

Episcop al Smirnei şi mucenic al Bisericii primare, Sfântul Policarp a ucenicit alături de Sfântul Ioan evanghelistul, care l-a rânduit ca episcop în cetatea Smirnei. Prin activitatea sa pastorală şi teologică, el marchează trecerea de la epoca apostolică la cea a mărturisirilor martirice ale Bisericii primare. A fost, de asemenea, un mare apologet, luptând împotriva gnosticilor valentinieni şi marcioniţi.

S-a născut în Efes, în anul 69, din părinţi binecredincioşi, foarte bogaţi şi milostivi. Tatăl său, Pangratie şi mama sa, Teodora, au fost daţi pe faţă de ereticul Marcion că sunt creştini şi astfel au ajuns în temniţă. Acolo a venit pe lume Sfântul Policarp. La scurt timp, Pangratie şi Teodora au fost omorâţi de păgâni. Pentru că Marcion voia să ia pruncul şi să-l crească în învăţătura gnostică, Dumnezeu a rânduit să-l aşeze în grija unei creştine văduve, pe nume Calista, care l-a crescut ca o adevărată mamă.

Ucenic al Sfântului Ioan evanghelistul

La vârsta de 20 de ani, Policarp a auzit de minunile pe care le făcea Sfântul Ioan evanghelistul prin cetăţile Asiei şi de puterea cuvântului său prin care se vestea Evanghelia lui Hristos. „Având mare dorinţă să-l vadă, a cerut voie şi binecuvântare de la maica sa şi s-a dus la cuvântătorul de Dumnezeu, cu care erau împreună şi Ignatie purtătorul de Dumnezeu, şi fericitul Vucol, iar împreună cu dânşii a urmat şi dumnezeiescul Policarp, umblând din loc în loc, din ţară în ţară şi, având mari pătimiri, suferea de foame, sete, goliciune şi multe alte strâmtorări, ca să propovăduiască cuvântul Evangheliei lui Hristos, ca şi un apostol” (Vieţile sfinţilor pe februarie, Bucureşti, 1999, p. 264).

După o bogată slujire ucenicească alături de marele apostol, Sfântul Policarp a fost rânduit ca episcop în cetatea Smirnei. Aici a făcut nenumărate minuni, împlinind permanent lucrarea de mărturisire a credinţei cu cea a slujirii pastorale. Despre toate acestea mărturiseşte ucenicul său, Sfântul Irineu al Lyonului, când spune că „Policarp nu numai că este ucenic al apostolilor, prieten şi împreună-vorbitor al multora care au văzut cu ochii pe Hristos, dar şi în Asia a fost trimis de dânşii, ca acolo să primească, după Sfântul Vucol, episcopia Bisericii din Smirna, pe care Sfântul Policarp şi noi, fiind în vârstă tânără, l-am cunoscut, pentru că era cu adevărat mărturisitor al dreptăţii, mai vrednic de credinţă şi mai statornic decât mulţi alţi învăţători ai Bisericii şi înţelepţi propovăduitori ai Cuvântului Sfintei Evangheliі” (Vieţile sfinţilor pe februarie, p. 268).

Alături de Sfântul Irineu de Lyon la Roma

Tot în calitate de episcop a mers la Roma, însoţit de Sfântul Irineu, care îi era învăţăcel. Este notabilă în acest sens întâlnirea sa cu Papa Anicet pentru lămurirea datei pascale. Deşi nu au ajuns la nici un consens, „cei doi episcopi s-au despărţit în relaţii bune, hotărând ca fiecare Biserică locală să-şi păstreze tradiţia, pentru a nu sfâşia unitatea Bisericii lui Hristos”.

În contextul aceleiaşi vizite, Sfântul Irineu de Lyon face mărturia unei întâlniri dintre venerabilul episcop al Smirnei şi ereticul gnostic Marcion. Cel din urmă, plin de duhul mândriei, l-ar fi întrebat cu superioritate dacă îl recunoaşte. La această întrebare, Sfântul Policarp i-ar fi răspuns: „Desigur, îl recunosc pe primul născut al satanei”.

Întors la Smirna, Sfântul părinte a fost pus în lanţuri şi refuzând să se lepede de credinţa creştină a fost supus la multe chinuri. În acea vreme, Biserica suferea

groaznic sub persecuţiile lui Antonin Pius. După nenumărate suferinţe, sfântul a fost ars de viu în ziua de 23 februarie 155/156 (Remus Rus, Dicţionar Enciclopedic, Bucureşti, 2003, p. 709).

Rugăciunea unui mucenic

Scrierile Sfântului Policarp înfăţişează acelaşi stil consacrat anterior în cărţile Noului Testament. „Naraţiunea dramatică a arestă-rii, procesului şi martirajului său (Martiriul Sfântului Policarp) este una dintre primele relatări ale morţii unui martir care dă mărturie pentru apariţia cultului martirilor în Biserica veche” (Pr. John Anthony McGukin, Dicţionar de teologie patristică, Iaşi, 2014, p. 400).

În Epistola sa către Filipeni, sfântul dezvoltă o pedagogie cu totul aparte, întărindu-i în credinţă pe destinatari şi îndemnându-i să fie milostivi, să ierte celor ce le greşesc, să nu se mânie, să nu fie lacomi, să nu uite datoria pe care o au în societate faţă de cei aflaţi în suferinţă şi faţă de conducătorii lor. Astfel, despre iubirea de arginţi, Sfântul Policarp învaţă că este „începutul tuturor relelor”. De aceea, el îşi îndemna credincioşii să se întrarmeze cu armele dreptăţii şi mai întâi să înveţe să umble în porunca Domnului, în credinţa dată lor, în dragoste şi în curăţie (Sfântul Policarp al Smirnei, Epistola către Filipeni, cap IV, în PSB 1, p. 209).

Mărturisirea apologetică a martirului său îmbracă mistic existenţa Bisericii primare. Mai mult decât un simplu exemplu de viaţă şi mărturisire, el reprezintă o anamneză vie, o memorie comunitară pe care se centrează viaţa creştinilor din primele veacuri. Imaginea liturgico-mistică, desprinsă din rugăciunea Sfântului Policarp al Smirnei, a rămas mereu trează în conştiinţa mărturisitorilor creştini din toate timpurile şi din toate locurile: „Mulţumesc Ţie, Doamne Dumnezeule, că, împreună cu mucenicii şi mărturisitorii Tăi, ai binevoit a mă rândui să beau paharul patimilor Hristosului Tău şi să fiu părtaş durerilor Lui, precum şi la învierea vieţii veşnice. Primeşte-mă ca o jertfă aleasă şi bineplăcută ochilor Tăi, pe care Tu singur ai văzut-o mai înainte şi ai aşezat-o aşa cum ai săvârşit-o, Dumnezeule adevărat, pe care eu Te slăvesc, Te laud, precum şi pe Iisus Hristos, Fiul Tău, Arhiereul Cel veşnic, cu care se cuvine Ţie şi Sfântului Duh toată cinstirea şi slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin” (Vieţile sfinţilor pe februarie, p. 271).

Valentin Cocan - Policarp, un sfânt cu numele primit după filantropia sa

Având binecuvântarea mamei sale adoptive și a lui Dumnezeu, tânărul evlavios împărțea cu îndestulare săracilor, prestiind că după om, din toată avuția câtă are, nimic nu va rămâne, afară de numele cel cinstit și de faptele pe care le-a făcut în această lume. Dar hambarele nu se goleau. Pentru aceea mama sa, Calisto, i-a zis: „De acum te voi numi Policarp, care înseamnă multe roade”.

Biserica îl prăznuiește astăzi pe cel în care Dumnezeu a strălucit cu putere, pe Sfântul Policarp al Smirnei, pe vlăstarul mult roditor ce a răsărit în cetatea Efes ca dintr-un pom al vieții, din acei părinți, după trup, Pancratie și Theodora, în anul 68 (d.Hr.). Acești doi soți se aflau în rânduiala creștinească, erau evlavioși și înstăriți, iar pe cât le era avutul de mare, pe atât le era și inima de cuprinzătoare și de largă față de săraci.

Auzind de buna lor purtare întru Hristos, mai-marele cetății îi închide pe aceștia în temniță, deși Theodora își purta pe atunci în pântece vlăstarul. Aici avea să se nască cel numit mai târziu Policarp. Pruncul este ocrotit de un înger și încredințat unei văduve bogate pe nume Calisto (adică cea mai frumoasă), împodobită cu lucrări bune, care îl va numi pe acesta după numele tatălui său: Pancratie.

Tânărul se arăta priceput în toate deprinderile școlărești, iar cu osebire în faptele creștinești; era ascultător, grabnic următor al cuvintelor folositoare, se străduia să îi

iubească pe toți, lucra smerenia, blândețea, înfrânarea, înțelepciunea; Pancratie își găsea însă deplina bucurie în săvârșirea de milostenii.

Îndrăgostit de chipul vieţuirii dumnezeieşti

Mama lui adoptivă, Calisto, trebuind să plece într-o călătorie, i-a încredințat gospodăria. Însă atunci când tânărul Pancratie a mers să descuie hambarele cu merinde pentru a rândui cele pentru casă și slujitori, el nu prididea să își deschidă și inima față de cei aflați în nevoi. În acest chip, Pancratie a golit toate hambarele, fără ca maica sa după duh să știe. La auzul veștii, ea s-a îndoit întâi, iar când a văzut realitatea s-a întristat, deși cunoștea inima tânărului înclinată spre bunătate și dărnicie. Dar Dumnezeu a umplut iarăși jitnițele văduvei cu asupra de măsură.

După ce a văzut aceste lucruri, Calisto l-a îmbrățișat fierbinte pe fericitul Pancratie, zicând: „Fiul meu prea iubit, de astăzi înainte dă săracilor cât este nevoie. Mai mult, de acum nu te voi mai numi Pancratie, ci Policarp, care înseamnă multe roade (πολύ καρπός)”.

Fericitul bărbat avea o fire sensibilă. Era postitor, mânca foarte puțin. Îndrăgostit de chipul vieţuirii dumnezeieşti, la vârsta de 25 de ani cere blagoslovenie de la mama sa adoptivă pentru a i se alătura Sfântului apostol Ioan, care propovăduia în acea vreme prin părțile Asiei. Alături de Sfântul apostol, de Sfântul Ignatie Teoforul și de prea cuviosul Vucol, colindă din ținut în ținut, suferind grele încercări.

După aceste rele pătimiri, apostolul Ioan îl așază pe Vucol (care se tâlcuiește păstor, βουκόλος) la cârma comunității din Smirna, Asia Mică, una dintre cele șapte Biserici către care se adresează îngerul Domnului (Apocalipsa 1, 11), iar pe lângă darul hirotoniei întru episcop, i-l încredințează acestuia și pe Policarp. Sfântul Vucol îi era tânărului ca un părinte, iar Policarp fiu duhovnicesc; în toate se ajuta episcopul de Policarp, dăruindu-i acestuia sarcina îngrijirii de săraci și văzându-i sârguința și curăția, îl hirotonește preot.

Episcopul făcător de minuni

La moartea cinstitului Vucol, episcopii adunați îl hirotonesc pe Policarp, cel cu gândul dumnezeiesc, în locul acestuia.

Sfântul Policarp, floarea cea cu multe roade a cetății Smirna, începe pe această cale a-I aduce lui Hristos roduri cuvântătoare; el nu contenea a-și sfătui turma, învățând pe fiecare cuvântul Evangheliei. El însuși este pilda cea mai grăitoare. Reușește să

stingă un incendiu iscat în cetate, vindecă un demonizat și pune stavilă ploilor ce amenințau să strice recolta.

Policarp îi face o vizită episcopului Anicet, care păstorea comunitatea din Roma, pentru a cădea de acord în ceea ce privește data prăznuirii pascale; o dată comună pentru Orient și pentru Occident nu s-a stabilit, fiecare având să serbeze după legea primită de la înaintașii lor, rămânând, după cum spune troparul, „părtaș obiceiurilor apostolilor”.

În această cetate și-a primit sfântul și cununa muceniciei. Relatarea ne este redată de bunul său prieten, Sfântul Ignatie Teoforul, în Epistola către Smirneni, citată și de istoricul Eusebiu al Cezareei (Istoria bisericească, XV, 10, 1-46).

Bătrânul Policarp, un pericol la adresa Cezarului

Sfântul Ignatie ne spune la începutul scrisorii sale că martiriul Sfântului Policarp a pus stavilă persecuției creștinilor. Astfel, după ce mai mulți creștini au fost aruncați drept hrană leilor, Dumnezeu, care a vrut să se arate în Policarp lucrările Sale (Luca 9, 3), a îngăduit și martiriul acestuia. Sfântul a fost vestit printr-un vis, în care se făcea că îi arde perna, care îi va fi sfârșitul.

Căutat fără încetare, Policarp s-a gândit că întru Domnul îi era toată nădejdea, iar nu în fugă. După ce l-au aflat într-o oră târzie din noapte, cei trimiși s-au minunat cum de se făcuse asemenea caz pentru un bătrân; însă sfântul i-a primit cum se cuvine, oferindu-le odihnă și hrană. Pe când soldații se ospătau, Policarp se hrănea cu rugăciunea.

Adus într-un final în fața mai-marilor cetății, sfântul refuză să jure pe destinul Cezarului (dacă la început Augustus primea să i se aducă rugăciuni doar pentru sănătatea sa, salus Augusti, acum situația evoluase în rugăciuni pentru genius Augusti, ca mai apoi să se ajungă la rugăciuni adresate divus Augusti) și să-L insulte pe Hristos, spunând că: „De optzeci și șase de ani Îl slujesc și nu mi-a făcut nici un rău. Cum aș putea să Îl hulesc pe Împăratul meu?”, neînfricoșându-se nici de puterea lor și nici de fiarele sălbatice. Leul iscoditor, vrăjmașul oamenilor, a aţâţat și mai mult inimile gloatei și, cum îi cuprinsese pe de-a-ntregul întunericul urii, a început să strige la unison să fie ars de viu, întrecându-se totodată în râvna de a procura cele necesare focului.

Părtaș cu mulțimea mucenicilor la potirul lui Hristos

Dumnezeu însă, care e bun platnic și care cu aceeași cinste îi dăruiește pe cei care I se dăruiesc, i-a dat Sfântului Policarp bărbăția de a îndura focul, refuzând să fie pironit pe un lemn. Chiar mai mult, fericitul bărbat Îi mulțumește Domnului că l-a învrednicit a fi părtaș „cu mul-țimea mucenicilor la potirul lui Hristos”. Priveliștea nu era dezolantă, ci întocmai cum Hristos pe Cruce e înfățișat într-un dulce somn, așijderea și mucenicul Policarp se afla în mijlocul focului „precum o pâine când se coace sau ca aurul și argintul când este curățat în cuptor”.

În cele din urmă, văzând tăria lui, cineva din mulțime apucă un cuțit și se duce să sfârșească cu sfântul; sângele care a curs, după mărturia Sfântului Ignatie, a stins focul. Trupul acestuia a mai fost încă o dată topit în foc, iar după aceasta, creștinii au luat moaștele acestuia, „mai valoroase decât cele mai prețioase pietre și mai încercate decât aurul”.

De la Sfântul Policarp ne-a rămas și o scriere, anume Epistola către Filipeni, către o comunitate încreștinată de Sfântul apostol Pavel. În aceasta, el îi îndeamnă pe creștini ca rodul credinței lor în Hristos să fie virtuțile înmiresmate ale dragostei, curăției, dreptății și milosteniei, care să se înalțe de-a pururea înaintea lui Dumnezeu. Această epistolă, conform mărturiei Fericitului Ieronim, era citită la sfintele slujbe în Asia Mică.

Alexandru Briciu - Sfântul Policarp, „aurul ars în cuptor“ - „De optzeci şi şase de ani Îi servesc şi nici un rău nu mi-a făcut...“

La 23 februarie 155 primea cununa muceniciei Sfântul Policarp, episcopul Smirnei, în timpul împăratului roman Antonin Pius (138-161). Colecţia "Actele martirice" păstrează scrisoarea trimisă de Biserica din Smirna (Izmir) către comunitatea creştină din Filomelion (astăzi Akşehir, Turcia), primul document de limbă greacă în care se reproduce martiriul unui sfânt mucenic. Din această scrisoare aflăm că Sfântul Policarp a fost cel de-al doisprezecelea martir care a pătimit în cetatea Smyrna.

Scrisoarea Bisericii din Smyrna despre martiriul episcopului Policarp" începe cu o adresare specifică primelor comunităţi creştine, care revendicau o cetăţenie cerească, trăind în această lume cu perspectiva vieţii veşnice, aşa cum îndemna Sfântul Apostol Pavel: "Nu mai sunteţi străini şi locuitori vremelnici, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii şi casnici ai lui Dumnezeu" (Efeseni 2, 19). Astfel, "Biserica lui Dumnezeu pribeagă în Smyrna" scrie fraţilor creştini "pribegi" din Filomelion şi tuturor comunităţilor "pribege", "cele privitoare la cei care au dat mărturie martirică şi la fericitul Policarp, care a făcut să înceteze persecuţia ca pecetluind-o prin mărturia/martiriul lui".

Documentele din "Actele martirice" sunt importante pentru că ne aduc aproape de perioada persecuţiilor, reproducând un tablou tragic al acelor vremuri. Discursul aghiografilor face din cei prigoniţi adevăraţi biruitori, învinşi de istorie, dar învingători în eshaton.

Martiriul Sfântului Policarp ne arată cum pătimeau creştinii în vremuri de prigoană: "Jupuiţi de biciuri astfel încât li se vedea alcătuirea trupului până la venele şi arterele dinăuntru, au răbdat atât, încât celor din jur li se făcea milă şi erau plini de durere; dar ei au ajuns la o atât de mare vitejie, încât nici unul dintre ei nici n-a gemut, nici n-a suspinat, arătându-ne nouă tuturor că în ceasul acela martorii/martirii lui Hristos torturaţi erau absenţi din trup sau mai bine zis, că Domnul era de faţă şi vorbea cu ei".

Această scrisoare-document ne prezintă detalii din viaţa comunităţilor creştine, unele dintre problemele acestora devenind chiar subiect de dezbatere în sinoade locale ulterioare. Aduşi înaintea prigonitorilor, unii creştini nu rezistau chinurilor la care aveau să fie supuşi şi apostaziau, devenind "lapsi". Este şi cazul frigianului Quintus, "proaspăt venit din Frigia", care "văzând fiarele, a fost cuprins de laşitate", sacrificiul lui adus zeilor fiind dezaprobat de creştinii din Smyrna.

Gazdă bună a celor ce-l prigoneau

Episcopul Policarp, însă "vinovat" de delictul de a fi creştin, a fost prins de prigonitori într-o casă. Văzând în cei ce urmăreau să-l prindă nişte oaspeţi, bătrânul episcop i-a întâmpinat şi i-a primit cum se cuvine în casa sa, în Sâmbăta dinaintea Paştilor anului 155. Privind în cheia gândirii omeneşti, salvarea vieţii lui Policarp putea veni printr-o simplă mărturisire, care însă ar fi însemnat apostazia de la creştinism. Cei însărcinaţi de autorităţile romane cu prigoana creştinilor în cetatea Smyrna, "ofiţerul Irod şi tatăl său, Nichita", îl ademeneau: "Ce lucru rău este să zici: "Domn e Cezarul", să sacrifici, să faci cele ce urmează acestora şi să te salvezi?" Procesul de judecare a unui creştin varia de la intimidare la ademenire, de la ameninţarea cu chinuri şi moarte la îmbierea cu bunuri şi averi.

Mărturisirea Sfântului Policarp

Tuturor argumentelor prin care încercau să-l facă să renunţe la credinţa sa, Sfântul Policarp le-a replicat prin una dintre cele mai frumoase mărturisiri ale creştinismului: "De optzeci şi şase de ani Îi servesc şi nici un rău nu mi-a făcut. Cum pot să blestem pe Împăratul meu, Cel ce m-a mântuit?"

Bătrânul episcop nu vedea chinuri în focul cu care era ameninţat de prefectul Filip al Asiei, ci doar vremelnicia acestei vieţi: "Ameninţi cu un foc care arde un ceas şi după puţin timp se stinge, căci nu cunoşti focul judecăţii viitoare şi al pedepsei veşnice păstrat pentru necredincioşi".

Pe când se afla în arenă în faţa focului pregătit pentru a fi aruncat, Sfântul Policarp a înălţat o rugăciune către Dumnezeu, reprodusă în actul său martiric: "Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, Tatăl iubitului şi binecuvântatului Tău Fiu, Iisus Hristos, prin Care am primit cunoştinţa despre Tine, Dumnezeul îngerilor, al puterilor, a toată zidirea şi al întregului neam al celor drepţi, care trăiesc înaintea feţei Tale. Te binecuvântez că m-ai învrednicit de ziua şi ceasul acesta, ca să iau parte cu ceata mucenicilor la paharul Hristosului Tău, spre învierea vieţii de veci a sufletului şi a trupului, în nestricăciunea Duhului Sfânt. Între care fă să fiu primit înaintea Ta astăzi, ca jertfă grasă şi bineplăcută, precum m-ai pregătit şi mi-ai descoperit şi împlinit, Dumnezeule cel nemincinos şi adevărat. Pentru aceasta şi pentru toate, Te laud, Te binecuvântez şi Te preamăresc prin veşnicul şi cerescul arhiereu Iisus Hristos, iubitul Tău Fiu, prin Care, împreună cu El şi cu Duhul Sfânt, Ţi se cuvine slavă acum şi în veacurile ce vor să fie".

Sfintele moaşte, "mai preţioase şi mai încercate decât aurul"

Mărturia celor ce au văzut pătimirea Sfântului Policarp şi au consemnat-o în această scrisoare arată puterea lui Dumnezeu de a birui rânduiala firii în trupul mucenicului său: "Strălucind o flacără mare, am văzut o minune, noi cei cărora li s-a dat a o vedea; noi cei care am fost păstraţi ca să vestim celorlalţi cele făcute. Căci, luând forma unei bolţi, focul a învăluit în cerc trupul martirului ca o pânză de corabie umflată de vânt şi era în mijloc nu ca un trup ars, ci ca o pâine coaptă sau ca un aur ori argint ars în cuptor. Pentru că am simţit o atât de mare bună-mireasmă, ca a unui suflu de tămâie sau a unei alteia dintre aromatele preţioase". Biruind sfântul văpaia focului, a fost martirizat cu o lovitură de pumnal, la porunca proconsulului.

Fragmentul din martiriul Sfântului Policarp care aminteşte despre grija creştinilor de a preţui rămăşiţele trupeşti ale mucenicilor a devenit argument pentru cinstirea sfintelor moaşte: "Dar cel gelos, defăimător şi rău, potrivnicul neamului drepţilor, văzând măreţia mărturiei/martiriului lui şi conduita lui ireproşabilă de la început, văzându-l însemnat cu cununa nestricăciunii şi dobândind un premiu incontestabil, s-a străduit ca nici măcar trupul său să nu fie luat de noi, deşi mulţi dintre noi doreau să facă aceasta şi să aibă parte de sfântul lui trup".

Încă din veacul al doilea creştin, sfintele moaşte erau "mai preţioase şi mai încercate decât aurul", depuse "acolo unde se cuvenea", iar ziua martirizării sfântului celebrată cu slujbă: "Să ne adunăm şi noi, după putinţă, să celebrăm cu veselie şi cu bucurie ziua de naştere a martiriului său spre aducerea-aminte de cei ce au luptat mai înainte şi spre exerciţiul şi pregătirea celor ce vor lupta mai pe urmă".

Pentru a autentifica scrisele sale, aghiograful a adăugat detalii istorice despre stăpânirea romană din vremea episcopului Policarp, cu ajutorul cărora Biserica a putut rândui sărbătoarea închinată sfântului pentru ziua de 23 februarie: "A dat mărturie martirică fericitul Policarp în ziua a doua a lunii xanthikos şfebruarieţ, cu şapte zile înainte de calendele lui martie, în Sâmbăta Mare, la ora opt. A fost prins de Irod, mare preot fiind Filip Trallianul, proconsul Statius Quadratus, iar Împărat în veci Domnul nostru Iisus Hristos".

Mihai Parfeni - Contribuţia Sfântului Policarp al Smirnei la dezvoltarea teologiei creştine din primele secole

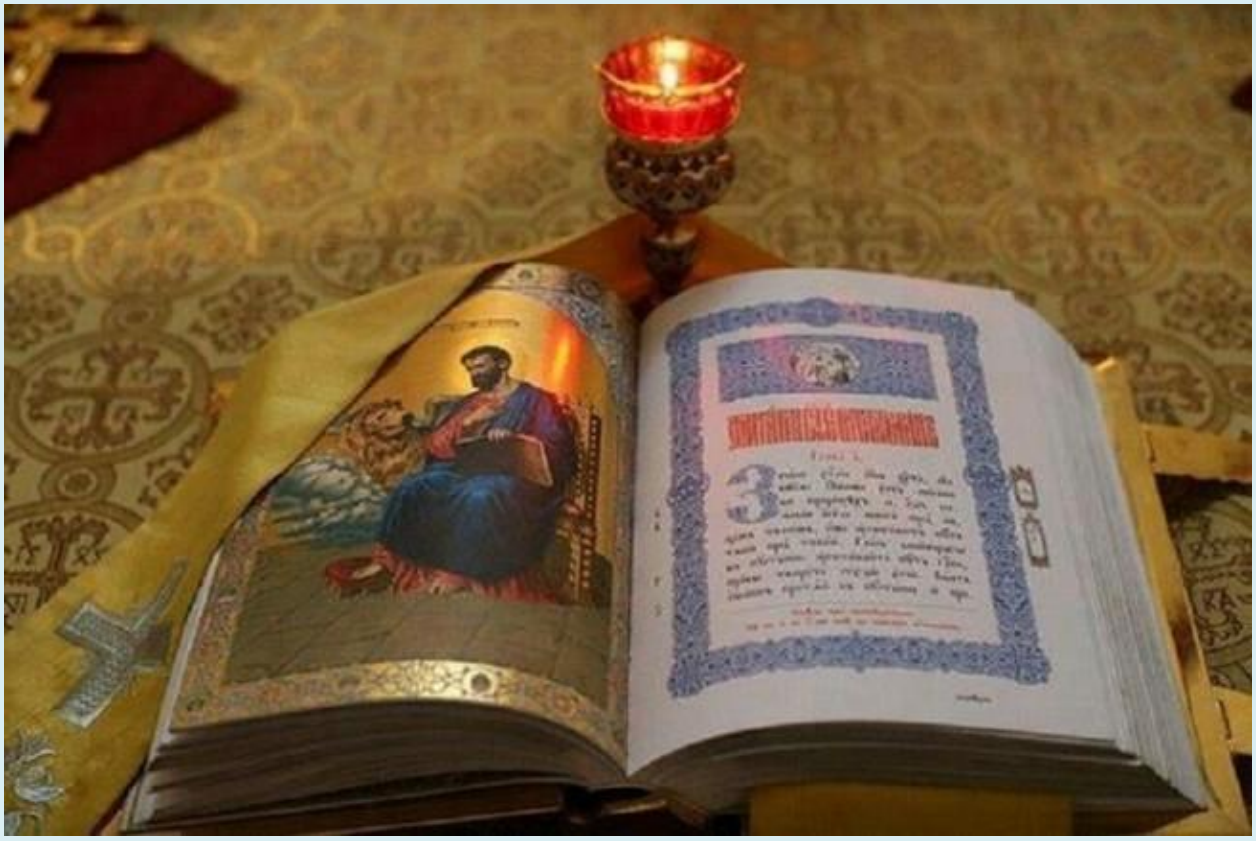

Centrul teologiei Sfântului Policarp, prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 23 februarie, îl constituie opera de răscumpărare a lui Hristos, obiectul suprem al credinţei.

Perioada Părinţilor Apostolici reprezintă puntea de legătură între misiunea apostolică a ucenicilor Domnului şi direcţia în care se va dezvolta ulterior religia creştină. Scrierile Părinţilor Apostolici conţin în majoritatea cazurilor preocupări pastorale ale conducătorilor Bisericii. Scrise sub formă de epistole, ele descriu viaţa creştină în plină dezvoltare, dar marcată de persecuţii. Scopul acestor scrieri este de a purta corect mesajul creştin în comunităţile mai noi sau mai vechi, dar şi de a încuraja formarea altora, în conformitate cu mesajul hristic de a răspândi Evanghelia până la marginile lumii. Părinţii Apostolici au dezvoltat o învăţătură creştină ce îşi are fundamentul în concepţiile şi noţiunile din Sfânta Scriptură. Aceste concepţii le-au îmbogăţit cu o cunoaştere reală despre Dumnezeu şi despre lucrurile divine, cunoaştere plină de adevăr. Aceste scrieri vor forma nucleul din care se va dezvolta mai târziu marea literatură creştină.

Sfântul Policarp al Smirnei este un reprezentant de seamă al Părinţilor Apostolici, martirizat în anul 155. „Epistola către Filipeni” este singura operă care s-a păstrat de la Sfântul Părinte, în aceasta fiind sintetizat caracterul credinţei autorului şi predicarea cu tărie a adevărului. Centrul teologiei Sfântului Policarp îl constituie opera de răscumpărare a lui Hristos, obiectul suprem al credinţei. Încă de la început, Sfântul Policarp îi introduce pe filipeni în tainele care susţin creştinismul: calitatea lui Hristos de Mântuitor al nostru, arătând originea dumnezeiască prin alăturarea Sa de atotputernicul Dumnezeu: „Policarp şi preoţii acei dimpreună cu el către Biserica lui Dumnezeu care locuieşte vremelnic în Filipi, mila şi pacea să vi se înmulţească vouă de la Atotputernicul Dumnezeu şi Iisus Hristos Mântuitorul nostru”.

„Credeţi în Cel Căruia au fost supuse toate cele cereşti şi cele pământeşti, Căruia Îi slujeşte toată suflarea”

Sfântul Policarp Îl numeşte pe Iisus Hristos atât Dumnezeu cât şi Domnul, fie direct, fie indirect şi afirmă categoric umanitatea lui Iisus Hristos, Care a suferit şi moarte şi pe Care L-a înviat Dumnezeu.

„M-am bucurat mult împreună cu voi, în Domnul nostru Iisus Hristos, că aţi primit pe următorii dragostei celei adevărate şi aţi însoţit, cum se şi cădea vouă, pe cei încărcaţi cu lanţuri vrednice de sfinţi care sunt diademe ale celor ce au fost cu adevărat aleşi de Dumnezeu şi de Domnul nostru. M-am bucurat şi că rădăcina trainică a credinţei voastre, vestită din timpuri vechi, dăinuieşte până acum şi rodeşte în Domnul nostru Iisus Hristos, Care a suferit pentru păcatele noastre, mergând până la moarte, «pe Care L-a înviat Dumnezeu, dezlegând durerile iadului, în Care credeţi, fără să-L fi văzut, cu bucurie nemărginită şi prea slăvită, la care mulţi doresc să ajungă, ştiind că veţi fi mântuiţi prin har nu din fapte», ci din voinţa lui Dumnezeu prin Iisus Hristos”.

Demnitatea de împărat a lui Hristos este evidenţiată în mod special, El fiind sceptrul majestăţii lui Dumnezeu şi stăpânul lumii întregi, are supuse Lui toate cele din cer şi de pe pământ. Lui I Se închină toată suflarea, El face semne şi minuni mari, nimiceşte moartea şi aduce Învierea şi nemurirea. În culmea puterii Sale prea slăvite, Iisus Hristos, şezând de-a dreapta Tatălui, este judecătorul viilor şi al morţilor.

„Pentru aceea, încingându-vă coapsele voastre, «slujiţi lui Dumnezeu cu frică» şi cu adevăr, că părăsind vorbăria cea deşartă şi rătăcirea celor mulţi, «aţi crezut în Cel ce a înviat pe Domnul nostru Iisus Hristos din morţi şi I-a dat Lui slavă» şi tron

de-a dreapta Lui; Căruia I-au fost supuse toate cele cereşti şi cele pământeşti, Căruia Îi slujeşte toată suflarea. Cel ce vine «judecător al viilor şi al morţilor», al Cărui sânge Îl va cere Dumnezeu de la cei ce nu-L ascultă: «Iar Cel care L-a înviat pe El din morţi ne va învia şi pe noi», dacă facem voia Lui şi mergem în poruncile Lui şi iubim ceea ce a iubit El, depărtându-ne de orice nedreptate, lăcomie, iubire de argint, vorbire de rău, mărturie mincinoasă, «nerăsplătind răul cu rău sau ocara cu ocară», lovitura cu lovitură sau blestemul cu blestem".

Fără ajutorul lui Dumnezeu Tatăl şi implicit a lui Hristos nu putem lucra pentru mântuirea noastră, deoarece El ne întăreşte în lucrarea mântuirii şi ne pregăteşte nouă loc între aleşii Săi:„Dar Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos să vă întărească în credinţă, în adevăr, în toată blândeţea, în lipsă de mânie, în răbdare şi îndelungă răbdare, în îngăduinţă şi în curăţie trupească şi sufletească. Să vă dau vouă soartă şi parte între sfinţii Săi şi nouă împreună cu voi şi tuturor celor de sub cer, care cred în Domnul nostru Iisus Hristos şi în Tatăl Lui, Care L-a înviat pe El din morţi. Rugaţi-vă pentru toţi sfinţii. Rugaţi-vă şi pentru împăraţi, pentru dregători şi pentru conducători, pentru cei ce vă prigonesc şi vă urăsc pe voi şi pentru duşmanii crucii pentru ca roadele voastre să fie arătate de toţi, ca să fiţi desăvârşiţi în El".

Preoţii trebuie să fie respectaţi de toţi oamenii pentru că ei au „leacul nemuririi"

Sfântul Policarp în Epistola către Filipeni precizează că, după modelul lui Hristos, preoţii trebuie „să fie miloşi şi milostivi cu toţi; să întoarcă pe cei rătăciţi; să cerceteze pe toţi bolnavii, să nu treacă cu vederea pe văduvă sau pe orfan sau pe sărac, ci să se gândească pururea la ceea ce este bun înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor; să se ferească de orice mânie, de părtinire, de judecată nedreaptă; să se depărteze de orice iubire de argint, să nu dea repede crezare celui care vorbeşte împotriva cuiva, să nu fie aspru în judecată, ştiind că toţi suntem supuşi păcatului", „aşa cum El Însuşi ne-a poruncit, precum şi apostolii, care ne-au propovăduit Evanghelia".

La Părinţii Apostolici găsim pentru fiecare treaptă a ierarhiei bisericeşti calităţi specifice. Preoţii se alegeau dintre diaconii care îndeplineau cu prisosinţă calităţile sau virtuţile care li se cereau. Dacă se alegeau dintre mireni, trebuiau să treacă prin diaconat, numai aceştia putând să-şi plece capul sub mâna purtătoare de har a arhiereului. Ei sunt cei care stau în locul sfatului apostolilor şi trebuie respectaţi ca pe un sobor şi o poruncă a lui Dumnezeu. Preoţii trebuie să fie ascultaţi ca şi

episcopii de către creştini având gândul neîmpărţit, „frângând o pâine, care este leacul nemuririi şi doctorie, pentru a nu muri, ci a trăi veşnic în Iisus Hristos”.

Sfântul Policarp îi sfătuieşte pe preoţi să fie buni şi milostivi faţă de toţi şi îşi arată întristarea pentru purtarea nedemnă a preotului Valens şi a soţiei acestuia şi se roagă ca „să le dea Dumnezeu pocăinţă adevărată. Fiţi, dar, şi voi cu măsură în această privinţă şi chemaţi-i ca pe nişte mădulare bolnave şi rătăcite, ca să mântuiţi trupul vostru al tuturor. Făcând aşa, vă zidiţi pe voi înşivă”.

Părinţii Apostolici au preluat ceea ce mai înainte au spus Apostolii Domnului Hristos şi au continuat să întărească Biserica, participând activ la procesul de încreştinare. Deşi simplă, literatura acestei perioade reprezintă profunzimea şi claritatea cu care a fost înţeles mesajul transmis de Mântuitorul Hristos şi de Sfinţii Apostoli. Concordanţa esenţială dintre hristologia Părinţilor Apostolici şi aceea a Bisericii Ortodoxe ne îndreptăţeşte să vedem în datele hristologiei Părinţilor Apostolici fundamentarea dogmatică a oricărei hristologii bisericeşti, văzând peste tot o unitate de concepţie şi de expresie cu doctrina oficială. Soluţiile Părinţilor Apostolici referitoare la trăirea creştină au valabilitate în tot locul şi timpul, acestea potrivindu-se deci şi creştinilor din timpul nostru.

Dragoş Mîrşanu - Sfântul Policarp al Smirnei, portret aghiografic şi patristic

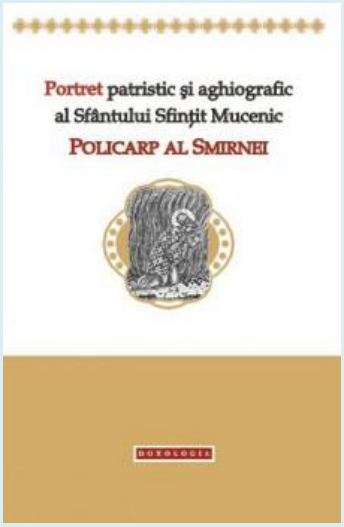

În ziua de 23 februarie facem pomenirea Sfântului mucenic Policarp, episcopul Smirnei (sec. al II-lea d.Hr). Odată cu binecuvântatul eveniment al vizitei moaştelor acestuia la Iaşi, în octombrie trecut, editura Doxologia a publicat un mic volum care creionează „portretul aghiografic şi patristic" al Sfântului ierarh, într-un dosar conţinând referinţele textuale esenţiale, în traducerea adnotată a domnului Dragoş Dâscă.

Volumul debutează cu Viaţa Sfântului Policarp, tradusă după o versiune recentă a Sinaxarului, îmbogăţită, în note, cu relatări ale minunilor sfântului, referinţe critice şi detalieri istorice utile. Această scurtă biografie, care include o relatare a destinului moaştelor sale, este urmată de traducerea din greaca veche a muceniciei Sfântului Policarp. Domnul Dâscă ne dăruieşte o nouă traducere – după cea datorată lui Ioan Rămureanu (PSB 11) – a acestui text minunat.

Din rugăciunea Sfântului Policarp către Atotputernicul Dumnezeu: Te binecuvântez pentru că m-ai învrednicit de această zi şi de acest ceas, să fiu părtaş cu mulţimea mucenicilor la potirul Hristosului Tău spre învierea vieţii veşnice a sufletului şi a trupului în nestricăciunea Duhului Sfânt. Fie ca astăzi eu să fiu primit printre aceştia înaintea Ta ca o jertfă grasă şi primită, precum Tu ai pregătit şi arătat dinainte şi împlinit, Dumnezeule credincios şi adevărat. Din această pricină şi pentru toate celelalte, Te slăvesc prin Iisus Hristos, Arhiereul cel veşnic şi mai presus de ceruri, Copilul Tău iubit, prin Care, împreună cu El şi cu Sfântul Duh, Ţi se cuvine slavă acum şi în veacurile ce vor fi. Amin". (p. 35)

Dosarul aghiografic continuă cu inventarierea, în traducere, a referinţelor contemporane la Sfântul Policarp. Primele mărturii provin de la Sfântul Ignatie Teoforul: una este o consemnare din Istoria Bisericească alcătuită de Eusebiu al Cezareei, iar alta, o Scrisoare a Sfântului Ignatie către fericitul de Dumnezeu Policarp, în care îi trasează comunităţii creştine din Smirna – precum şi întregii katholike ekklesia – calea către mântuire, sub călăuzirea vrednicului ei episcop.

Sfântul Ignatie: Creştinul nu are autoritate asupra sa, ci este dedicat lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu şi [va fi] a voastră când o veţi împlini. Cred în har că voi sunteţi pregătiţi pentru o bună lucrare cuvenită lui Dumnezeu. Ştiind râvna voastră după adevăr, v-am îndrumat printr-o mică scrisoare. (p. 47)

Mărturiile prezentate în continuare sunt cele din scrierile Sfântului Irineu al Lyonului, păstrate fragmentar sau citate de istoricul Eusebiu.

Sfântul Irineu: Iar Policarp nu doar că a fost ucenicul apostolilor şi a trăit împreună cu mulţi dintre cei care L-au văzut pe Domnul, dar a şi fost pus de apostoli episcop al Bisericii Smirnei din Asia, pe care noi l-am văzut în prima noastră tinereţe. (p. 50)

Tradiţia conform căreia Sfântul Policarp ar fi fost aşezat episcop în Smirna de către Apostolul Ioan Evanghelistul este reluată de scriitorul latin Tertulian (p. 54). Eusebiu al Cezareei reia în Istoria sa relatarea pătimirii Sfântului Policarp făcută de Biserica Smirnenilor spre folosul comunităţilor creştine din Pont (sau, mai curând, din Frigia) şi în fapt, de oriunde.

Eusebiu: În această vreme când cele mai mari persecuţii tulburau Asia, Policarp şi-a sfârşit viaţa prin mucenicie. Dar eu cred că este mai important faptul că moartea sa, după o relatare scrisă care mai există încă, ar trebui consemnată în această istorie (p. 55). […] Acestea despre minunatul şi apostolicul Policarp, care s-a învrednicit de un asemenea sfârşit, despre care ne-au istorisit fraţii din Smirna (p. 63).

Ultimele două referinţe patristice la Policarp sunt din scrierile Sfântului Epifanie al Salaminei şi ale Fericitului Ieronim (pp. 64-65).

Volumul continuă cu indicaţii privind erminia icoanei Muceniciei Sfântului Policarp şi este împlinit, foarte potrivit, prin includerea singurei scrieri rămase de la Sfântul Ierarh şi anume a Scrisorii sale către creştinii din Filipi (oferită astfel în traducere nouă, după ce fusese tălmăcită anterior de Dumitru Fecioru, în PSB 1).

Păşind pe urmele traducătorilor anteriori ai textelor grupate aici (precum Dumitru Fecioru, Ioan Rămureanu sau Teodor Bodogae), Dragoş Dască oferă prospeţime textelor, adnotându-le mai bogat decât o făcuseră aceştia. Marea utilitate a acestui volum de numai 82 de pagini este dată, desigur, de luxul deţinerii, în acelaşi loc, a tuturor referinţelor importante despre Sfântul Policarp.

Lucrarea este discret ilustrată, iar textul este însoţit de bibliografia lucrărilor citate.

P.S. Putem nota unele mici scăpări pe care le-am observat, în scopul corectării cu ocazia unei eventuale ediţii ulterioare. Referinţa corectă la mărturia Lui Eusebiu al Cezareei (p. 55) trebuie să înceapă cu indicarea cărţii (a patra), omisă. Din neatenţie, titlul dintre paranteze („Epistola către Smirneni”) identifică pe destinatar cu expeditorul (scrisoarea fiind alcătuită de smirneni). Nu am putut găsi nici o referinţă la traducerea anterioară a Actului Martiric, datorată lui I. Rămureanu (PSB 11); este vorba, probabil, de o omitere nedorită.

Pr. Ioan Valentin Istrati - Sfântul ierarh Policarp, prescură a iubirii lui Hristos

Anul acesta, alături de moaştele Sfintei cuvioase Parascheva, creştinii veniţi în inima Moldovei vor avea binecuvântarea să venereze moaştele Sfântului ierarh Policarp al Smirnei, episcop martir, vestitor al vieţii şi discipol al ucenicului iubit al lui Hristos. Harul care se revarsă din rugăciunea Sfântului ierarh este purtător de biruinţă, ajutător în boli şi suferinţe, întăritor al credinţei şi păstrător al învăţăturilor mântuitoare ale Bisericii.

Moaştele Sfântului Policarp sunt aduse de la Mănăstirea Ambelakiotissa din Grecia de către Înalt Preasfinţitul Hierotheos Vlachos, mitropolit de Nafpaktos şi Aghios Vlasios.

Sfântul ierarh Policarp, episcopul Smirnei, s-a născut în secolul I A.D. şi a fost episcop în cetatea Smirna din Asia Mică.

Sinaxarul constantinopolitan spune că a rămas orfan la o vârstă fragedă şi a fost crescut de credincioasa văduvă Calista, sfătuită de un înger. După moartea mamei sale adoptive, tânărul Policarp a renunţat la toate bunurile materiale şi a început o viaţă plină de rugăciune şi milostenie, ajutând pe cei săraci şi îngrijind bolnavii şi infirmii.

Magistrul şi duhovnicul său a fost Sfântul ierarh Vucol, episcopul Smirnei (prăznuit în 6 februarie), care l-a hirotonit mai întâi diacon, încredinţându-i propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu în Biserică, apoi preot.

Sfântul apostol Ioan Teologul, ucenicul cel iubit al Mântuitorului Hristos, mai trăia în acea vreme şi fiind buni prieteni, cei doi mergeau deseori împreună în călătoriile lor apostolice.

Sfântul Apostol Ioan Teologul este numit „vulturul ceresc al lui Dumnezeu“, iar simbolul Evangheliei sale este vulturul înaripat şi aceasta pentru că teologia sa a fost de o înălţime a gândirii şi de o profunzime mistică şi duhovnicească vrednice de privirea suverană a acvilei. Teologia Sfântului Ioan, care completează şi aprofundează Evangheliile sinoptice, are un izvor ascuns. În timpul Pătimirii Domnului Hristos, Acesta fiind pe Cruce, a încredinţat-o pe Maica Sa grijii şi ocrotirii lui Ioan, ucenicul cel iubit al Stăpânului. Astfel, devenind ucenicul Maicii Fecioare, Ioan a deprins tainele cele dumnezeieşti din mărturia Preacuratei Fecioare, înţelegând viaţa şi lucrarea minunată a Stăpânului de la cea care L-a cunoscut în toată măreţia Lui dumnezeiască. Dacă ceilalţi ucenici au stat cu Mântuitorul 3 ani şi 6 luni, Maica Domnului cunoştea întreaga viaţă pământească a Mântuitorului Hristos. De aici, profunzimea mistică a Evangheliei lui Ioan şi înălţimea teologiei Sfântului Policarp, ucenicul său.

Anii persecuţiei

Înainte de a muri, Sfântul ierarh Vucol şi-a exprimat dorinţa ca Policarp să fie următorul episcop al Smirnei. Când Sfântul Policarp a fost sfinţit episcop, i s-a arătat Domnul Iisus Hristos, ungându-l cu Duhul Sfânt.

Între anii 161-180 A.D., împăratul Romei, Marcus Aurelius, a pornit o crudă persecuţie împotriva creştinilor. Păgânii din Smirna, ruşinaţi de cuvintele sfântului, au cerut judecătorului să fie căutat Sfântul Policarp, „tatăl tuturor creştinilor“ şi „ademenitorul întregii Asii“. În acest timp, la rugăminţile credincioşilor săi, Sfântul s-a retras într-un sat mic, nu departe de Smirna. Când soldaţii au venit să-l ia, el i-a întâmpinat şi i-a poftit la masă, după care le-a cerut răgaz pentru rugăciune ca să se pregătească pentru mucenicie. După două ore de rugăciune fierbinte, cu faţa senină a mers împreună cu cei care-l duceau spre moarte.

Suferinţele şi moartea sa martirică sunt prezentate în „Epistola Creştinilor Bisericii din Smirna către celelalte Biserici“, una dintre cele mai vechi mărturii ale literaturii creştine.

În faţa chinuitorilor, Sfântul ierarh Policarp şi-a mărturisit cu hotărâre credinţa în Hristos şi a fost condamnat să fie ars de viu. A fost îndemnat să blesteme pe Hristos ca să scape astfel cu viaţă, dar el a răspuns: „De optzeci şi şase de ani Îi slujesc şi nici un rău nu mi-a făcut. Cum pot să blestem pe Împăratul meu, Cel ce m-a mântuit?“.

După ce călăii au aprins focul în jurul Sfântului, flăcările l-au înconjurat, dar nu l-au atins, ridicându-se deasupra capului său în formă de boltă. Văzând că flăcările nu-şi fac efectul, păgânii l-au înjunghiat cu un pumnal, iar sângele i-a curs atât de mult din rană încât a stins flăcările. Trupul martirului Policarp a fost ars. Creştinii din Smirna au luat cu evlavie ce a mai rămas din trupul Sfântului, sărbătorind în fiecare an ziua martiriului său. Veneraţia moaştelor sale este una dintre primele mărturii ale prezenţei Duhului Sfânt în trupurile sfinţilor, după moarte.

„Prin mila Domnului am ascultat apoi cu atenţie cuvintele lui Policarp“

Sfântul Irineu din Lyon, un discipol al Sfântului Policarp, a vorbit despre sfânt, citat şi de Eusebiu în a sa Istorie Eclesiastică (V, 20): „Am fost foarte tânăr când te-am văzut la Policarp, în Asia Mică “, îi scria Sfântul Irineu prietenului său Florinus, „dar tot îmi amintesc locul unde binecuvântatul Policarp a şezut şi a vorbit, cum a păşit, cum a gândit în viaţă, cum era înfăţişarea lui, vorba lui, cum se plimba cu Ioan şi cum povestea el însuşi ceea ce auzea de la alţi mărturisitori ai Domnului despre viaţa, învăţăturile şi minunile Sale. Prin mila Domnului am ascultat apoi cu atenţie cuvintele lui Policarp, scriindu-le nu pe table, ci în adâncul inimii mele. De aceea, pot mărturisi în faţa lui Dumnezeu că dacă acest sfânt şi binecuvântat părinte ar auzi ceva asemănător cu erezia ta, s-ar opri imediat şi şi-ar

exprima indignarea prin expresia lui consacrată: Bunule Dumnezeu, cum m-ai lăsat să trăiesc aceste vremuri!“.

Sfântul ierarh a scris mai multe epistole către obştea sa şi către alţi oameni, dintre care singura care a supravieţuit până azi este Epistola către Filipeni, care, după mărturia Sfântului Ieronim, a fost citită în bisericile din Asia Mică la sfintele slujbe. Această epistolă a fost scrisă de sfânt ca răspuns la dorinţa Filipenilor de a primi nişte scrisori despre martirul Ignatie (prăznuit în 20 decembrie), care erau în posesia Sfântului Policarp.

Ierarhul a fost numit de Biserică „prescură sfântă a Bisericii“. Moartea Sfântului Policarp în mijlocul focului este o metaforă teologică a vocaţiei persoanei umane, care trebuie să devină prescură cuvântătoare, miridă din Trupul euharistic al lui Hristos, Pâinea cea veşnică, coborâtă din cer pentru a hrăni oamenii cu nemurire.

Orice om, aşadar este chemat să simtă şi să aprofundeze în sine apartenenţa sa la Trupul lui Hristos care este Biserica, împărtăşindu-se cu Trupul Lui euharistic, în Sfânta şi Dumnezeiasca Împărtăşanie.

Moaştele Sfântului Policarp vor fi aduse la Iaşi

Anul acesta, pelerinii care vor veni să se închine la moaştele Sfintei Parascheva se vor putea închina şi la moaştele Sfântului Policarp, episcopul Smirnei, care vor fi aduse de la Mănăstirea Ambelakiotissa din Grecia de către Înalt preasfinţitul Hierotheos Vlachos, Mitropolit de Nafpaktos şi Aghios Vlasios.

Cinstitele moaşte ale Sfântului Policarp au fost aduse din Smirna de Arsenie şi Samuil, monahi ai Mănăstirii Ambelakiotissa, în 1474 sau 1475, la 20 de ani de la înfiinţarea mănăstirii (1455).

Monahii se aflau într-o călătorie în Macedonia, Tracia şi Asia Mică având binecuvântarea Mitropolitului de Nafpaktos să adune bani pentru mănăstirea Ambelakiotissa. În Smirna au cumpărat moaştele cu 100 de groşi care au rămas în patrimoniul mănăstirii.

Ele sunt un nepreţuit tezaur atât pentru mănăstire, cât şi pentru întregul Nafpaktos. Mâna dreaptă a Sfântului Policarp se păstrează într-un suport lucrat în aur şi argint. Pe ferecătură este gravată scena Buneivestiri a Născătoarei de Dumnezeu şi cuvântul Arhanghelului: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri”. Pe cealaltă latură există o inscripţie din 1 mai 1792: „Această mână a Sfântului sfinţit mucenic Policarp, relicvă a Mănăstirii Ambelakiotissa din Kozitsa. S-a argintat pe cheltuiala Preacuviosului ieromonah

Grigorie Plataniotos şi prin lucrarea aurarului Panaghiotis Damianopoulos din Kozitsa”.

Moaştele sunt aşezate într-o raclă de argint pe care se află următoarea inscripţie cu data de 1 noiembrie 1792: „Ofrandă către Sfântul Policarp din partea prea cuviosului ieromonah Grigorie şi a confraţilor săi, Arsenie, Neofit şi Anania de la Mănăstirea Kozitsa a Adormirii Maicii Domnului, Ambelokiotissa. Lucrare a lui Damian din Kozitsa”. Laturile raclei au fost inscripţionate de un artist remarcabil cu 36 de reprezentări ale vieţii lui Hristos, a Maicii Domnului şi cu chipuri ale sfinţilor. Este o impresionantă operă de artă.

În Duminica Mironosiţelor (Duminica a treia după Sfintele Paşti), cinstita mână a Sfântului Policarp se aduce în Nafpaktos pentru închinarea credincioşilor.

Egumenul Mănăstirii Ambelakiotissa predă moaştele Sfântului Policarp în mâinile Mitropolitului şi acesta purtându-le cu evlavie şi urmat de toţi înaintează şi intră în catedrala mitropolitană a Sfântului Dimitrie. După vecernia, paraclisul şi predica despre viaţa şi ofranda sfântului, urmează procesiunea cu sfintele moaşte pe străzile oraşului.

Radu Alexandru - Locuri biblice - Smirna

Izmir, numele modern al oraşului ce a fost în trecut cunoscut că Smirna, este al treilea oraş ca mărime al Turciei, având o populaţie de aproximativ 3 milioane de locuitori. Situat pe coasta egeeana, reprezintă al doilea mare port al Turciei. Oraşul a rămas în istoria Creştinismului atunci când Sfântul Ignatie Teoforul, episcop al Antiohiei din Siria, s-a oprit la Smirna în timp ce era transportat la Roma pentru a fi executat, în jurul anului 107 d.Hr.. Patru din scrisorile sale către comunităţile creştine au fost scrise în timp ce se afla în Smirna. Mai taziu, în timpul călătoriei sale, a trimis o scrisoare înapoi către Biserica Smirnei ("Epistola către smirneni"), precum şi una către episcopul acesteia, Policarp ("Epistola către Policarp"). Sfântul Policarp, precum Sfântul Ignatie, a suferit moarte martirică, pe stadionul din Smirna în jurul anului 156 d.Hr.

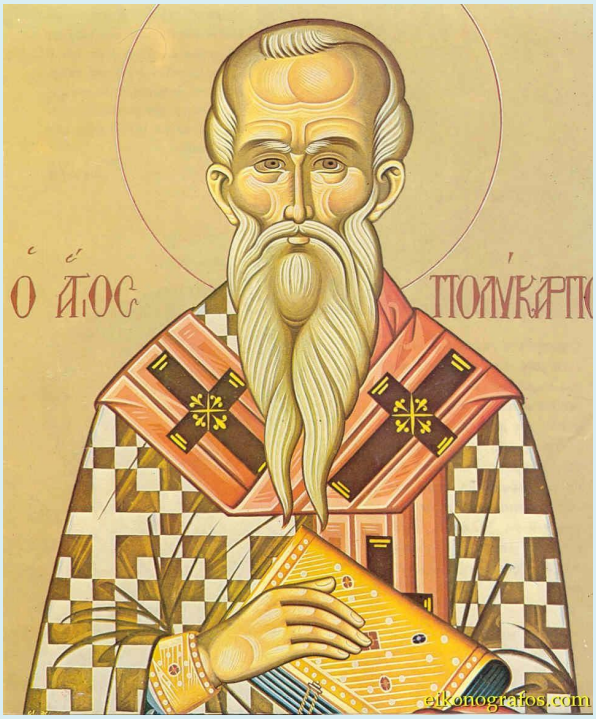

Smirna - localizare şi istorie

Oraşul antic Smirna este cunoscut potrivit unor izvoare ca fiind locul de naştere al lui Homer. Prima aşezare în acest loc se pare că datează din prima jumătate a mileniului al III-lea i.Hr. pe un deal numit Tepekule, în suburbia Bayrakli a oraşului. În sec .X i.Hr. primii colonişti greci din Eolia s-au aşezat la Tepekule. Au rămas aici până la sfârşitul sec. al XVIII-lea i.Hr. când grecii ionieni i-au

îndepărtat. Săpăturile din acest loc au scos la iveală case datând din sec. IX-VII i.Hr..

În sec. al VII-lea i.Hr. a fost construit aici un templu al zeiţei Atena. Templul a fost distrus în jurul anului 600 i.Hr. de către regele Alyattes al Lidiei. Locuitorii Smirnei au reconstruit şi mărit templul, însă a fost din nou distrus în jurul anului 545 i.Hr., de această dată de către perşi. Fiind o aşezare lipsită de importantă, între sec. V-IV a fost abandonată.

Potrivit unei mărturii relatate de Pausanias, oraşul a fost reînfiinţat de către Alexandru cel Mare, care fusese inspirat într-un vis să stabilească un nou oraş pe Muntele Pagus. Noul oraş a fost început în sec. al III-lea de către conducătorul elenistic Lisimah.

În timpul secolelor următoare Smirna, situat în jurul portului, s-a dezvoltat şi a prosperat. Din sec. I i.Hr., Strabon a descris Smirna că "cel mai frumos dintre toate" oraşele. Izvoare antice descriu oraşul ca având străzi late pavate, un templu

al Zeiţei Mame, un gimnaziu, şi un Homerium cu o statuie a lui Homer şi un altar dedicat cinstirii sale.

Oraşul a intrat sub stăpânirea seleucida începând cu anul 281 i.Hr, însă a dobândit statutul de oraş liber după ce Roma l-a înfrânt pe regele seleucid Antioh III în 189. Loialitatea oraşului faţă de Roma a fost cu atât mai evidentă prin construirea unui templu închinat zeiţei Roma în 195 i.Hr., fiind primul oraş din Asia Mică care a înaintat un astfel de demers. Curând după începutul sec. I i.Hr., Smirna a aparţinut provinciei române a Asiei.

Smirna a fost un centru major al cultului imperial. În 23 i.Hr. oraşul a primit privilegiul de a se construi aici un templu al împăratului Tiberiu. Ulterior, au urmat şi alte temple închinate lui Adrian şi Caracala. Diferite alte clădiri din perioada romana sunt menţionate: un teatru şi un stadion pe Muntele Pagus, un siloz ridicat de către Adrian în apropierea portului, o piaţă comercială lângă port şi o piaţă de stat. Nicio altă structură datând din această perioadă nu s-a mai păstrat până astzai în afară pieţei de stat.

Unele scrieri creştine precum Apocalipsa şi Martiriul Sfântului Policarp indica prezenţa în Smirna a unei comunităţi iudaice. Originile Creştinismului în Smirna nu sunt cunoscute.

După un cutremur puternic care a distrus aproape în întregime oraşul în 178 d.Hr., reclădirea Smirnei a fost posibilă graţie ajutorului primit din partea împăratului Marc Aureliu. În timpul invaziilor arabe din sec al VII-lea, oraşul a fost grav afectat însă nu distrus. Secolele următoare au găsit Smirna sub controlul turcilor selgiucizi, al conducătorilor bizantini, cruciaţilor, şi cel al turcilor otomani.

Smirna în Noul Testament

În Apocalipsă, îngerul Smirnei este amintit între cei şapte îngeri ai Bisericilor din Asia Mică care primesc mesaje de la Hristos: "9. Ştiu necazul tău şi sărăcia ta, dar eşti bogat, şi hulă din partea celor ce zic despre ei înşişi că sunt iudei şi nu sunt, ci sinagogă a satanei. 10. Nu te teme de cele ce ai să pătimeşti. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniţă, ca să fiţi ispitiţi, şi veţi avea necaz zece zile. Fii

credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii. 11. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Cel ce biruieşte nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua."

Obiective turistice în Smirna

Din păcate nu s-au păstrat multe obiective din perioada romana în Smirna. Cele mai cunoscute ruinele forumului care se afla în cartierul Namazgah. Forumul a fost reconstruit cu susţinerea lui Marc Aureliu după cutremurul devastator din 178 d.Hr. Mărturiile literare arata ca un altar închinat lui Zeus se afla în centrul pieţei. Diferite artifacte din perioadele romana, bizantina şi otomana, se găsesc încă în curtea interioară.

La sud de forum se afla o parte din drumul comercial antic pavat cu blocuri mari de piatră. Acest drum, construit în perioada romana, era unul din cele două artere principale ale oraşului şi o parte importantă a reţelei romane de drumuri.

În partea veche a oraşului se găseşte cunoscută zona Kadifekale, ridicată pe locul unde Lisimah a întemeiat oraşul. De pe zidurile fortăreţei se poate admira o minunată privelişte asupra forumului şi portului.

Muzeul Arheologic cuprinde artifacte descoperite în Smirna, Efes, Pergam şi în alte locaţii din regiune. La ultimul etaj se găsesc colecţii de bijuterii, monede, obiecte din bronz, obiecte din sticlă, unelte şi ceramică. La primul etaj şi la parter se găsesc numeroase statui, reliefuri şi sarcofage. Adiacent Muzeului de Arheologie se găseşte Muzeul de Etnografie.

Oraşul Izmir pe laga faptul că este un loc deosebit de interesant în sine, prin poziţia să constituie totodată un punct ideal de plecare către alte destinaţii din regiune, precum oraşele antice Sardica, Efes şi Milet.

Pr. Silviu Cluci - Moaștele Sfântului Policarp al Smirnei de la Mănăstirea Ambelakiotissa

O parte din cinstitele moaște au fost aduse în 1474 sau 1475 din Smirna la Mănăstirea Ambelakiotissa din Grecia de către monahii Arsenie și Samuil.

Născut în secolul I în Smirna, Sfântul Policarp a ajuns pe scaunul arhieresc al Smirnei după moartea cuviosului Vucol. Între anii 161 și 180, împăratul păgân Marcus Aurelius a început o cruntă persecuție împotriva creștinilor, iar păgânii au cerut ca Sfântul Policarp să fie prins. Adus la judecată, sfântul și-a mărturisit cu toată puterea credința, iar pentru acest lucru a fost condamnat să fie ars de viu. Flăcările, însă, nu l-au atins, ci s-au ridicat deasupra capului său în formă de boltă. Atunci a fost înjunghiat, iar șuvoiul de sânge a stins focul. Dându-și sufletul în mâinile Domnului, trupul său a fost incinerat. Credincioșii din Smirna însă, adunând oasele lui cele mai curate decât aurul și mai scumpe decât pietrele cele de preț le-au dus la un loc cinstit.

O parte din cinstitele moaște au fost aduse în 1474 sau 1475 din Smirna la Mănăstirea Ambelakiotissa din Grecia de către monahii Arsenie și Samuil. Monahii se

aflau într-o călătorie în Macedonia, Tracia și Asia Mică având binecuvântarea mitropolitului de Nafpaktos să adune bani pentru mănăstirea Ambelakiotissa. Pe atunci, moaștele se aflau în posesia unei anumite văduve care le primise ca moștenire de familie. Această practică nu este necunoscută ortodocșilor. Moaștele Sfântului Spiridon, de asemenea, au intrat în posesia privată a unei familii din generație în generație. Monahii, însă, după mult efort și cheltuială au achiziționat moaștele Sfântului Policarp. Acestea constau din mâna sfântului de la cot până la degete. Mâna schițează gestul binecuvântării.

În anul 1792, cinstitele moaște au fost așezate într-o raclă scumpă de argint, împodobită cu reprezentarea Bunei Vestiri și cuvintele Arhanghelului Gavriil. „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui preaînalt te va umbri" (Luca 1, 35].

Mai există o altă inscripție, care spune: „Luna mai a anului 1792 - mâna Sfântului Sfințit mucenic Policarp, episcopul Smirnei - tezaur al Mănăstirii Ambelakiotissa din Kozitses. S-a argintat pe cheltuiala prea cuviosului ieromonah Grigorie Plataniotos și prin lucrarea aurarului Panaghiotis Damianopoulos din Kozitsa".

Sfintele moaște au rămas în patrimoniul mănăstirii până în luna martie a anului 2013, când cinstita mână a Sfântului Policarp a fost furată. Deși autorul furtului a fost descoperit, sfintele moaște nu au mai fost aflate până astăzi.

Cu toate acestea, Sfântului Policarp a rămas în continuare ocrotitor al mănăstirii Ambelakiotissa, iar rugăciunile obștii nu au rămas fără răspuns. Astfel, prin osteneala arhimandritului Polycarp Theophanis, în ziua de 14 iunie 2019, Mănăstirea Ambelakiotissa a primit o altă părticică din moaștele Sfântului Policarp. Această părticică din mâna dreaptă a Sfântului Policarp fusese dăruită în trecut părintelui Grigorios Bouloukis, fost stareț al mănăstirii între anii 1919-1985.

S-a păstrat tradiția ca în fiecare an, în Duminica a treia după Sfintele Paști (Duminica Mironosițelor), cinstita mână a Sfântului Policarp să fie adusă în Nafpaktos, pentru închinarea credincioșilor.

Egumenul Mănăstirii Ambelakiotissa predă moaștele Sfântului Policarp în mâinile mitropolitului și acesta, purtându-le cu evlavie și urmat de toți, înaintează și intră în Catedrala Mitropolitană a Sfântului Dimitrie.

După Vecernia, paraclisul și predica despre viața și ofranda sfântului, urmează procesiunea cu sfintele moaște pe străzile orașului.

Biserica Sfântul Policarp (Saint Polycarp Church Izmir)

Biserica Sfântul Policarp este cea mai veche biserică creştină din Izmir, care a fost construită în anul 1625, cu permisiunea sultanului Soliman al Imperiului Otoman şi din dorinţa regelui Franţei Ludovic al 13-lea. Această biserică reprezintă una dintre cele 7 biserici din Apocalipsă şi a fost dedicată Sfântului Policarp

Coordonate GPS: N: 38,4258333 E: 27,135555
Adresa dată de GPS: 1354. sokak 1,35210 Konak, Akdeniz.
Adresa de pe internet: Necati Bey Bul. No: 2,35210 Konak/İzmir, Turcia
Se află la aprox. 200 m de hotelul turn Hilton.

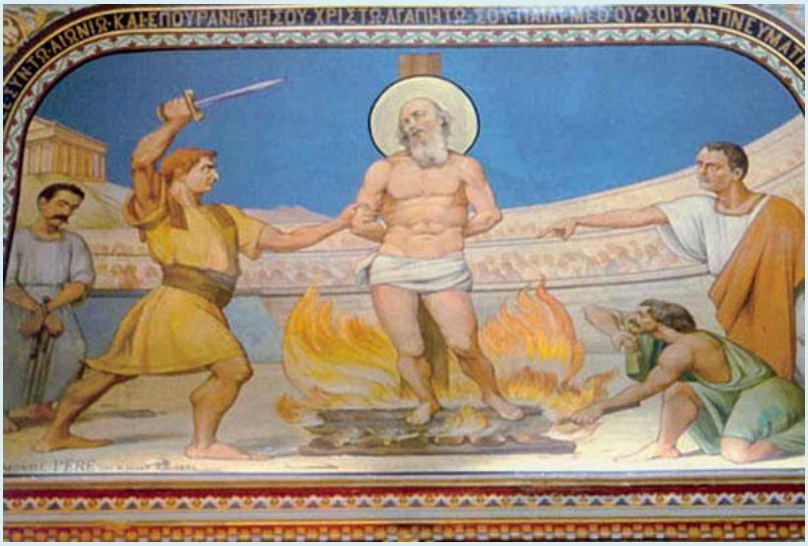

S.P
Deus meus et omnia

Polycarp miraculously extinguishing the fire burning the city of Smyrna

Martyrdom of St Polycarp, Church of St Polycarp, Izmir (ancient Smyrna), Turkey.

COLECȚIA ACATISTE ȘI VIEȚI DE SFINȚI

117

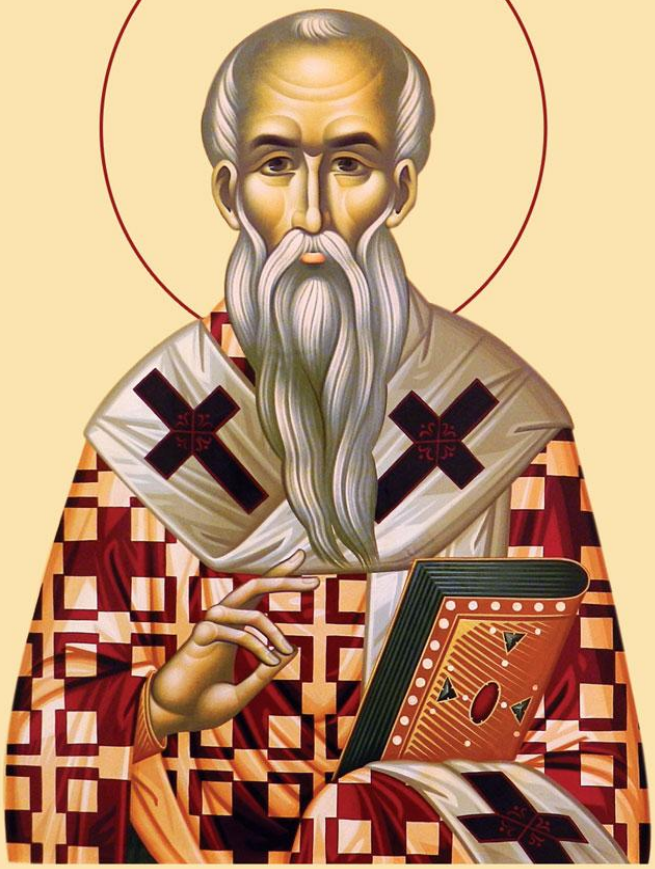

Viața și Acatistul Sfântului Sfințit Mucenic POLICARP Episcopul Smirnei

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă

„Și părtaș obiceiurilor, și următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte; pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învățând și cu credință răbdând până la sânge, Sfințite Mucenice Policarp, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.”

Troparul Sfântului
Sfințit Mucenic Policarp

www.editurapatriarhiei.ro
ISBN 978-973-616-363-0

Icoane

Erminia lui Dionisie din Furna (ed. Sofia, Bucureşti, 2000, pp. 152, 198) precizează că Sfântul Policarp trebuie reprezentat ca un episcop bătrân, cu barba rotundă şi despărţită în două.

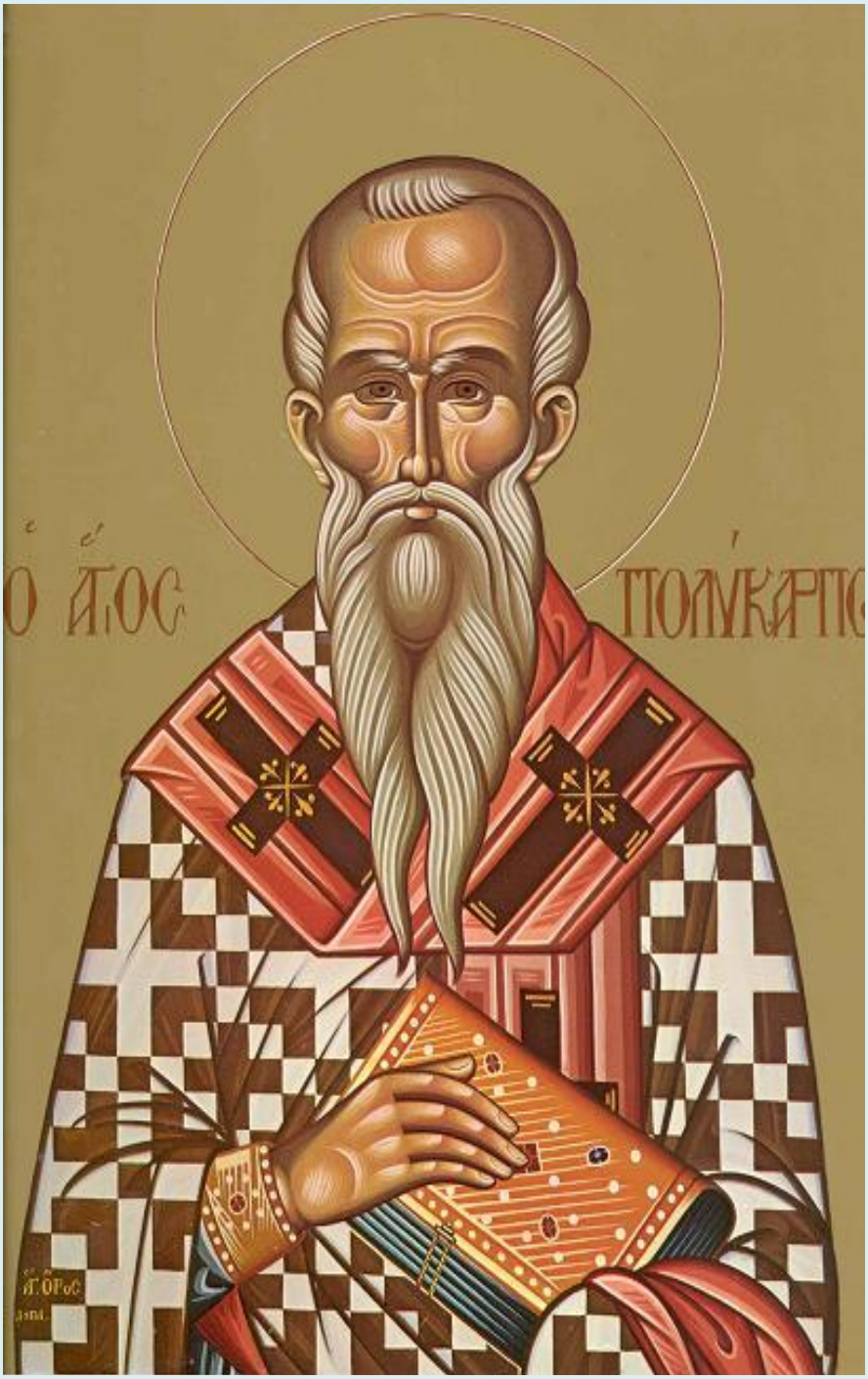

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
eikonografos.com

Ο ΑΓΙΟΣ
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟ

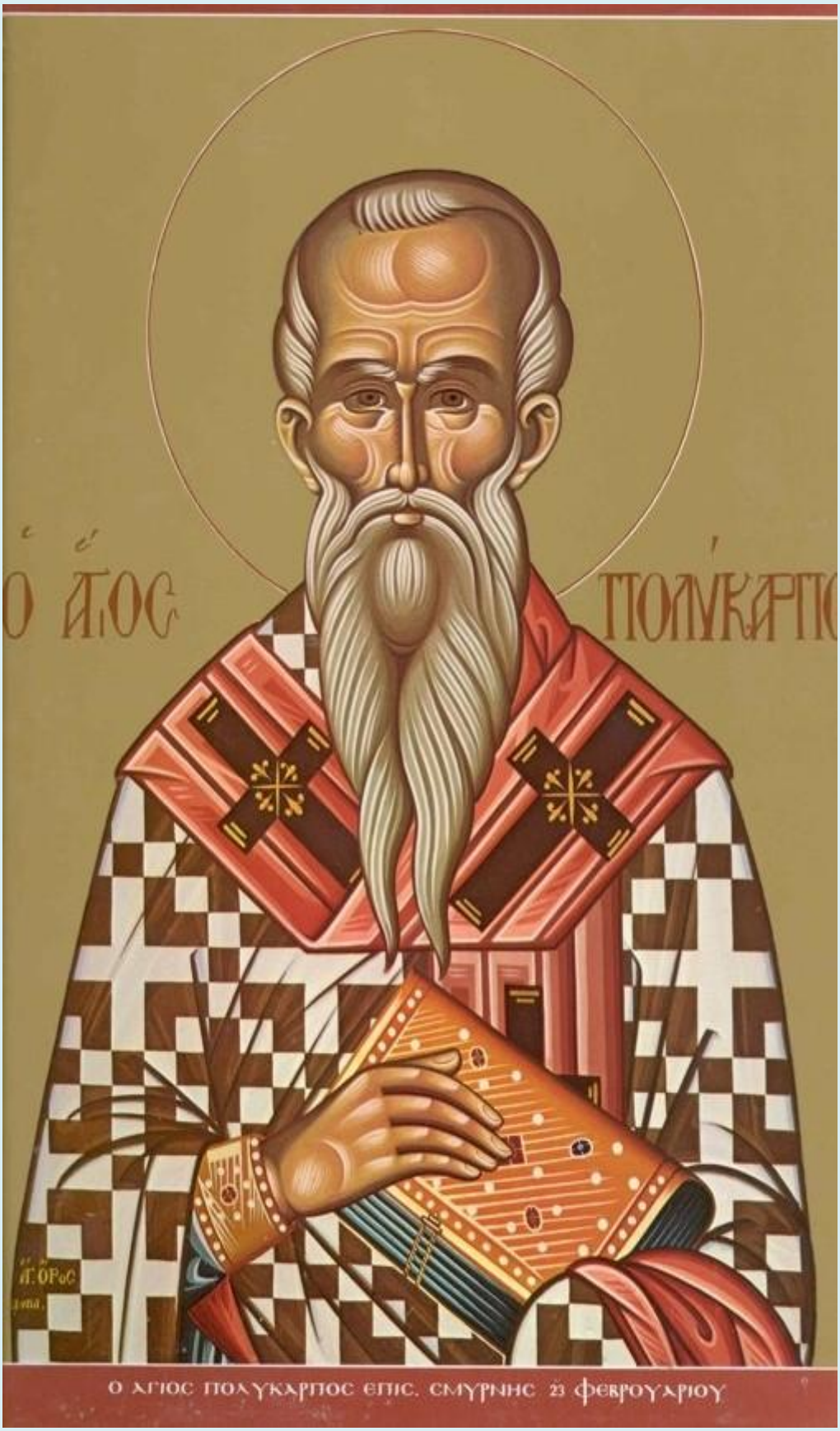
Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟ
Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΕΠΙΣ. ΣΜΥΡΝΗΣ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

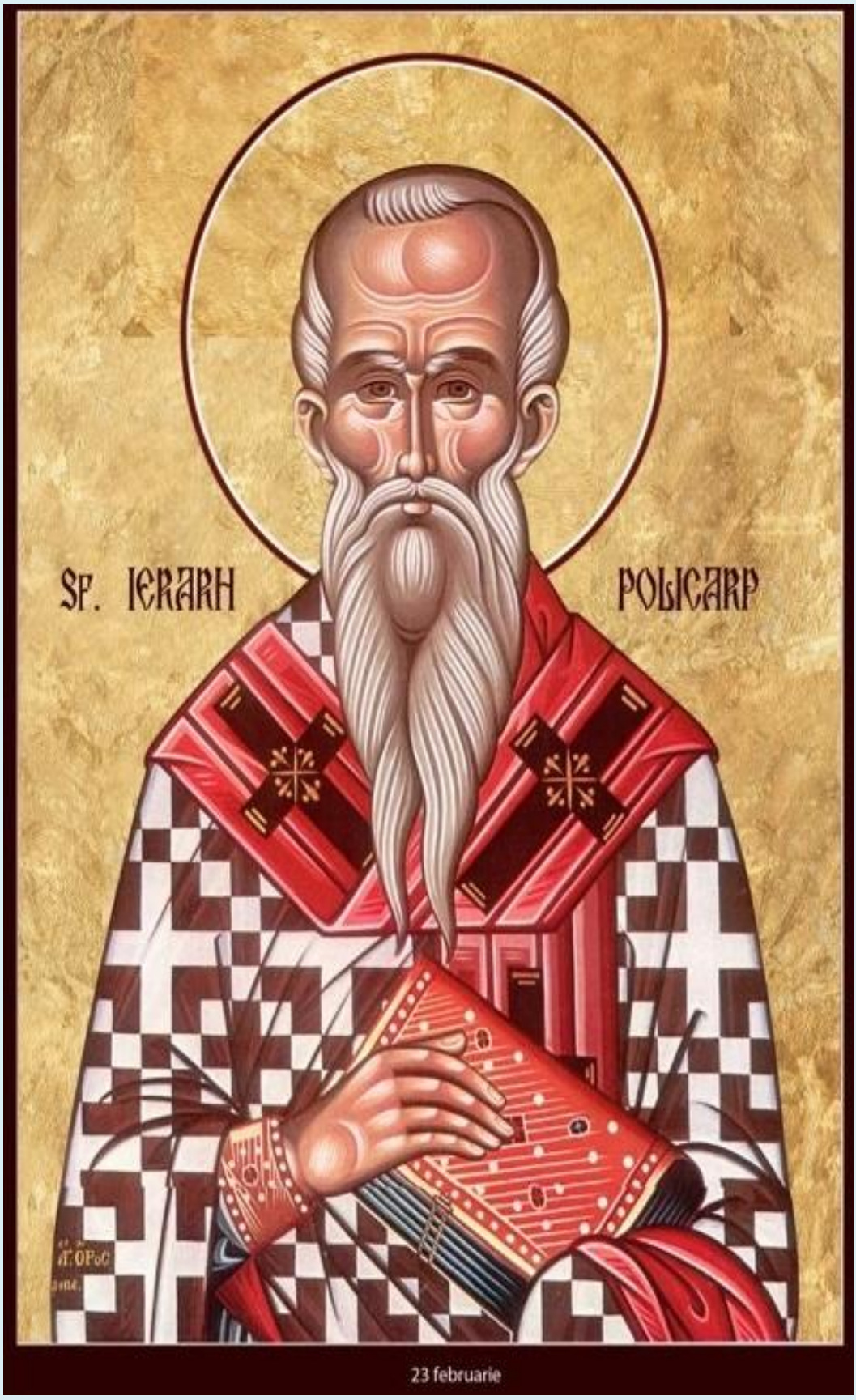
SF. IERARH
POLICARP
23 februarie

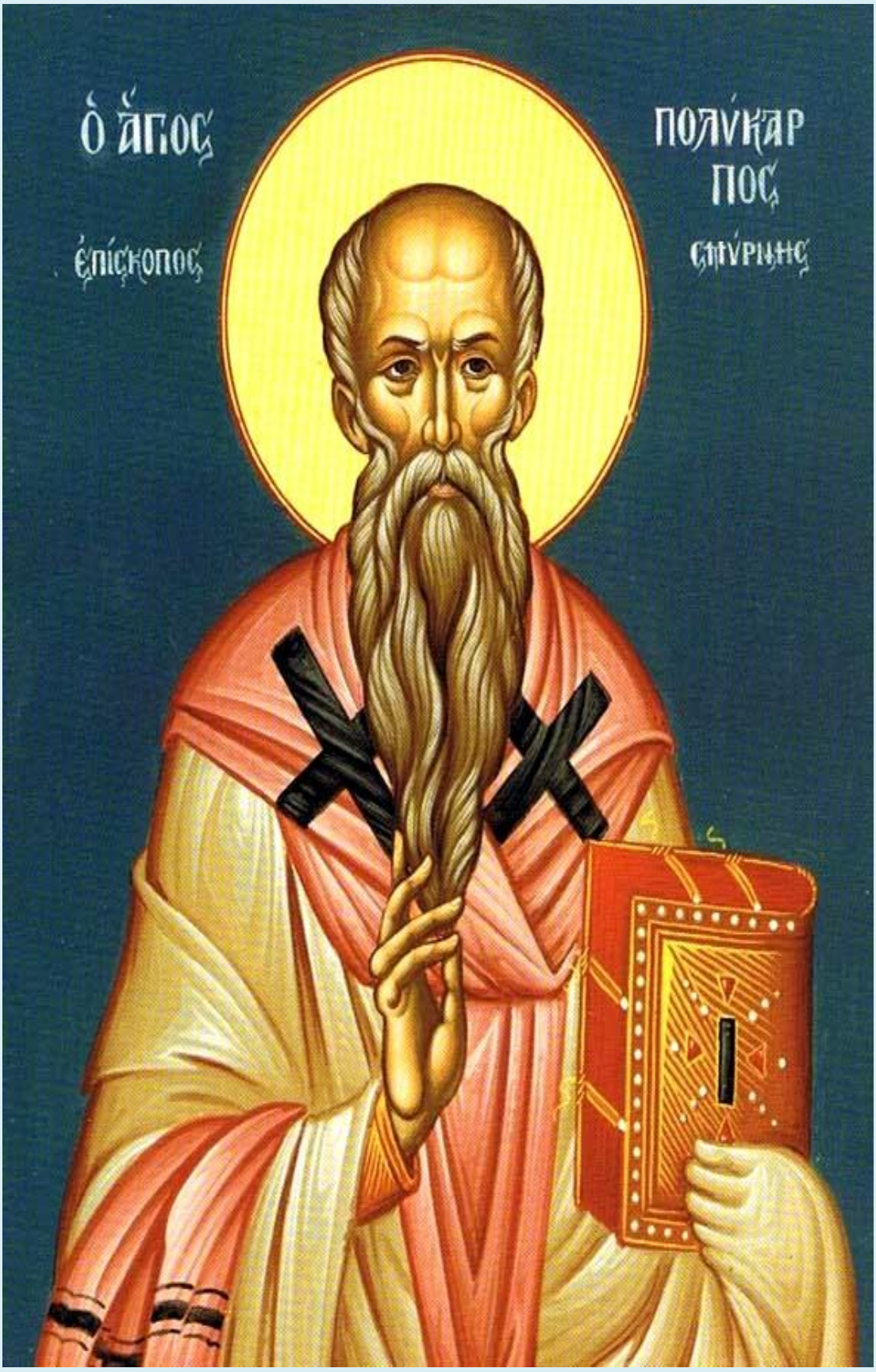
Ὁ ἅγιος
Πολύκαρ
πος
ἐπίσκοπος
σμύρνης

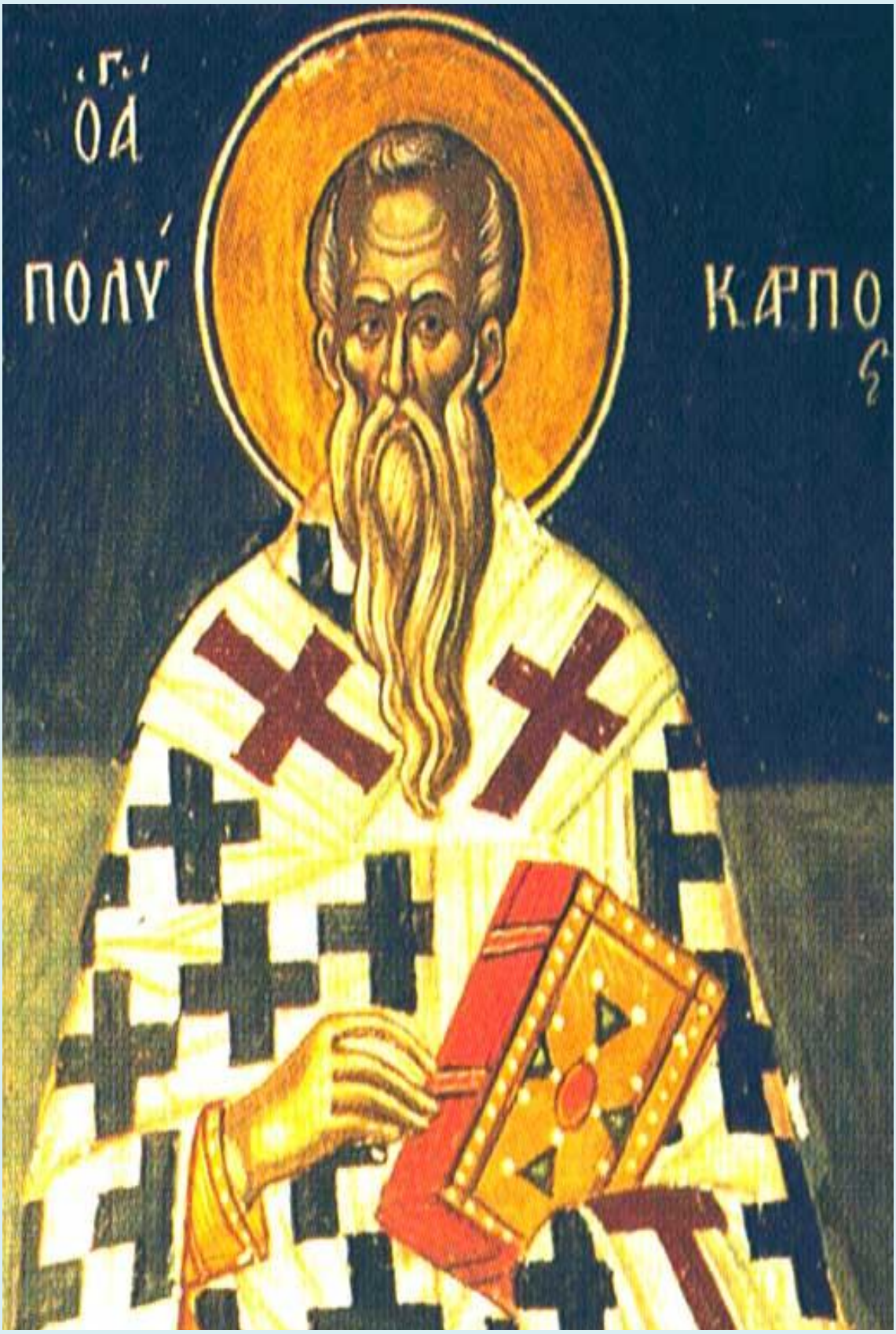
Γ'
ΟΑ
ΠΟΛΥ
ΚΑΡΠΟ
Ϛ

ПОЛУ
КР
ПО

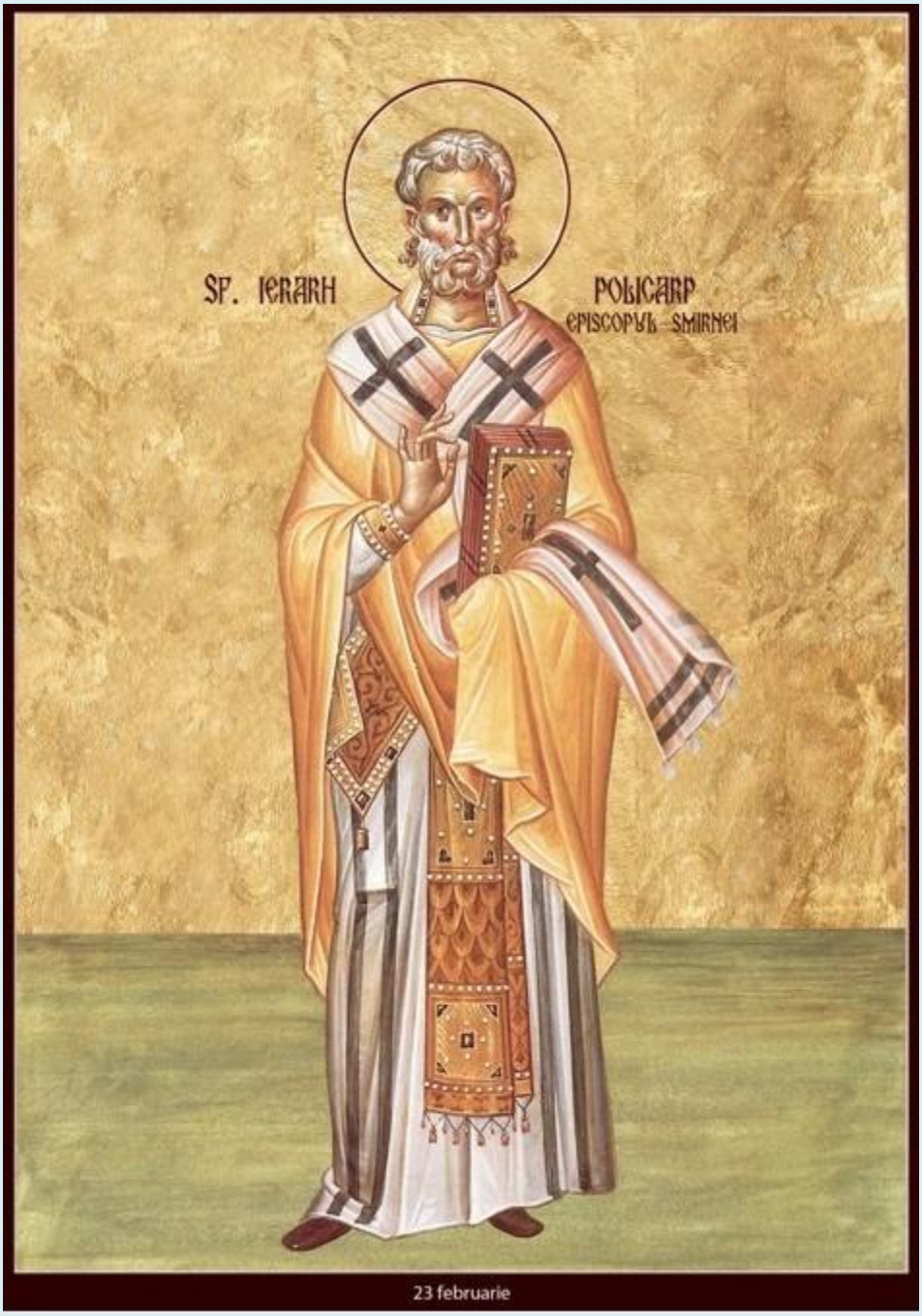

23 februarie

Ὁ ἅγιος
Πολύκαρπος
Σμύρνης
χεῖρ. Χρ. Ν. Διόνδα
Ἀθῆναι 2002

Ὁ ἅγι
ος
πολύ
καρπο
ς
σμύρνης

Ὁ ἅγιος
Πολύκαρπος
Σμύρνης

Ο ΑΓΙΟΣ
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
eikonografos.com

Ο ΑΓΙΟ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟ

ΠΟΛΊΚΑΡ
ΠΟΣ Η
ΣΜΎΡΝΗΣ

SAINT IGNATIUS OF ANTIOCH
SAINT POLYCARP OF SMYRNA
I PRAISE THEE
I BLESS THEE
I GLORIFY THEE
©2009 Natalie Butler

Ο ΑΓΙΟ
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟ

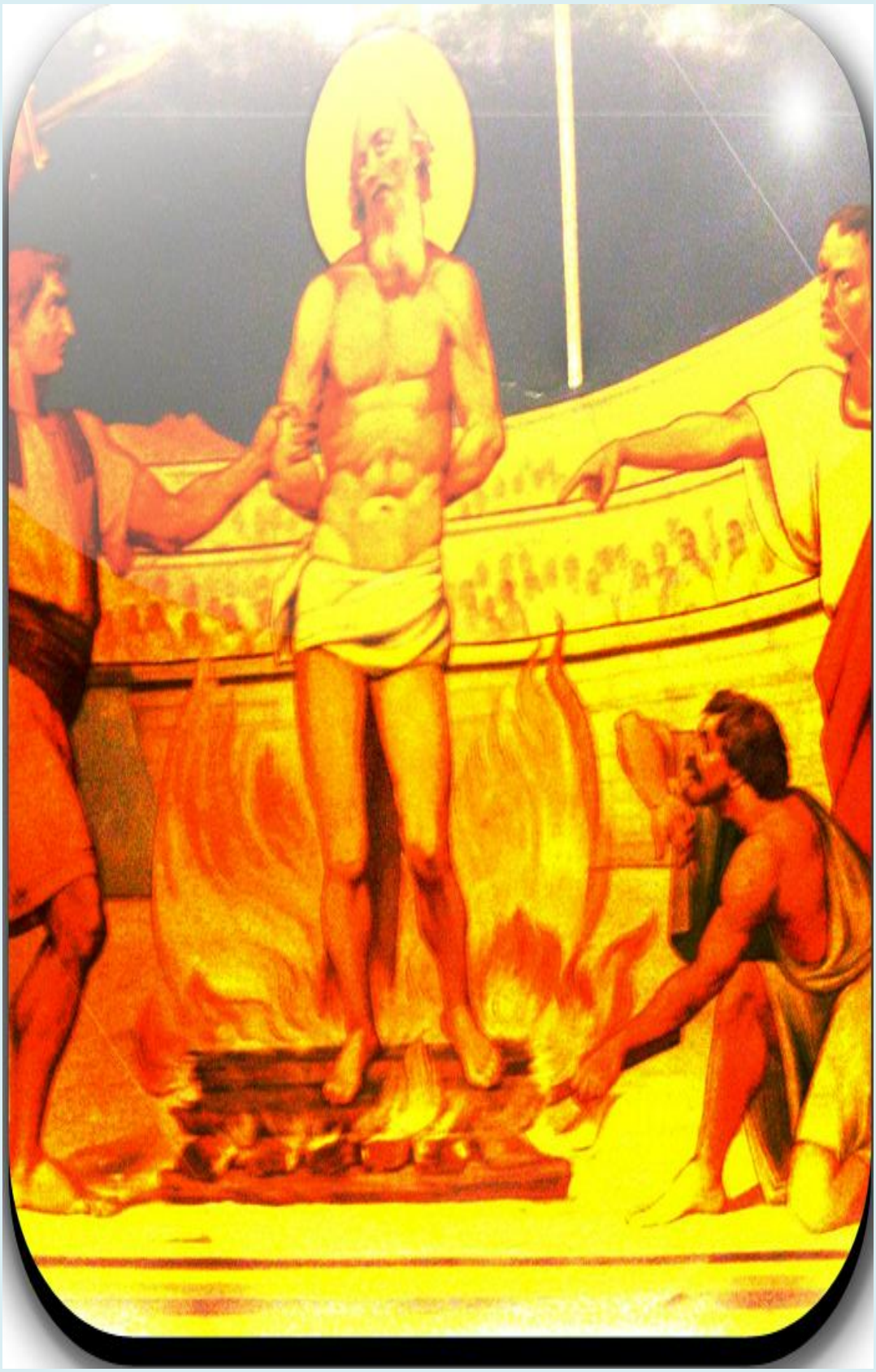

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ
ΤΟΥΑΓΙΟΥΙΕ
ΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ.
ΣΜΥΡΝΗΣ.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ
ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΟΛΥ
ΚΑΡΠΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ

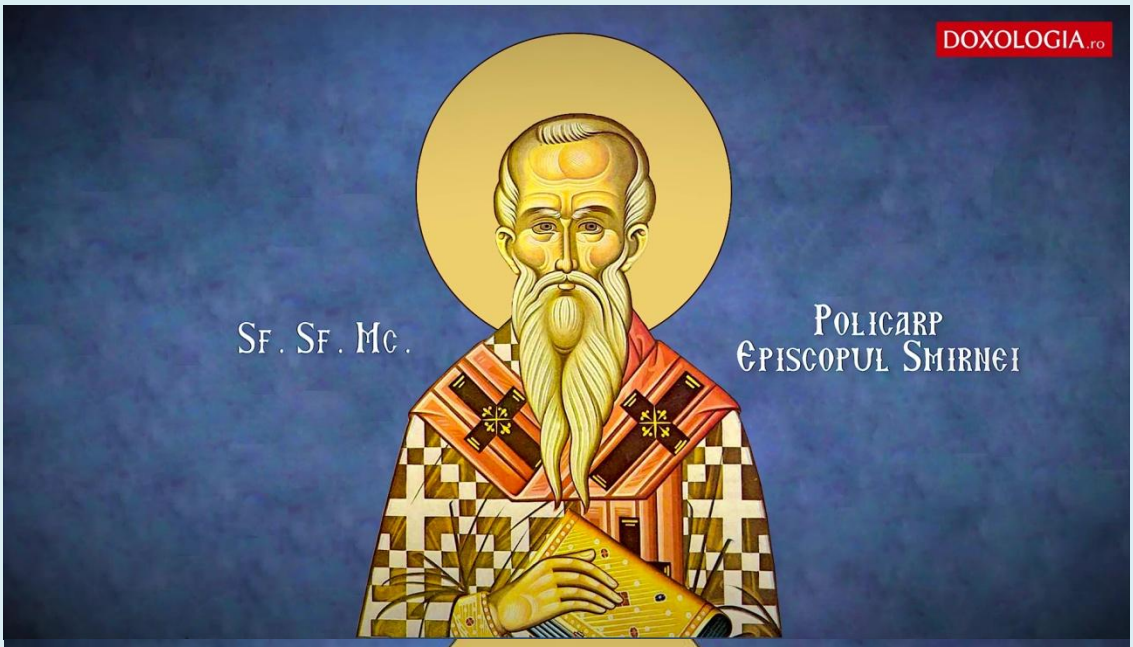
DOXOLOGIA.ro
Sf. Sf. Mc.
Policarp
Episcopul Smirnei

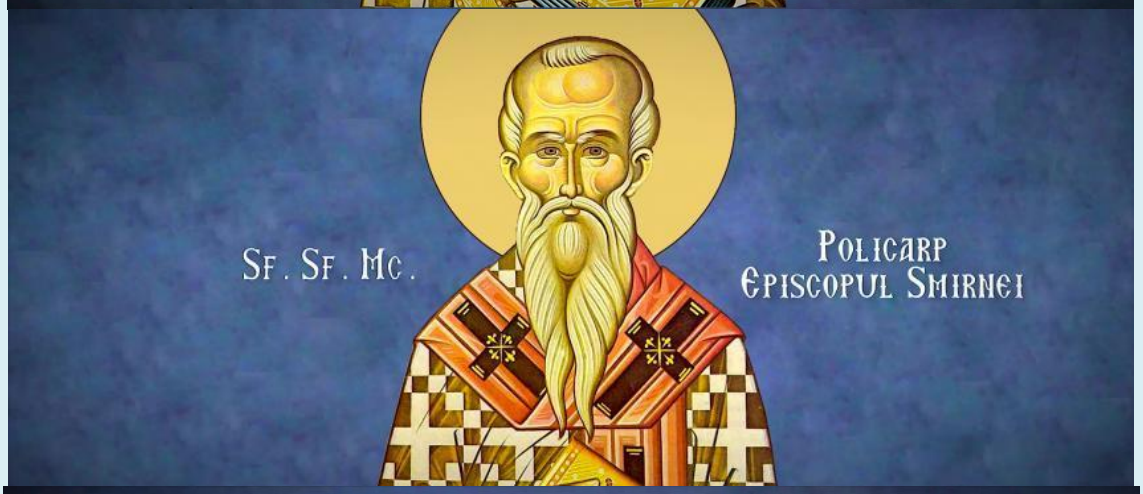
Sf. Sf. Mc.
Policarp
Episcopul Smirnei

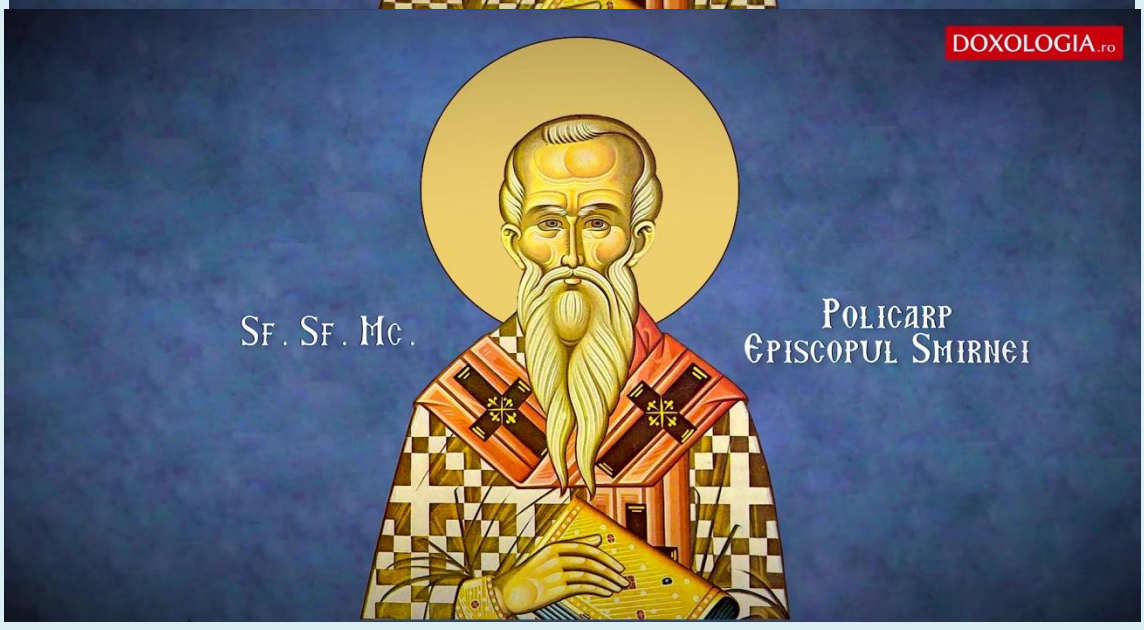
DOXOLOGIA.ro
Sf. Sf. Mc.
Policarp
Episcopul Smirnei

23 Februarie
Sfântul Sfințit Mucenic
Policarp
Episcopul Smirnei
video canon acatist
icoane articole fotografii
©doxologia.ro

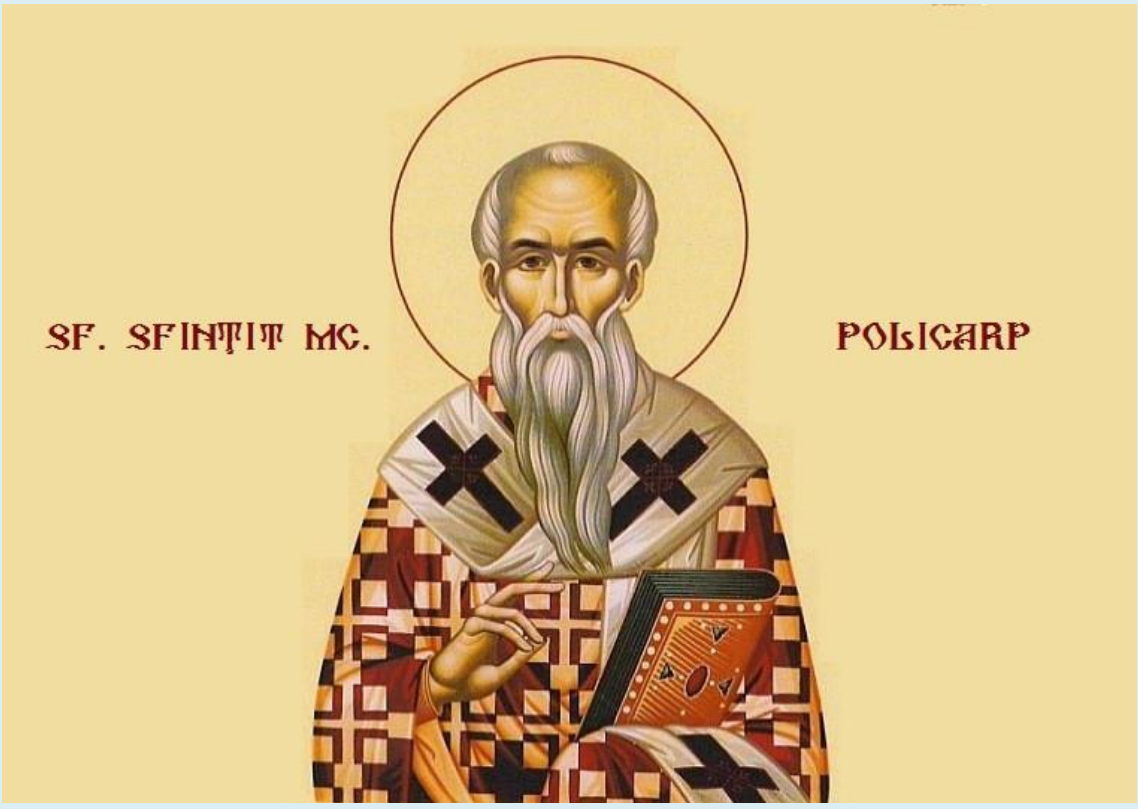
SF. SFINȚIT MC.
POLICARP

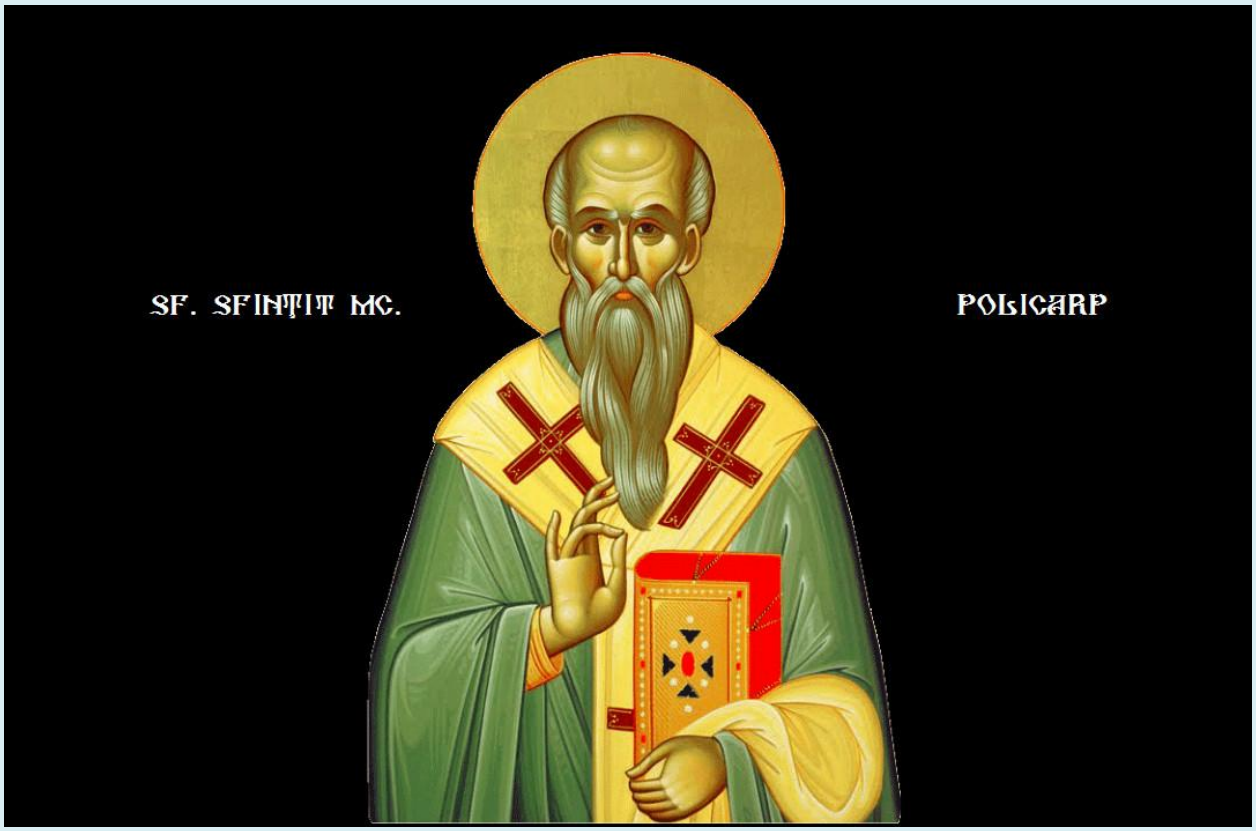
SF. SFINTIT MC.
POLICARP

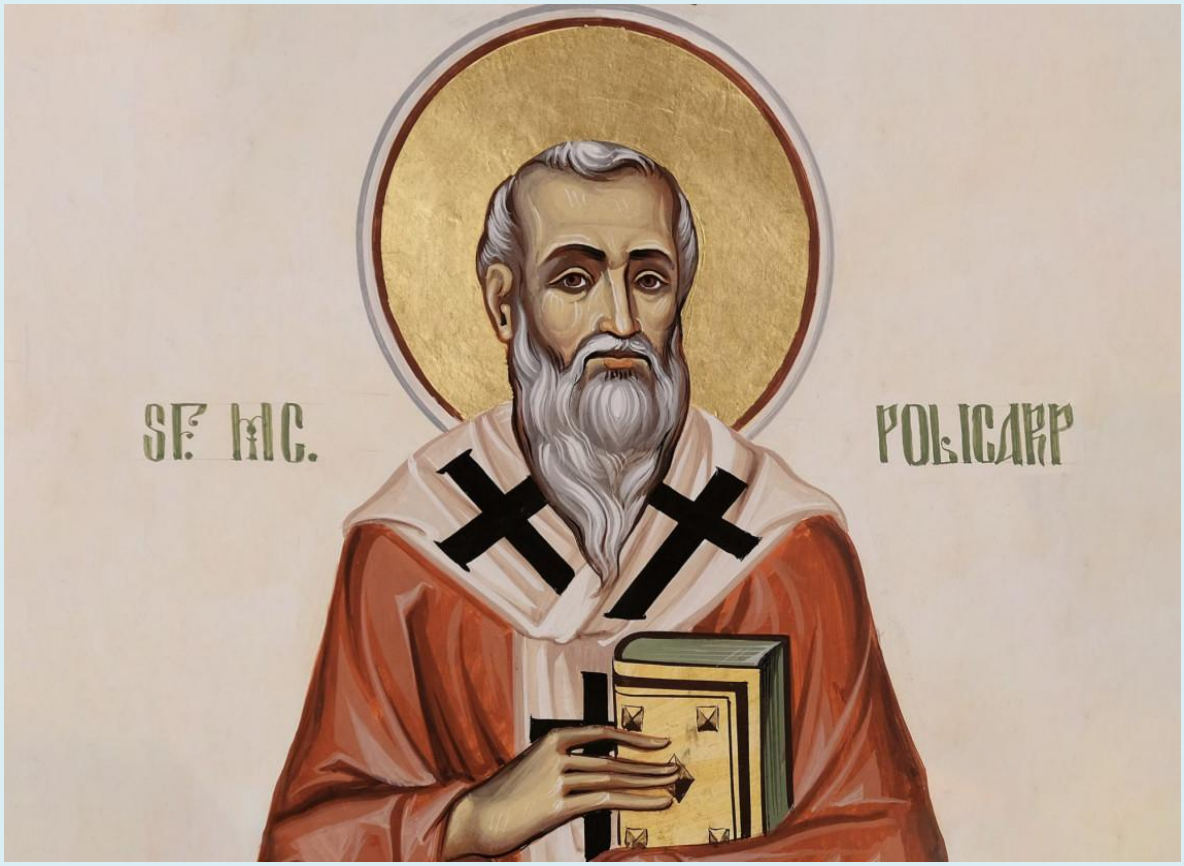
SF MC.
POLICARP

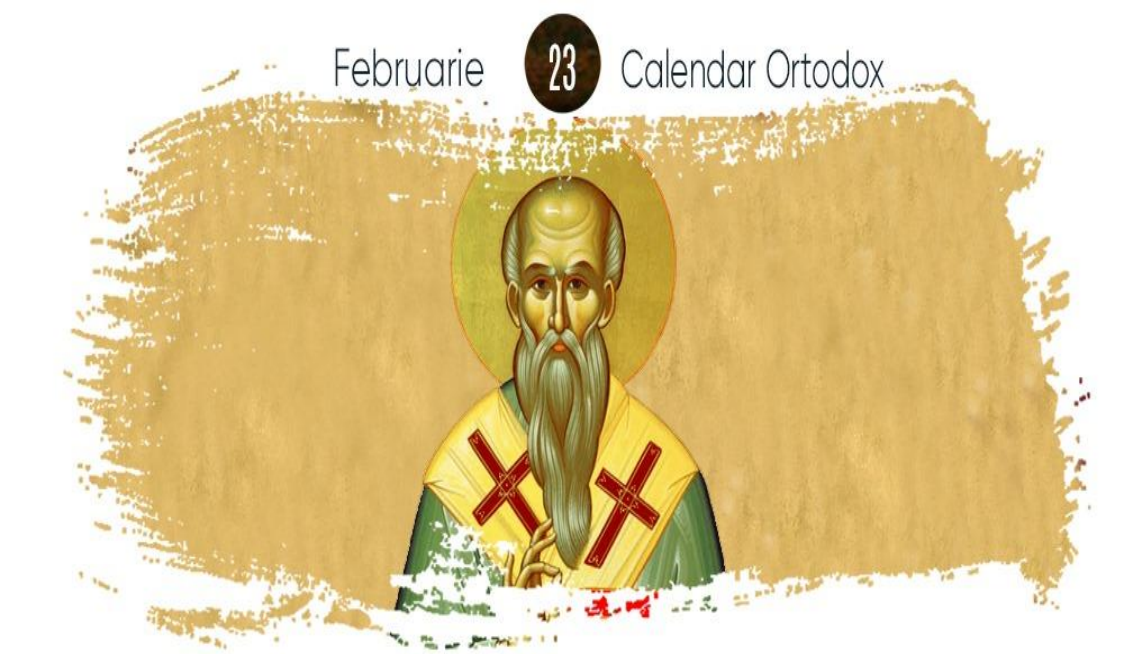

Sf. Mc. Policarp, episcopul Smirnei

Troparul Sfântului Sfintit Mucenic Policarp, Episcopul Smirnei

23 februarie - Glasul 4

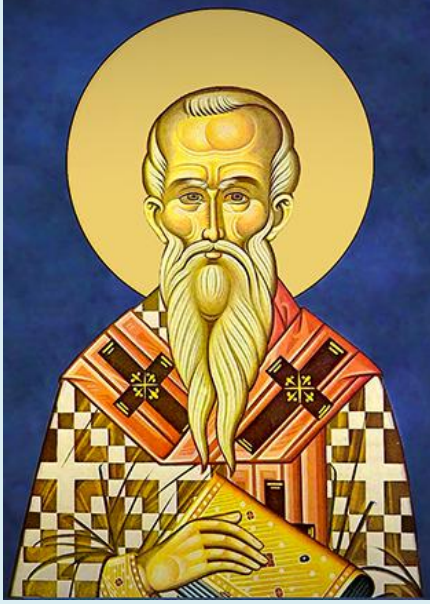

Și părtaș obiceiurilor și următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învățând și cu credința răbdând până la sânge Sfinte Mucenice Policarp, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului Sfintit Mucenic Policarp, Episcopul Smirnei

23 februarie - Glasul 4

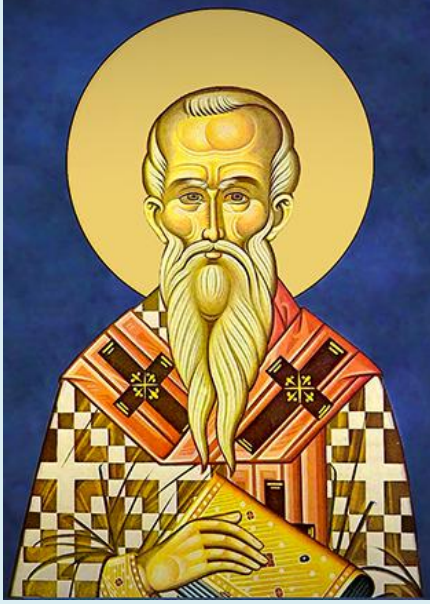

Și părtaș obiceiurilor și următor scaunelor Apostolilor fiind, lucrare ai aflat, de Dumnezeu insuflate, spre suirea privirii la cele înalte. Pentru aceasta, cuvântul adevărului drept învățând și cu credința răbdând până la sânge Sfinte Mucenice Policarp, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Bucură-te, Sfinte ierarh Policarp, mucenic al lui Hristos!